

Islams system

(Nidham al-Islam)

Formålet med bogen er,

- 1) At skabe bevidsthed om Islam som et system,
- 2) At have bevidsthed om de andre ideologier,
- 3) At gøre os i stand til, at skabe tillid til Islams system,
- 4) At tilegne sig en Islamisk personlighed.

Definitionen af en definition: Den fortællende form for realiteterne, tingene og begivenhederne. Definitionen består af to betingelser.

1 - Omfattende

2 - Udelukkende

Definitionen af Islam: Islam er den *Deen* (budskab), som Allah (swt) har åbenbaret til vor mester Muhammad (saw) for at organisere menneskets forhold til sin Skaber, til sig selv og til sine medmennesker. Navnet Islam kommer fra ordet ”*Istislaam*”, som betyder ”*underkastelse*”. Navnet er hvad Allah (swt) har valgt for den.

Definitionen af et system:

1 - Sæt af principper eller metoder hvorefter noget gøres eller organiseres. (Den Danske Ordbog)

2 - Struktureret eller metodisk opstilling af tanker, teorier, regler m.m. fx som forsøg på at forklare (en del af) virkeligheden. (Den Danske Ordbog)

3 - Den måde hvorpå en stat, et samfund, en offentlig institution el.lign. er opbygget og fungerer. (Den Danske Ordbog)

4 - Magthaverne og den rådende politiske og sociale orden, især opfattet som afvisende eller undertrykkende over for den enkelte borger. (Den Danske Ordbog)

Vejen til Iman

Definitionen af Iman:

Sproglig betydning: Det hjertet binder knude om.

Terminologisk betydning: En absolut overbevisning, som stemmer overens med realiteten ud fra et bevis.

Beviserne deles op i to; 'Aqli (rationelt) og Naqli (tekstuel).

Der er fire beretningstyper (Naqli) - i den tekstuelle kigger man på tekstens kilde (Riwayah) og betydning (Dalaalah/Dirayah).

En absolut overbevisning til din Iman gennem Naqli del, sker gennem Ayaat eller Mutawatir Ahadith:

1 - Kilden er tvivlsom, og betydningen er tvivlsom.

2 - Kilden er absolut, men betydningen er tvivlsom.

3 - Kilden er tvivlsom, men betydningen er absolut.

4 - Kilden er absolut, og betydningen er absolut.

Det er kun i 4. punkt det er tilladt at have Iman, eftersom at der i denne kategori ikke herskes tvivl (Dhan), hverken i tekstens kilde eller betydning. Dvs. at det er en Naqli type som er absolut, både i kilde og betydning. Fx englene, helvede, paradiset osv., alle disse er absolut i kilde og betydning, og derfor erkender (Iman) man disse.

Kort sagt, både tekstens (Naqli) kilde og betydning skal være absolut (Qat'i). Dvs. at Qur'an versene og Mutawatir Ahadith, skal have en entydig betydning, for dernæst at man kan erkende (Iman).

'Aqli del:

Realitet, sanser, velfungerende hjerne og tidligere oplysninger.

Naqli del:

1 - Kilde/beretningskæde - her undersøger man blandt andet sandfærdighed og kontrol på den person som beretter, samt antallet af berettere, og andre omstændigheder omkring beretningen.

2 - Betydning – her undersøger man det sproglige, fx entydige, flertydige ord, metaforiske ord osv.

Både kilden og betydningen skal være fjernt fra tvivl i den Naqli del, så det kan optages i 'Aqidah/Iman.

Shari'ahmæssig betydning: Iman på Allah, Englene, Bøgerne, Sendebudene og Opstandelsens dagen, samt erkendelsen af Qadar, hvori det gode (Khair) og det onde (Sharr) kommer fra Allah.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ
وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

”O I som har Iman, hav Iman på Allah, Hans Sendebud og Bogen, som Han har åbenbaret for Sit Sendebud, og på Skriften, som Han har åbenbaret forud. Og den, der fornægter Allah og Hans engle og Hans bøger og Hans sendebud og den Yderste dag, er visselig faret vild i en stor vildfarelse” (OQM. An-Nisa’ 4:136)

Profeten (saw) sagde:

الإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَبِلِقَائِهِ وَرُسُلِهِ وَتُؤْمِنَ بِالْبَعْثِ

”*Iman* er erkendelsen af Allah, Hans Engle, Hans Bøger, Hans Tilfredshed, Hans Sendebud, samt erkendelsen af Opstandelsesdagen” (Bukhari, Iman, 48)

وَتُؤْمِنَ بِالْقَدْرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ

”Han sagde, og at du skal tro på *Al-Qadar*, både det gode og det onde” (Muslim, Iman, 9; Abu Dawud, Sanaa, 4075)

’Ulamas forklaring af Iman (ikke definition): ”*At anerkende det med hjertet, at ytre det med tungen og at handle på basis af dette med kroppens leger*”

Hjertet → Søjle/Rukn (accept).

Tungen → Betingelse/Shart, Gyldighedskrav/Al-Siha.

Handling → Fuldkommengørelsen af Iman (Intet at gøre med om man har Iman eller ej).

Opfattelsen af Iman har været genstand for stor uenighed. Det er blevet sagt, at den var anerkendelse med hjertet, bekræftelse med tungen, og udførelsen af retskafne handlinger. Det er blevet sagt, at den udelukkende var anerkendelse med hjertet, og at den udelukkende var anerkendelse.

Så når der opstod uenighed over forbindelsen imellem tungen anerkendelse og lemmernes handlinger på den ene side og hjertets anerkendelse på den anden side, og hvad der hører ind under definitionen af Iman, og hvad der ikke gør, forgrenede spørgsmålet om Imans forøgelse og formindskelse, eller fraværet af dem, sig ud.

Dem der adopterede holdningen om, at handlinger hører ind under definitionen af Iman, siger, at Iman forøges og formindskes, alt efter mangfoldigheden af eller manglen på handlinger. Dem der ekskluderer handlinger fra definitionen af Iman, siger, at Iman hverken forøges eller formindskes, fordi anerkendelse er uacceptabel med tvivl; altså er der ikke plads til forøgelse og formindskelse.

Dem der adopterede holdningen om Imans forøgelse og formindskelse, anvendte en række af rationelle og tekstuelle argumenter.

Deres rationelle argumenter er: Iman i denne Ummahs individer, som inkluderer Al-Fussaqa (dvs. de oprørske) er ikke på samme niveau med Profeternes og Englenes Iman. Og anerkendelse har også flere grader idet en imitators (Muqallid) anerkendelse ikke ligner anerkendelsen hos den, der kender beviset (dvs. en Muttabi’), og er heller ikke ligesom anerkendelsen hos den observerende eller den opslugte, som ser Allahs (swt) Tegn i alting.

Desuden forøges og formindskes hjertets anerkendelse i forhold til mangfoldigheden af eller manglen på indsigt og klarhed i beviserne; anerkendelsen forøges gennem manifestation, og de retskafnes Iman er fri for tvivl, altså er den stærkere end andres Iman.

Hvad angår de tekstuelle beviser, så inkluderer de Allahs (swt) udtalelse:

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزِدُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ

”Det er Ham, der nedsender *As-Sakinah* (sindsroen) over de Troendes hjerter, for at de kan forøge deres Iman med en Iman” (OQM. Al-Fath 48:4)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

”De troende er alene de, hvis hjerter skælver, når Allah nævnes; og finder deres erkendelse forøget når Hans Tegn reciteres for dem, og de sætter deres lid til deres Herre” (OQM. Al-Anfal 8:2)

وَيَزِدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا

”... Og dem med Iman forøger deres Iman” (OQM. Al-Muddathir 74:31)

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ

”Hvad angår dem med Iman - deres Iman blev forøget, og de var henrykte” (OQM. At-Tawbah 9:124)

De tekstuelle beviser inkluderer også en Hadith, hvori Profeten (saw) blev spurgt: ”Forøges og formindskes Iman”? Han (saw) svarede sagde:

”Ja, den forøges, indtil man indtræder Paradiset, og den formindskes, indtil man indtræder Helvedet”

Og beretningen:

”Hvis Abu Bakrs Iman blev afvejet opad denne Ummahs Iman, ville den førstnævnte veje mere end den sidstnævnte”

De sagde også, at disse Ayaat nævnte forøgelse, og hvad der forøges, er også underlagt formindskelse, undtagen for Profeternes vedkommende på grund af ufejlbarlighedsfaktoren (*Ismah*). Imans forøgelse finder sted på grund af forøgelsen af de retskafne handlinger, og formindskelsen finder sted på grund af formindskelsen af de retskafne handlinger. Den retskafne handling vil sige, at man påtager sig det, som er beordret (*Fard*) og afholder sig fra det, som er Haram.

Skønt disse Ayaat har nævnt Imans forøgelse, så var Mufasssireen alligevel uenige om deres fortolkning (*Tafseer*); en del af dem gik videre i forsøget på at bekræfte anerkendelsens forøgelse og formindskelse, og de har fortolket disse Ayaat på følgende måde:

وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا

”... og finder deres erkendelse forøget når Hans Tegn reciteres for dem” (OQM. Al-Anfal 8:2)

Det vil sige, deres anerkendelse; og de sagde, ”En Iman i dag er større end en Iman i går, fordi den der anerkender for anden og tredje gang har forøget sin anerkendelse, sammenlignet med den foregående; hvad der menes her med forøgelse er ikke styrken i beviset, men derimod mangfoldigheden af beviser”.

Dem der afviste idéen om formindskelse og forøgelse, fortolkede teksterne på følgende måde:

De sagde, at dette var gældende for Sahabah (ra), fordi den Noble Qur'an blev åbenbaret løbende hele tiden, og de plejede at anerkende den så deres senere anerkendelse er en tilføjelse til den foregående; for vores vedkommende er åbenbaringen afsluttet; og hvad der blev forøget gennem anerkendelse, mangfoldig overvejelse, og akkumulationen af beviser, er i virkeligheden frugten af Iman - dvs. Taqwah - og ikke dens oprindelse.

Hvad angår Allahs (swt) udtalelse:

زَادَتْهُمْ إِيمَانًا

”... og finder deres erkendelse forøget” (OQM. Al-Anfal 8:2)

så er det alle elementer, bestående af anerkendelsen, bekræftelsen og handlingen, og ikke anerkendelsen alene. Angående beretningen, ”Hvis Abu Bakrs (ra) Iman blev afvejet opad denne Ummahs Iman, ville den førstnævnte veje mere end den sidstnævnte”, så var det hans forrang i sin belønning, fordi han var den første almindelige mand i Islam. De siger også: ”Det er ikke forkert at bruge ordet Iman, for at referere til disse handlinger, i forhold til antydningen af hjertets åbenbare anerkendelse og i Surat Al-Baqarah, siges der:

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ

”... og Allah vil aldrig lade jeres Iman blive spildt” (OQM. Al-Baqarah 2:143)

Og beretningen:

”Iman har et sted imellem 70 eller 60 grader; dens 'top' er udtalelsen, at der ikke findes andre guder end Allah, som fortjener at blive tilbedt (Laa ilaaha illallah); og dens 'bund' er at fjerne noget skadeligt fra vejen; og Haya' er en del af Iman” (Sahih Muslim, Kitab al-Iman)

Nogle af dem sagde, at Imam Abu Hanifahs uenighed med resten af imamerne var simuleret, for hvis legemernes handlinger er afgørende for hjertets Iman, eller er en del af Iman, alt imens det godtages, at den der udfører en stor synd, ikke forlader Islams fold, ville dette jo gøre diskussionen irrelevant. Dem der sagde, at den der forsømmer Salah er Kafir, tilføjede andre beviser for dette grundlag, men var enige om, at den der var utro, tyv, dranker eller landevejsrøver, ikke fratages Imans mærkat fuldstændigt.

Og udtalelsen fra Ahl ul-Sunnah (eks. Imam al-Bukhari), at, ”Iman er en udtalelse og en handling”, vil sige, at Allah (swt) kræver af Sine tjenerne, at de anerkender med hjertet og bekræfter det med tungen.

De var også enige om, at hvis en person anerkendte med hjertet, og bekræftede det med sin tunge, men derefter afholdte sig fra at handle med sine lemmer, så ville han være en oprører imod Allah (swt) og Hans Sendebud (saw), og han ville have gjort sig fortjent til at blive straffet og en del af dem der ikke inkluderer handlinger i definitionen af Iman, har sagt, at hans Iman er ligesom Sahabahs (ra), Profeternes (as) og Englenes (as), fordi Iman er den samme.

Dem der adopterede idéen om forøgelse og formindskelse, behandlede spørgsmålet om Englenes og Profeternes Iman, og de sagde: ”Profeternes Iman forøges, men formindskes ikke, fordi det perfekte er kun tilbøjelig til perfektion og Allahs Sendebuds (saw) Iman efter himmelfarten (*Isra' wal-Mi'raj*), udgør

ikke nødvendigvis en forskellighed i Iman; de overbragte en konsensus om, at Englenes og Profeternes Iman ikke kan formindskes på grund af en formindskelse i de retskafne handlinger. Og de fortolkede Allahs udtalelse i Surat Al-Baqarah:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۗ قَالَ أُولَٰئِكَ ثُمُنٌ ۗ قَالَ بَلَىٰ ۗ وَ لَٰكِن لَّيَطْمَئِنُّ قَلْبِي

”Og da (Profeten) Ibrahim sagde: ”Herre! Vis mig, hvordan du genopliver det døde” Han (Allah) sagde: ”Har du ikke Iman? Han sagde: ”Jo, selvfølgelig, men blot for at give mit hjerte ro” (OQM. Al-Baqarah 2:260)

for ligesom at sige: ”Er din Iman ikke nok?” Han (Ibrahim) svarede: ”Jeg har anerkendt, men bare for at give mit hjerte ro, ved at opleve måden, hvorpå det døde vækkes til live”.

Iman ifølge Islams Shari’ah er i virkeligheden, ”Den absolutte anerkendelse, som stemmer overens med realiteten, og baseres på et bevis” Den absolutte anerkendelse vil sige hjertets binding med forstandens accept, dvs. at oprindelsen er den absolutte anerkendelse, som blev udført af hjertet (*Wijdan*), på den betingelse, at intellektet (*’Aql*) accepterer. Hvad angår handlingen, så er den ikke inkluderet i definitionen af Iman, men er derimod frugten af Iman (*Taqwah*), og ikke dens oprindelse eller essens.

Så Iman i sin Shari’ahmæssige sammenhæng, er slet ikke tilbøjelig til forøgelse og formindskelse, fordi den absoluthed, som forhindrer det modsatte, ikke kan være tilbøjelig til forøgelse og formindskelse. Enten er det en absolutthed, som forhindrer enhver modsætning, eller også er det ikke.

Hvis absolutheden blev etableret, er der ikke plads til hverken forøgelse eller formindskelse. Forøgelse er ikke eksisterende og værdiløs, på grund af absoluthedens opståen, og formindskelse vil sige at bringe absolutheden på et lavere plan, hvilket antyder tvivl og mistanke, og det er Kufr, hvilket alle er enige om.

Hvad angår det de fremlagde af rationelle og tekstuelle beviser for Imans forøgelse og formindskelse, så er det rationelle bevis et argument for, at forstanden fungerer uafhængigt, når den skal bekræfte en sag.

Hvad de fremlagde af rationelle beviser, kan ikke betragtes som gyldige beviser for at bekræfte dette spørgsmål, idet Englenes Iman ikke kan undersøges rationelt, fordi deres realitet ligger udover sansernes fatteevne.

Hvad angår Profeternes Iman, sammenlignet med individernes Iman i denne Ummah; hvis Iman i denne sammenhæng vil sige hjertets anerkendelse og de retskafne handlinger, så blev det bevist ifølge Shari’ah, at Profeterne er foran alle andre. Men hvis man med Iman her mente den absolutte anerkendelse, så skal udtalelsen om, at de to Iman er forskellige, bygges på korrektheden i forskellige grader af absolutthed. Dette emne opstår ikke, fordi det frem for at være et korrekt og uafhængigt bevis, i stedet er afhængigt af det (et bevis). Dvs. vi har brug for et bevis, som omtaler denne forskellighed. Disse to emner er selve årsagen til uenigheden; desuden, hvis disse to forskel i Iman kan bevises rationelt, hvordan skal ’Aql så bevise, at Luts og Haruns Iman lå under Ibrahims og Musas Iman i det øjeblik, de blev valgt til at være profeter? Dette kan ikke bevises, og at fordybe sig i det er spild af tid.

Så denne omfattende overvejelse og graden af klarhed i beviserne er underlagt en uenighed, uanset om den var relateret til roden af Iman eller til dens virkninger, og at træffe en afgørelse om den ene eller den anden, skal kunne refereres tilbage til noget sanseligt, for at det kan betragtes som et korrekt og gyldigt rationelt bevis; ellers vil det være en afgørelse, som mangler beviser.

Hvad angår de tekstuelle beviser, er spørgsmålet om Iman en del af 'Aqidah og beviset skal være absolut og ubestrideligt, fordi 'Aqidah emner kun kan accepteres gennem vished (Yaqin). De nævnte Ayaat er ikke afgørende i deres antydning af Imans forøgelse, kædet sammen med hjertets anerkendelse, for slet ikke at tale om deres antydning af dens formindskelse.

De retslærde var uenige i deres Tafaaseer, men ingen påstod, at andres Tafseer modsagde absolutte beviser, og ingen af dem anklagede andre for Kufr; hver part betragtede sin Tafseer for at være overlegen, i forhold til et af aspekterne af overlegenhed. Havde disse Ayaat været absolutte i deres mening, ville de fremstå som et gyldigt argument med deres egen ordlyd og synteser, uden at der var behov for Qarinah (Indicium) for at indikere den tilsigtede mening fra dem.

Angående Ahadith, så findes der ikke en eneste Hadith, som er blevet klassificeret som Sahih (sand) om Imans forøgelse og formindskelse, om end Marfu'a (Hævet) eller Mawquf (Afbudt), og emnet var ukendt i Sahabahs (ra) tid.

Beretningen, *"Hvis Abu Bakrs Iman blev afvejet mod denne Ummahs Iman, så ville den veje mere end den"*, er tekstuel set en del af vores diskussion, og Abu Bakrs (ra) Iman blev forklaret som værende selve belønningen, fordi han var blandt de allerførste i Iman. Desuden er det umuligt, at Iman betyder anerkendelsen i denne sammenhæng, fordi der blandt folk findes tusindvis af Sahabah (ra), og de inkluderer de ti personer, som var blevet lovet Paradis, dem der blev nævnt i Qur'anen som dem der havde opnået Allahs (swt) tilfredshed, martyrerne og de retskafne, indtil Dommedagen; at fortolke det på denne måde, ville følgelig ikke have efterladt nogen belønning eller Iman til Ummah.

Derudover blev beretningen ikke korrekt tilskrevet (dvs. den er Marfu'a), men det er derimod 'Umars (ra) udtalelse og tilskrivningen blev ikke specificeret; dens ordlyd i bogen 'Al-Shu'ab Al-Iman', af Al-Bayhaqi er følgende: *"Hvis Abu Bakrs Iman blev afvejet mod befolkningens Iman på Jorden, ville den veje mere end den"*. Selv hvis disse beretninger var sande, ville de ikke blive betragtet som beviser, fordi emnet er grundlæggende, og 'Aqidah kan ikke etableres via sandsynlighed (Dhann).

At argumentere for, at den nævnte Ayah nævner forøgelsen, og at alt hvad der er modtagelig overfor forøgelse også er underlagt formindskelse; at Profeternes Iman er modtagelig overfor en forøgelse i Iman via en forøgelse i de retskafne handlinger, men ikke formindskelse på grund af ufejlbarlighedsfaktoren; og at Imans formindskelse på grund af en mangel på retskafne handlinger, ikke kan være gældende for Engle og Profeter, er ikke korrekt. Dette er fordi, at det antages, at alt hvad der er modtageligt overfor en forøgelse, også er modtageligt overfor en formindskelse, og at Profeters Iman er modtagelig overfor forøgelse. Så den påståede undtagelse om ikke at være modtagelig overfor en formindskelse i Profeters Iman, er ganske ligegyldig, især det, at undtagelsen ikke er overensstemmende.

Formindskelse i de retskafne handlinger har ingen effekt på ufejlbarlighed, fordi retskafne handlinger omfatter mere end blot udførelsen af Fard, og det at afholde sig fra Haram; de retskafne handlinger vil sige, at man udfører alle de påbudte handlinger, og afholder sig fra alle de forbudte handlinger. Disse Ayaat nævnte en forskellighed i niveauet af de retskafne handlinger blandt Profeterne; derudover så er beviset for ufejlbarlighed rationelt, og ikke tekstuel, og Profeternes ufejlbarlighed er specifikt for selve Tableegh (Overlevering af budskabet).

Den u-disputerede enstemmighed om, at Profeterne er undtaget fra en formindskelse i Iman, er i sig selv et bevis for den fejlagtige påstand om, at Iman forøges og formindskes, fordi hvis denne forøgelse og formindskelse var mulig i Iman, ville det være gældende for alle mennesker; denne uoverensstemmelse førte dem til begrundelser og fortolkninger. Hvad angår deres begrundelser, så sagde de, at Profeternes Iman forøges, men den formindskes ikke, fordi det perfekte er det, som kun er modtageligt overfor perfektion. Dette afvises dog, fordi det kun er den absolutte perfektion, som ikke er modtagelig overfor forøgelse og formindskelse.

Angående den relative perfektion; den er modtagelig overfor forøgelse og formindskelse, og Profeters perfektion er relativ, sammenlignet med andre mennesker, og er ikke en absolut perfektion, som tager dem ud af deres menneskelighed.

Med hensyn til deres fortolkning, så indså de, at Profeterne fra tid til anden ville opleve en større manifestation, som det var tilfældet med Allahs Sendebud (saw) på himmelfartsnatten, og de accepterede også, at hans Iman ikke var på samme niveau efter det, men sagde alligevel, at dette ikke nødvendigvis antyder en forskellighed i Iman. Dette er underligt, fordi hvis Iman efter himmelfarten var forskellig fra Iman før begivenheden, så er dette jo ikke andet end forskellighed.

Da man ikke fremlagde et korrekt bevis, for at undtage Profeter fra en formindskelse i Iman, så tvinger det dem til at tilskrive alle Profeterne med disse vers' antydninger, som blev fortolket med forøgelse og formindskelse i Iman, fordi Allahs Sendebud (saw) er inkluderet i henvendelsen; de har intet andet valg end at gribe til fortolkning, eller at søge en anderledes Tafseer.

På basis af førnævnte konkluderer vi, at denne diskussion om en forøgelse eller formindskelse, bygger på Imans definition. Denne diskussion om Imans definition udspringer fra handlingers inklusion i ordet Iman. Dette blev tilskrevet det faktum, at visse retslærde i deres definition af Iman, satte deres lid til Imans realitet som befalet af Shari'ah; og de sagde, at det var en anerkendelse med hjertet, og de anså handlinger for at være en virkning af denne anerkendelse.

Andre satte deres lid til hvad der blev nævnt i teksterne - dvs. i Ayaat og Ahadith, som omtalte Iman, og beskrev den som noget, der er forøgende og formindskende, hvor de betragtede handlinger som noget, der var inkluderet i Imans definition.

Og de førnævnte sagde, at tvivl og defekt slet ikke må sive ind i den absolutte anerkendelse, fordi dette ville resultere i Kufr; så forøgelse og formindskelse angår Imans virkning, som er selve handlingen.

Og de sidstnævnte sagde, at forøgelse og formindskelse angår den anden del af Imans definition, som er handlingen. Dermed opdager vi, at der er en enighed imellem dem vedrørende dommen (Hukm) over Iman, og vedrørende det faktum, at en defekt i Iman er ensbetydende med Kufr; de var også enige om dommen over (de forbudte) handlinger, nemlig at de er ensbetydende med syndighed og ikke Kufr, undtagen hvad angår deres diskussion om den, som forsømmer Salah, fordi Salah blev udvalgt via tekster, som stipulerer Kufr for den, der frasiger sig den; altså adopterede en del af dem teksternes åbenbare mening, ligesom Imam Ahmad, og andre fortolkede disse tekster, og klassificerede Salah som en handling, fordi dette er dens realitet, ligesom de andre Imamer blandt andre.

Imans forøgelse, som nævnes i nogle Ayaat i den Noble Qur'an, vil sige en styrkelse af forbindelsen til Allah (swt), og Imans formindskelse vil sige en svækkelse af forbindelsen til Allah (swt). Dette vil ikke

sige en formindskelse i den absolutte anerkendelse, som stemmer overens med realiteten, og er baseret på beviser, fordi en formindskelse i den absolutte anerkendelse vil betyde, at der er opstået tvivl og mistænksomhed og dette er Kufr.

Meningen med, ”... *det forøger deres Iman*”, og, ”... *så de kan forøge deres Iman med en Iman*”, er at deres forbindelse til Allah (swt) er blevet styrket på grund af deres ihukommelse af, at Allah (swt) er tilstrækkelig for dem, og at Han er Al-Qadr og An-Nasr, som Alene kan bringe gavn og påføre skade, at der ikke vil ske noget udover det, Allah (swt) har skrevet til dem. Beretningerne om forøgelse afspejler en forøgelse af deres forbindelse til Allah (swt), sammen med tilstedeværelsen af deres Iman; dette er på grund af deres ihukommelse af, at Himlenes og Jordens soldater (Junood) tilhører Allah (swt), og deres overbevisning om, at Allah (swt) vil give dem Sejren.

Denne forbindelse styrkes via ihukommelsen af Allah (swt) og læsning og recitation af den Noble Qur'an. Og for at styrke denne forbindelse, så er man nød til at krystallisere de opfattelser, som udspringer fra denne 'Aqidah, ved at illustrere realiteten af disse tanker, og opfatte deres betegnelser og konsolidere anerkendelsen af dem, ved at bekræfte deres overensstemmelse med realiteten, og fordybe sig i deres beviser. Iman svækkes, når en person beskæftiger sig med verdslige affærer, og bruger sin tid på at stræbe efter dette livs nydelser.

”Forstanden er den fuldstændige dommer, som overbeviser menneskets Iman (tro), kaldet til overvejelsen omkring universet, livet, mennesket og skaberens eksistens”. (Vejen til Iman - Islams system)

Definitionen af 'Aqidah

Sproglig: Det som hjertet føler sig trygt ved.

Terminologisk: Verdensanskuelse. Iman på Allah. Iman på Koranen. Iman på Profeten. Dette er grundlaget for 'Aqidah og herfra udspringer hele Islam.

”Sprogligt betyder '*Aqidah* det hjertet binder knude om. Og knuden, som bindes betyder, at absolut gør den og absolut erkende den. Den omfatter alle ting på en generel måde. Men der ses på det man ønsker, at erkende, før man acceptere noget. Hvis det man ønsker, at erkende er grundlæggende eller en del af et grundlag, så er det korrekt, at navngive den som '*Aqidah*. Dette skyldes, at den er egnet til, at behandle det der ligger foruden om den med målestokke. Og derfor vil der være en indlysende påvirkning når hjertet binder knude om den. Hvis det man ønsker, skal være absolut og det ikke er grundlæggende eller en del af et grundlag, så betragtes det ikke som '*Aqidah*, fordi det ønskede ingen påvirkning har på det hjertet skal binde knude om. Der er ingen fordel på, at trosbekende dette. Når hjertet binder knude om en sag, så har det en effekt, som vil drive en til at tage et standpunkt i form af tro og benægtelse og så vil det være en del af '*Aqidah*.”

'*Aqidah* er en altomfattende idé, som vedrører mennesket, livet og universet og det der er før livet og det der er efter livet og forholdet i mellem disse. Denne definition gør sig gældende for den Islamiske verdensanskuelse ligesom alle andre verdensanskuelser. Den indbefatter også det usete. Den Islamiske '*Aqidah* vil sige, at have *Iman* på Allah (swt), Hans (swt) Engle, Hans (swt) Bøger, Hans (swt) Budbringere, Opstandelses dagen, at *Al-Qada' wal-Qadar* og *Khair* (godhed) og *Sharr* (ondskab) kommer fra Ham (swt). Paradiset og Helvede, Englene, Satanerne og lignende idéer betragtes også som en del af den Islamiske

'*Aqidah*. De usete sager som ikke kan sanses tilskrives alle sammen for en del af '*Aqidah*'. (Forskellen i mellem '*Aqidah* og Hukm Shar'i - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Eksempel på definitionen af 'Aqeedah:

'Aqeedah er en arabisk ord som stammer fra ordet 'aqada, som sprogligt betyder "at binde ting med hinanden på en meget kraftig måde". Nogle folk påstår at termet 'aqeedah ikke er et Qur'anisk term og at det ikke blev brugt i profetens tid. Selvom det samme ord ikke bliver brugt i Qur'anen, finder vi ordet 'uqud som er et udledt ord fra roden 'aqada, som er brugt i Qur'anen. Allah siger:

"O I troende, fuldføre jeres kontrakter" (OQM. Al-Ma'idah, 5:1)

Ordet 'uqud (flertal af 'aqd) betyder en kontrakt mellem to folk som forbinder dem i deres transaktion. På samme måde binder 'aqeedah og samler ting sammen. Dets brug som et islamisk term blev ikke modsagt af nogen af de kendte lærde, inkl. Imam Shafi'i, Imam Abu Hanifah, og Ibn Taymiyyah. Dette er fordi den metaforiske (billedlige) definition af 'aqeedah er "det som hjertet er bundet til." Ligesom det som et juridisk term defineres: "aqeedah er velkendt i betydningen: "ideer som et individ adopterer som en sikker og absolut overbevisning på basis af et afgørende dalil (bevis)." Der er intet engelsk (eller dansk) ord som kan give den tilsvarende mening. 'aqeedah kan ikke med tilfredshed blive oversat til "tro", fordi ordet "tro" giver ingen indikation om niveauet af sikkerhed i denne tro. Det giver blot tilkendegivelse af accept, med eller uden bevis.

I forhold til den absolutte overbevisning på en bestemt idé, en muslimer har tilladelse til at adoptere andre ideer som bliver bevist uden et absolut bevis. Disse ideer kan dog ikke betragtes som værende en del af 'aqeedah eller iman. Man skulle hellere betragte det som at have tasdiq på dem. Tasdiq er at acceptere informationen for at være sand, men uden at anse det som absolut sandt eller lade det udgøre en del af 'aqeedah. Således nogle gange refereret til som "tasdiq jazim" (absolut overbevisning). (Khabr Ahad & 'Aqeedah)

Imamers meninger angående 'Aqeedah og khabr ul-ahad:

Imam Ibn Taymiyyah: I hans bog Al-Fatawa (bind 7 side 117127), kommenterer han emnet om iman og siger at iman er yaqin (absolut overbevisning), og ikke kun tasdiq (tro). Han siger at dette er den shari'ah-mæssige mening af iman. Endvidere sagde han i Al-Fatawa bind 18 side 16-22, at mutawatir hadith medfører 'ilm (absoluthed) og man kan absolut få bekræftet at dette er rigtig, fordi dette er mutawatir. Angående de pålidelige ahad hadith, fæstner han bestemte detaljer på dem, før de vil blive i stand til at medføre 'ilm, i modsætning til emnet om mutawatir, for hvilket han kun fastsætter én regel. Angående sahih (pålidelig) hadith, som kunne medføre absoluthed, placerer Ibn Taymiyyah to betingelser, hvor hvis kun én eksisterer så vil der kunne opnås 'ilm. Disse to betingelser er ijma' ul-'ulama ('ulamas enstemmighed). For dem som ikke tager imod nogen ijma foruden af Sahabahs, vil ahad hadithen ikke blive betragtet som definitiv.

Imam Nawawi: I hans bog Sharh Sahih Muslim, Bind 1 side 20, diskuterer Imam Nawawi Shaikh Ibn As-Salahs påstand om at ahadith i Bukhari og Muslim medfører absoluthed. Imam Nawawi skriver: "Hvad Shaikh (Ibn As-Salah) sagde i denne sag er imod hvad de lærde har sagt. De fleste af dem sagde at en ikke-mutawatir hadith fra Bukhari og Muslim medfører dhann, eftersom den er ahad, og ahad medfører ikke andet end dhann. Dette er baseret på det der allerede var kendt og som der var enighed

om. I denne regel skelnes ikke mellem Bukhari, Muslim eller andre. Men deres ahadith er nok til at kunne tages som ahkam (love).”

Omkring Imam Ahmad Ibn Hanbal: Dr. ‘Abdullah At-Turki resumerer i sin bog, Usul Madhhab Imam Ahmad, emnet om khabr ul-ahad i ‘aqeedah, og diskuterer forsigtigt alle beretninger nævnt i adskillige Hanbali bøger. Følgende er nogle af hans kendelser:

Der er to beretninger på vegne af Imam Ahmad: en beretning som indikerer at Imam Ahmad siger at khabr ul-ahad ikke medfører absolutthed og en anden beretning, som påstår at det medfører absolutthed.

Nogle Hanbali-lærde prøvede på at forsonne mellem disse to modsigende udtalelser ved at sige at hvad Imam Ahmed mente er at khabr ul-ahad medføre absolutthed kun hvis den er støttet af andre indikationer. Majoriteten af Hanbali jurister siger dog at khabr ul-ahad ikke medføre absolutthed, og dette er indlysende ved betragtning af mange af Hanbali bøger om ‘Usul ul-Fiqh (se ‘Ussulu Madhhab Imam Ahmad, side 250)

Imam Shafi’i betragter hujjah (bevis) som én af to typer: Det første er den type, hvor ingen vil blive tilgivet for at kassere det. Dette bygger på en klar tekst fra Qur’anen, eller en enstemmig enighed på Sunnah. Denne type har ingen tvivl i sig, og en hver som nægter at acceptere den, vil blive påkrævet (af qadi) at angre (se Ar-Risalah, arabisk version side 460, engelsk version side 278). Det betyder at afvisning af den type af hujjah eller dalil er ensbetydende med kufr.

Den anden er den type af bevis, som er blevet berettet af få berettere, og hvor teksten er åben for variende fortolkninger. Oprindeligt stammer det fra en enkel kilde. I dette tilfælde, er det kun bindende for dem, som kender til det og accepterer det, for de kan ikke afvise noget nævnt i teksten, på den samme måde, som de burde acceptere den troværdiges vidneudsagn.. Men denne accept burde ikke tages i den forstand, som i den første kategori. Dette er hvis en person var ved at kaste tvivl på det (den anden type), ville vi ikke forlange fra ham at fortryde, mens i tilfældet af den første type af bevis, ville det blive forlangt, i henhold til Shafi’i, at angre (se Ar-Risalah, arabisk version side 460-461, engelsk version side 278).

Det er indlysende fra det at Imam Shafi’i adskilte mellem to typer af beretninger, den første som værende khabr ul-amah (et synonym for mutawatir, baseret på hans definition af denne) og den anden som værende khabr ul-khasah (det samme som khabr ul-ahad). Ved at sige, at den som benægter den anden type ikke vil påkrævet at angre, betyder at Imam Shafi’i ikke tog det i ‘aqeedah, ellers vil det blive forlangt af personen at angre. Imam Shafi’is bog blev redigeret og nedskrevet under overvågning af en vældig samtidig muhaddith, Ahmad Shakir. Baseret på det, der var citeret fra Imam Shafi’is Ar-Risalah, ved vi nu at han ikke accepteret khabr ul-ahad i ‘aqeedah. Al-Khatib Al-Baghdadi, en velkendt faqih og muhaddith, sagde i sin bog, Al-Kifayyah fi ‘ilm ur-Riwayah, side 605: ”Khabr ul-ahad kan ikke tages i en hver sag, hvor absolut overbevisning (‘ilm) er forlangt. Årsagen er, at det ikke kan blive bevist hinsides en en hver tvivl, at det er hvad profeten ﷺ sagde. Men khabr ul-ahad burde blive accepteret i ahkam, sådan som hudud, synet af månen, hajj, zakat, arv, salah, og forbydelsen af de forbudte ting, osv.”.

Imam Al-Ghazali siger i al-Mustasfa, side 145: ”Khabr al-ahad medfører ikke absolutthed. Dette er et basalt faktum i dens definition”. Han går videre til at sige at al-Mankhul, redigeret af Dr. Muhammad Hassan Hito, side 252: ”Nogle påstår at khabr al-ahad medfører absolutthed. Dette er umuligt.” Imam al-Shatibi siger i al-Muwafaqat, bind 1, side 29-31, ”Enhver ting relateret til usul ud-Din (‘aqeedah) skal være absolut.” Han siger også: ”Beviset (dalil) kan enten være ahad eller mutawatir. Hvis den er ahad, så

er det indlysende at dette ikke medføre absolutthed.” Han fortsætter med at gøre forskel mellem mutawatir og ahad i ‘aqeedah og usul ul-fiqh (bind 1, side 35-36). Han siger i bind 2, side 15: ”Hvis nogen absolutte dalil modstrider en dhanni dalil, er den absolutte bindende.” Imam Ash-Shawkani siger i sin bog Irshad al-Fuhul: ”Den anden kategori er ahad (om den medfører ‘ilm overhovedet eller medfører ‘ilm med yderligere støtte). Denne kategori medfører ikke absolutthed af sig selv, og dette er majoritetens mening (af de lærde).” Efter denne opklaring, går Ash-Shawkani videre til et andet punkt, sigende: ”Majoriteten (af lærde) er enige om, at det er en nødvendighed at benytte khabr ul-ahad i handlinger.” Fra alle disse lærdes meninger og de ovennævnte beviser, er det indlysende at khabr ul-ahad ikke kan tages i ‘aqeedah, og at det heller ikke er et nyt påfund, ej heller et forældet et. Snarere er det den korrekte og stærkeste mening i dette emne. (Khabr Ahad & ‘Aqeedah)

Definitionen af tænkning:

En tanke kræver en realitet, sanser, tidligere oplysninger og en velfungerende forstand.

Når vi nu kender realiteten af intellektet (‘Aql) på en nøjagtig og absolut måde, og samtidig kender vi definitionen af intellektet på en nøjagtig og absolut måde, bliver det obligatorisk for os at kende metoden (Tariqah) for, hvordan intellektets funktioner slutter tanker, med andre ord, at kende måden hvorpå intellektet producerer tanker. Dette er metoden for tænkning (Tariqat ut-Tafkeer). Så der er fremgangsmåden for tænkning (Uslub ut-Tafkeer), og der er metoden for tænkning (Tariqat ut-Tafkeer). Fremgangsmåden for tænkning er tilstanden, som studiet af ting (objekter) kræver, om end tingene (objektet) er håndgribeligt materiale eller immaterielle; eller også er det midlerne (Wasa’el), som studiet af ting kræver. Derfor er der mange forskellige fremgangsmåder, som er variable og differentierende, i henhold til typer af tings variation og differens. Metoden for tænkning (Tariqat ut-Tafkeer) er måden, hvorpå den rationelle proces fungerer, med andre ord, dets natur og realitet. Derfor ændrede metoden sig ikke, snarere forbliver den det samme, og den varierer og differentierer ikke. Således skal den være konstant og skal være basis for tænkning, imidlertid skal fremgangsmåderne for tænkning variere.

Metoden for tænkning, måden hvorpå intellektet producerer tanker, hvad end disse tanker måtte være, er i sig selv definitionen af intellektet. Med andre ord, det der anvendes på realiteten af intellektet, hvilket det på ingen måde fraviger fra. Derfor blev det kaldt den rationelle metode (at-Tariqat ‘Aqliyyah), i relation til selve intellektet (‘Aql). Definitionen af denne metode, den rationelle metode, er en bestemt tilgang til studiet, som bliver fulgt, for at opnå viden omkring realiteten af ting gennem at overfører sansningen af realiteten gennem sanserne til hjernen og tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, hvorved realiteten er forklaret, og således udleder hjernen dets bedømmelser på realiteten. Denne bedømmelse er tænkning eller den rationelle opfattelse (al-Idrak ul-‘Aqli). Denne metode bliver brugt i studiet af materielle objekter (ting), såsom fysik, studering af tanker, såsom verdensanskuelser (A’qaid) og lovgivning (Tashri’) og for at forstå sprog, som i studiet af litteratur (Adaab) og jurisprudens (Fiqh). Dette er den naturlige metode for at opnå opfattelse, som den er. Gennem denne (intellektuelle) proces bliver tingene rationaliseret, det vil sige opfattes. Det er i sig selv definitionen af intellektet, og ifølge denne tilgang opnår mennesket opfattelse for alt, hvad han har formået at realisere, eller hvad han ønsker at opfatte.

Dette er den rationelle metode, og den alene er metoden for tænkning. Enhver såkaldt metode for tænkning, som eksempelvis den videnskabelige metode og den logiske metode, er enten kun forgreninger, som den videnskabelige metode, eller en af dets fremgangsmåder som er et krav for studiet af ting, eller midler af dets studie såsom den logiske metode. Disse er ikke fundamentale metoder for tænkning, for der er kun en tækningsmetode og ikke andre.

I definitionen af den rationelle metode (for tænkning) skal man differentiere mellem tidligere meninger, vi har omkring en sag og tidligere oplysninger omkring det eller det, som er relateret til det. I den rationelle metode skal der ikke eksistere nogen mening eller meninger omkring realiteten, snarere er det nødvendigt, at tilstedeværelsen af tidligere oplysninger eksisterer omkring den eller det, som er relateret til den. Så hvad der uundgåeligt skal eksisterer, er oplysninger og ikke meninger. Det er ikke korrekt, at lade tidligere meninger eksisterer omkring realiteten. Med andre ord er det ikke korrekt at bruge den i den rationelle proces. Hvad der derimod skal bruges, er kun tidligere oplysninger, for således at undgå tilstedeværelsen og interventionen af en mening i tænkingsprocessen. Hvis den tidligere mening (omkring realiteten) benyttes, kan det medføre fejl i opfattelsen, fordi den kan dominere over oplysningen og lede til misfortolkning og således bevirke fejl i opfattelsen. Derfor er det nødvendigt at bemærke adskillelsen mellem tidligere meninger og tidligere oplysninger, hvor kun oplysninger anvendes for at udelukke meninger.

Hvis den rationelle metode anvendes på den rigtige måde, gennem at overføre sansningen af realiteten gennem sanserne til hjernen og tilstedeværelsen af tidligere oplysninger (eksklusive meninger), hvorved realiteten er forklaret, vil hjernen udlede dets bedømmelse på realiteten. Hvis denne metode bliver brugt på den rigtige måde, vil det give korrekte resultater. Resultatet der er nået af videnskabsmænd, der bruger den rationelle metode, skal imidlertid eksamineres. Hvis resultatet var bedømmelse på eksistensen af realiteten, er den absolut uden nogen mulighed for fejl i absolutheden. Dette er fordi bedømmelsen kom gennem sansningen af realiteten, og sansningen fejler aldrig med hensyn til eksistensen af realiteten, for sansningen af det sansede af eksistensen af realiteten er absolut. Således er bedømmelsen udledt af intellektet (*'Aql*) omkring eksistensen af realiteten i denne metode absolut. Alligevel, hvis resultatet var bedømmelsen af naturen af ting eller dets karaktertræk, ville resultatet være tvivlsomt (*Dhanni*), inklusiv muligheden for fejl. Dette er fordi denne bedømmelse kom gennem tidligere oplysninger, eller gennem analyse af den opfattede realitet sammen med de tidligere oplysninger, og dermed opstår muligheden for, at fejl kan snige sig ind. Imidlertid vil resultatet forblive som en stærk tanke, indtil fejlen er bevist, og først da vil den blive dømt til at være forkert. Derfor, tanker som intellektet sammenslutter af den rationelle tækningsmetode, var opnået af tilstedeværelsen af ting som verdensanskuelser, ville det være absolutte tanker (*Qat'i*). Hvis de imidlertid opnåede bedømmelser af naturen af ting eller dets karakteristika, som de guddommelige love (*Abkam ash-Shari'ah*), ville de sandsynligvis være tvivlsomme (*Dhanni*) tanker. Med andre ord, loven (*Hukm*) af disse ting er sikkert således, og loven af denne ting er sikkert således. Så loven er korrekt med mulighed for at være forkert, men forbliver korrekt, indtil fejlen er bevist.

Den rationelle metode, om end den er korrekt defineret eller ej, er metoden som mennesket, som et menneske, følger i hans tænkning og bedømmelser på ting, samt i hans forståelse af dets natur og karakteristika. Imidlertid iværksatte Vesten, det vil sige Europa og Amerika efterfulgt af Rusland, den

industrielle revolution i Europa, og havde succes inden for de empiriske videnskaber på en måde, som var uforlignelig. Dets indflydelse har siden det 19. århundrede udstrakt sig til at omfatte hele verdenen, og de kaldte videnskabelig fremgang i de empiriske discipliner en videnskabelig metode for tænkning, og således opstod den videnskabelige metode. De startede med at forsvare det som en metode for tænkning og gjorde det til fundamentet for tænkning. De kommunistiske tænkere adopterede det og fulgte det inden for andet end de empiriske videnskaber. Tilsvarende fortsatte de europæiske tænkere deres fremgang ifølge de empiriske discipliner. Og de amerikanske tænkere efterfulgte deres tilgang. Verdens sønner efterlignede dem grundet Vestens kontrol og indflydelse og derpå Sovjetunionens indflydelse. Således blev denne metode generel almindelig i verden. Og på grund af dette eksisterede der i hele den muslimske verdens samfund en stor respekt for de videnskabelige tanker og den videnskabelige metode. På baggrund af dette er det nødvendigt at forklare denne videnskabelige metode.

Den videnskabelige metode er en bestemt studietilgang, som er adopteret for at opnå kendskab til naturen af ting (*Haqiqah*) gennem at udføre eksperimenter på tingene. Denne studiemetode kan ikke fungere uden håndgribelige objekter, og det er ikke muligt for den at fungere under studiet af tanker, da den er specifik til de empiriske discipliner. Den virker ved at udsætte objekter (håndgribelige ting) for nye tilstande og forhold udover dets oprindelige tilstand og forhold for herefter at observere objektet i både dets oprindelige og nye tilstand og forhold. Som et resultat af denne proces udført på objektet er et håndgribeligt materielt faktum konkluderet, hvilket kendes fra laboratorier.

Denne studiemetode forudsætter benægtelsen af alle tidligere oplysninger omkring objektet, og ignorerer deres tilstedeværelse, for derpå at starte observationen af objektet og udføre eksperimenter på det. Det er fordi denne metode kræver af dig – hvis du ønsker at studere noget ved brugen af denne metode – at du eliminerer alle dine tidligere meninger og alle dine tidligere overbevisninger vedrørende dette emne og starter observationer og eksperimenter, efterfulgt af en sammenligning af resultaterne, for derefter at forme konklusionerne på basis af disse videnskabelige præmisser. Hvis resultatet var konkluderet fra dette, ville det være et videnskabeligt resultat, hvilket er en naturlig genstand for studie og undersøgelse. Imidlertid forbliver det et videnskabeligt resultat, undtagen hvis den videnskabelige undersøgelse beviser, at en fejl har sneget sig ind i et af dets aspekter. Resultater opnået af videnskabsmænd ifølge den videnskabelige metode, selv hvis disse kaldes videnskabelige fakta eller videnskabelige regler, ikke er absolutte (*Qat'i*); de er snarere spekulative (*Dhanni*), og modtagelig for fejl. Modtageligheden for fejl i den videnskabelige metode er et af de vigtigste grundtræk, som skal observeres i den, i henhold til denne rodfæstede videnskabelige undersøgelse.

Fra studiet af denne metode er det afklaret, at den er korrekt og ikke fejlagtig. Dens betegnelse som en metode er ikke forkert, idet den har en konstant og specifik tilgang til studiet; og metoden er vejen (for tænkning), hvilket ikke ændrer sig. Imidlertid ligger fejlen i at adoptere den som et grundlag for tænkning, siden det at tage den som grundlag for tænkning ikke fungerer. Det er fordi, at den ikke er egnet som fundament til at blive bygget på, men er snarere en forgrening af fundamentet. Endvidere at fremstille det som grundlag ekskluderer de fleste discipliner og fakta fra studiet, og leder til at bedømme mange discipliner, som folk studerer og som indeholder fakta, som værende ikke - eksisterende, selv om faktum er, at de i virkeligheden eksisterer, og at de er håndgribelige gennem sansning og realiteten.

Således er den videnskabelige metode korrekt, men den er ikke grundlaget for tænkning, den er snarere en fremgangsmåde (fejl i den engelske udgave) af tænkning. Den er ikke anvendt i ethvert anliggende, snarere kun anvendt i ét område; det er de håndgribelige, materielle objekter, for at kende dets realitet, gennem at udføre eksperimenter på det. Den fungerer udelukkende inden for studiet af materielle objekter, så den er specifik til empiriske videnskaber og kan ikke bruges i andet end disse.

Denne metode er ikke grundlaget. Dette er tydeligt ud fra to perspektiver: Det første er, at forstanden (*'Aql*) ikke kan følges ad uden tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, selv om det er af indledende art. Det er fordi tænkning ikke kan eksisterer uden tilstedeværelsen af tidligere oplysninger. Så videnskabsmanden i fysik og kemi kan i laboratoriet ikke fortsætte med den videnskabelige metode i dette øjeblik, med mindre han har tidligere oplysninger. Deres påstand om at den videnskabelige metode forudsætter benægtelsen af tidligere oplysninger betyder i virkeligheden benægtelsen af tidligere meninger og ikke tidligere oplysninger. Dette betyder, at den videnskabelige metode kræver at videnskabsmanden – hvis han ønsker at studere – eliminerer alle sine tidligere meninger og tidligere overbevisninger omkring objektet. Han skal starte med observering og eksperimenter, så sammenligning og kollationering og til sidst konkludere, baseret på disse videnskabelige præmisser. Trods det faktum at det svarer til observation, eksperimenter og konklusion, er det nødvendigt at have tidligere oplysninger om det. Disse oplysninger ville komme fra et andet sted end observering og eksperiment, med andre ord, den vil komme gennem overførslen af realiteten gennem sanserne. Dette er fordi, at de indledende oplysninger for dette begyndende videnskabelige studie ikke er i stand til at blive empiriske oplysninger, idet det (eksperimentet) ikke eksisterede på dette tidspunkt. Derfor må det være kommet gennem overførslen af realiteten, gennem sansningen, til hjernen. Det vil sige, at de tidligere oplysninger må være kommet gennem den rationelle metodes vej. Derfor kan den videnskabelige metode ikke være grundlaget; snarere er den rationelle metode grundlaget. Den videnskabelige metode er bygget på dette grundlag. Så det er en af dets forgreninger og ikke grundlaget. Således er det forkert at gøre den videnskabelige metode til grundlaget for tænkning.

Det andet perspektiv er, at den videnskabelige metode kræver, at alt, som ikke kan røres materielt, ikke har nogen eksistens. Følgelig eksisterer logik, historie, jurisprudens (*Fiqh*), politik (*Siyasah*) eller andre discipliner ikke, fordi det ikke kan røres (er håndgribeligt), og heller ikke kan udsættes for eksperimenter. Med dette syn eksisterer Allah (swt) ikke, ej heller engle, sataner (*Shayateen*) eller andre skabninger, da de ikke kan bevises videnskabeligt gennem observation af materie (objektet), eksperimenter på det og den materielle konklusion. Dette er en åbenbar fejl, for de naturlige videnskaber (relateret til naturen) er en af forgreningerne af kundskab (*Ma'rifah*) og en af typerne af tanker. Andre kundskaber (*Ma'rifah*) omkring livet er mange, og de er ikke bevist af den videnskabelige metode, nærmere af den rationelle metode. Eksistensen af Allah (swt) er bevist af den rationelle metode på en absolut måde. Eksistensen af engle og sataner (*Shayateen*) er bevist gennem en tekst, som er absolut i dens oprindelse (*Qat'i uth-Thubut*) og absolut entydig i dens betydning (*Qat'i ud-Dalalah*); hvor absolutheden af oprindelsen og absolutheden af betydningen er bevist gennem den rationelle metode. Derfor er det ikke tilladt at adoptere den videnskabelige metode som grundlag for tænkning. Dens utilstrækkelighed og fiasko i at bevise eksistensen af ting på en absolut måde er et absolut bevis på, at det ikke kan være grundlaget for tænkning.

Endvidere er påvirkeligheden for fejl i den videnskabelige metode en af dets grundtræk, som skal bemærkes i den, i henhold til hvad der påkræves af den videnskabelige undersøgelse. Fejlen er faktisk opstået i dets resultater, og er fremtrådt i mange videnskabelige discipliner, som afslørede dets ugyldighed, efter de blev kaldt videnskabelige fakta. For eksempel blev der sagt, at atomet var den mindste del af materien, og at det var udeleligt. Denne fejl blev klar, og af den videnskabelige metode i sig selv blev det illustreret, at det kunne deles. Det blev også sagt, at materie ikke ophører med at eksistere, men fejlen ved dette optrådte i selve den videnskabelige metode, idet det (materie) ophører med at eksistere. Således blev det klart ifølge den videnskabelige metode, at meget af det, som blev kaldt videnskabelige fakta og videnskabelig lov, var forkert. Dette betyder, at den samme videnskabelige metode ikke klargør at være videnskabelige fakta eller videnskabelig lov. Derfor er den videnskabelige metode tvivlsom (*Dhanni*) og ikke absolut (*Qat'i*). Den producerer et tvivlsomt resultat omkring eksistensen af ting, dets karakteristika og dets natur. Så den videnskabelige metode skal derfor ikke tages som grundlag for tænkning. Imidlertid er det en korrekt metode for tænkning, en tækningsmetode, men kun anvendelig inden for empiriske videnskaber. Altså er den anvendelig, hvor observering, eksperiment, sammenlignelighed og enighed kan udspille sig. Og alting, som ikke kan udspille sig under disse, er absolut ikke anvendelig for den videnskabelige metode, så den er specifik til de empiriske videnskaber og intet andet.

Skønt det er muligt at producere tanker gennem den videnskabelige metode, kan den alene ikke frembringe tanker. Den kan ikke frembringe nye tanker, hvilket er tilfældet med den rationelle metode. Den kan kun producere og komme frem til nye tanker, som er sluttet i modsætning til dem (tanker), der har oprindelse uden præcedens.

De tanker, som er nyopståede, er dem som intellektet adopterede direkte. Erkendelsen af eksistensen af Allah swt, at tænke på mennesker er højere end den individualistiske tænkning (det at tænke på sig selv), at træ brænder, olie flyder på vandet og at enkeltes tænkning er stærkere end den kollektives. Alle disse tanker var adopteret af intellektet direkte. Dette er forskelligt fra tanker, der har oprindelse uden præcedens; de er tanker afledt fra den videnskabelige metode, hvor intellektet ikke adopterer dem direkte. Den accepterede dem snarere fra de mange tanker, som intellektet accepterede før foruden eksperimenterne.

At vide at vand er sammensat af oxygen og hydrogen, at et atom kan splittes og at materie ophører med at eksistere; disse tanker er ikke opfanget af intellektet direkte, ej heller er de oprindelse uden præcedens. De er snarere taget fra tanker, som intellektet havde adopteret før, da eksperimenter var udført sideløbende med disse tanker, da tanker blev sluttet. Så det er ikke tanker oprindelse uden præcedens, men de er sluttet fra nuværende tanker, der er sluttet fra tanker og et eksperiment. Følgelig slutter den videnskabelige metode tanker, men kan ikke frembringe tanker. Derfor er det naturligt og uundgåeligt, at det ikke skal være grundlaget for tænkning. Imidlertid nåede Vestens selvtilid – Europa og Amerika efterfulgt af Rusland – i den videnskabelige metode næsten niveauet af helliggørelse, særligt i det 19. og i begyndelsen af det 20. århundrede, til den udstrækning, at de blev fordærvet i deres tænkning og blev ledt væk fra den rette kurs, fordi de gjorde den videnskabelige metode til deres metode i tænkning, og de gjorde den alene til grundlaget for tænkning, hvor den efterfølgende blev valgt til at bedømme alting. De blev bekendt med den videnskabelige metode som værende det korrekte studie. De overtrådte grænsen, sådan at enkelte faktisk begyndte at diskutere og ting, som ikke havde noget forhold til den videnskabelige

metode, såsom tanker, der hører til livet og samfundet. Dette gjorde man ifølge den videnskabelige metode, og man emitterede denne. De begyndte at studere enkelte oplysninger relateret til mennesket, samfundet og folk på baggrund af et rationelt studie, men ifølge den videnskabelige metodes fremgangsmåde. De kaldte sådanne tanker videnskabelige baseret på deres generalisering af den videnskabelige metode og deres respekt for denne, og de gjorde den til grundlaget for tænkning.

De kommunistiske tænkere, for eksempel, fortsatte den videnskabelige metode i deres syn på livet og i deres samfundssystem. Så de begik en overdrevet fejl som de havnede i. Eksemplerne på deres fejl er mange og fremtrædende i hver eneste af deres tanker. Det er fordi de sammenlignede natur og samfund som objekter, der er studeret i laboratorier. På baggrund af dette kom de ud med resultater med betydningsfulde fejl. For at forstå fejlen i dem er det nok at undersøge to centrale tanker og demonstrerer fejlen i hver af disse, og at grunden til fejlen skyldtes den videnskabelige metode. Eksempelvis er deres betragtninger omkring naturen, at denne er en helhed, som er udelelig, og som konstant er i forandring, og at forandring opstår gennem de indbyrdes modsætninger, der uundgåeligt eksisterer i objekter og begivenheder. Lad os studerer konceptet dialektisk materialisme vedrørende modsætninger, da det er en af deres vigtigste tanker. Hvis det er sandt, at indbyrdes modsætninger eksisterer i objekter, eksisterer de imidlertid ikke i dem alle, da der er objekter, der ikke har indbyrdes modsætninger. De levende kroppe, som de hævder, skulle indeholde indbyrdes modsætninger, under påskuddet om at kroppen har celler, som dør og som lever. Disse levende kroppe har inden i dem ikke indbyrdes modsætninger. Hvad der skal lægges mærke til i den levende krop, med hensyn til tilstedeværelsen af celler, som dør og celler som lever, er ikke indbyrdes modsætninger. Faktummet at ting bliver født, og at de efterfølgende dør, ophører med at eksisterer eller bliver til, betyder ikke, at der er indbyrdes modsætninger. Snarere er det resultatet af cellens styrke og svaghed og dets modstandsevne eller manglende evne. Alt dette er ikke indbyrdes modsætninger. Imidlertid fremkommer der tilintetgørelse i de livløse ting, men ikke fødsel og vækst. Alligevel hævder de, at der er indbyrdes modsætninger i ting. Selvom vi tillader tanken, at indbyrdes modsætninger eksisterer i ting, betyder det ikke at der eksisterer indbyrdes modsætning i begivenheder. Således, transaktioner, aktiviteter med handel (salg og køb), leasing, virksomheder og lignende finder alle sted uden indbyrdes modsætning i dem. Det samme kan blive sagt omkring bønnen, fasten, pilgrimsrejsen (*Hajj*) og dets lige. Med sikkerhed er der ingen indbyrdes modsætning i dem. Deres forsvar af den videnskabelige metode er imidlertid, hvad der ledte til deres fejlagtige betragtninger, i særdeleshed med hensyn til begivenheder. Som konsekvens af fejlen i deres syn (at begivenheder indeholder indbyrdes modsætninger) var de ført til at tænke, at indbyrdes modsætning i Europa absolut ville indtræffe. Resultatet viste sig at blive, at ingen indbyrdes modsætninger opstod i Europa, at og denne er fuldstændigt influeret af det kapitalistiske system og går væk fra kommunismen. Hvad der involverede dem i fejlen, var deres forsvar af den videnskabelige metode i udstedelsen af bedømmelser på ting og udstedelsen af bedømmelser på begivenheder.

Deres syn på samfundet var, at det bestod af en geografisk beliggenhed, befolkningstilvæksten, deres solidaritet og deres produktionstilstand. Det materielle liv i samfundet fastlægger til sidst formen af samfundet, dets tanker, meninger og politiske situation. Eftersom det materielle liv er påvirket af produktionstilstanden, da er produktionstilstanden faktoren, der påvirker samfundet. Dette er deres syn; at produktionsmidlerne, menneskerne, der bruger disse midler, og fremgangsmåderne for at bruge dem tilsammen udgør produktionskræften i samfundet. Derfor formede de kun et aspekt af samfundet, hvilket

repræsenteres af menneskers adfærd i retning af objekters natur og dets produktionskraft. Det andet aspekt er forholdet mellem mennesker gennem produktionsprocessen. Dette syn er forkert. Samfundet formes af mennesker med permanente forhold til hinanden, uanset produktionsmidlerne. Endda uafhængig af om der findes produktionsmidler eller ej. Det er fordi det, der danner forhold mellem mennesker er interesser; hvilket ikke er bestemt af produktionsmidlerne. Snarere er det bestemt af de tanker, som menneskene bærer med hensyn til opfyldelsen af de behov, som de har til hensigt at tilfredsstille. Hvad der skabte fejlen var, at de anskuede samfundet på samme måde, som de anskuede objekter i laboratoriet. Så de forsøgte at studere, hvad de så af elementer i anbringelsen til deres teori. De begyndte ligeledes at anvende, hvad der foregår inden for materie på mennesker og deres forhold. På denne baggrund begik de fejlen. Det er fordi mennesker er forskellige fra ting, og begivenheder kan ikke blive genstand for undersøgelse på samme måde som materie kan i et laboratorium. Deres undertvingelse af forhold og begivenheder til observationer og eksperimenter og deres afledende teorier er det, der fik dem til at begå fejlen. Der er en grund til kommunismens fejl, hvilket er at de fulgte den videnskabelige metode i begivenheder og forhold. Dette resulterede i en udbredt ærbødighed overfor den videnskabelige metode i det 19. århundrede samt udnyttelsen af den til den udstrækning, at de anvendte den på alting og fortsatte med dette i ethvert studie.

Vestens tænkere, hvilket vil sige tænkere fra Europa og Amerika, blandede reducerede tanker resulterende fra den rationelle metode og de videnskabelige tanker resulterende fra den videnskabelige metode. Således anvendte de den videnskabelige metode på menneskets adfærd og forhold og producerede det, der kaldes psykologi, sociologi og undervisningsdiscipliner. Resultatet heraf var åbenbare fejl i det, der kaldes psykologi, sociologi og pædagogik. De betragtede psykologi som en videnskab og dets tanker som videnskabelige tanker, fordi de resulterede fra observationer af børn under forskellige forhold og i forskellige aldre. De kaldte disse repeterende observationer for eksperimenter. Sandheden er, at psykologiske tanker ikke er videnskabelige tanker; det er snarere rationelle tanker. Det er fordi videnskabelige eksperimenter skal undertvinge materie (objekter) for betingelser og faktorer forskellige fra dets oprindelige betingelser og faktorer, og herefter skal effekten af denne undertvingelse observeres. Med andre ord er de samme eksperimenter udført på materie, som eksperimenter er udført inden for kemi og fysik. Imidlertid kan observering af materie under forskellige betingelser og i forskellige aldre ikke inkluderes under emnet videnskabelige eksperimenter. Således kan det ikke anses som en videnskabelig metode, det er snarere blot en observation, som er repeteret, hvorefter konklusionen er sluttet. Altså er det en rationel metode og videnskabeligt. Dog er det ukorrekt at betragte dem som videnskabelige tanker. Denne misforståelse var resultatet af den åbenbare fejl, idet man anvendte den videnskabelige metode på mennesket. Den videnskabelige metode er hovedsageligt afhængig af eksperimenter, og dette er ikke muligt uden materie, idet materien er genstand for eksperimenter i laboratoriet. Observering er ikke overvågning af påvirkningerne eller at bemærke materien under forskellige betingelser. Det er snarere overvågning af selve materien og at bemærke de oprindelige betingelser og faktorer, sammen med de betingelser og faktorer, som det var undertvunget. Konklusionen skal resultere fra denne bestemte observation og ikke fra en hvilken som helst observation. Derfor er anvendelsen af den videnskabelige metode i andet end dette bestemte format en åbenbar fejl, der leder til fejl og forkerte konklusioner. Dette er, hvad der opstod med Vestens tænkere i de rationelle studier, at de fortsatte med at følge den videnskabelige metode, og de anså det som videnskab og videnskabelige tanker, og derfor faldt de for fejlen, som de selv befandt sig i. Eksempler på deres fejl er mange og

eksisterer i hver eneste af deres tanker og undersøgelser. Under studiet sammenlignede de mennesket med objekter, og de endte op med betydningsfulde fejl som resultat. For at forstå fejlen er det nok, at vi studerer en enkelt idé og demonstrer fejlaspektet i denne, hvilket er idéen om instinkter”. (Metoden for tænkning - Tænkning)

Typen af tanker:

1. **Information** (En ting eller en realitet, som ikke rettes for mennesket og som ikke påvirker adfærden. Dvs. første skridt til indlæring)
2. **Idé** (Bedømmelsen på en realitet; At realiteten forbindes til forstanden via sanserne, som et værktøj, samt at realiteten som når forstanden, hvor realiteten bliver opklaret i forstanden via de tidligere oplysninger, som et værktøj)
3. **Opfattelse** (Betydningen af tanken, som man handler på basis af)
4. **Overbevisning** (En stærk opfattelse som ikke behersker tvivl)

Opfattelses typer:

1. **Verdensanskuelse** (De tre mest fundamentale (grundlæggende) spørgsmål. Før og efter det jordiske liv, og selve livet)
2. **Livsanskuelse** (Meningen med livet)
3. **Opfattelser om livet** (Systemer) tre typer opfattelser om livet: General (fx nationalisme og patriotisme), grundlæggende (fx religioner) og grundlæggende og omfattende (fx ideologier)
4. **Opfattelser om tingene** (Opfattelser om ting + dynamiskkraft = tilbøjelighed. Handlingen fører til opfattelser om livet)

De tre grader for tænkning:

1 - Overfladisk tænkning

2 - Dyb tænkning

3 - Oplyst tænkning

”Tænkningen kan være enten overfladisk, dyb eller oplyst. Den overfladiske tænkning er tænkning forbeholdt den almene befolkning. Mens den dybe tænkning er forbeholdt de lærde. Hvad angår oplyst tænkning, er den oftest benyttet af ledere, og de oplyste blandt de lærde og den almene befolkning. Den overfladiske tænkning er blot at overføre realiteten til hjernen, uden at diskutere andet, og uden at anstrenge sig for at sanse det, som er relateret til realiteten, for derefter at forbinde denne sansning med oplysninger relateret til realiteten, samt uden at forsøge at søge efter andre oplysninger, der er forbundet til den, for derefter at ende op med en overfladisk bedømmelse. Dette er, hvad der er fremherskende i grupper, og hvad der er fremherskende hos dem med lave tanker, og fremherskende hos mennesker som ikke er udannede mennesker og hos intellektuelle mennesker, som ikke er kultiverede”. (Forskellige niveauer i tænkningsprocessen - Tænkning)

Den overfladiske tænkning:

”Den overfladiske tænkning er en katastrofe for befolkninger og nationer, idet den ikke hjælper dem til at oprejse sig, og ej heller hjælper dem til at nyde et behageligt levebrød. Skønt den kan hjælpe dem til et behageligt liv. Årsagen er overfladisk tænkning, svag sansning, ringe oplysning eller svag sammenkædningsevne tilstedeværende i mandens hjerne. Det er ikke den naturlige tænkning for mennesket, skønt det er den primitive tænkning. Mennesket er forskelligt i styrken af sansning og i deres svaghedsniveau. De er også forskellige i styrke og svaghed med hensyn til deres sammenkædningsevne og i antallet og typer af oplysninger, hvor end disse oplysninger er erhvervet, enten gennem lærdom, gennem læsning eller gennem livets erfaringer. Således er tænkning ifølge forskellen af disse forhold. Oprindeligt er majoriteten af folk stærke i deres hjerne og sammenkædningsevne, undtagen få som er skabt svage, eller blevet svage senere hen. Oprindeligt ændrede oplysningerne hos majoriteten af befolkningen sig dagligt, selv hvis de var analfabetister, på nær de usædvanlige mennesker, hvis opmærksomhed er draget fra intet, ej heller tager de betragtning til hvad de lærer eller læser af oplysninger. Derfor er overfladisk tænkning ikke naturlig, snarere usædvanlig. Imidlertid, individer værende tilvænnet overfladisk tænkning, deres tilfredsstillelse af dets resultater, og ambitionsfraværet iblandt dem til det bedre end de har, gør overfladisk tænkning en vane, så de fortsætter med denne tilstand af tænkning og nyder den, og deres smag bliver omformet til den. Når det gælder grupper, grundet deres ufuldkommenhed i tænkning, netop fordi de er en gruppe, er den overfladiske tænkning fremherskende hos dem, selv hvis de var en gruppe af kreative tænkere. Som et resultat sejre den overfladiske tænkning i livet. Havde der ikke været nogen individer blandt befolkningen eller nationen, som var skænket enestående evner inden for sansning og sammenkædning, da ville det være utænkeligt at have oprejsning eller materiel fremgang i livet.

Der er ingen behandling mod overfladisk tænkning hos masserne. Imidlertid er det muligt at højne niveauet af realiteten og begivenhederne, og forsyne niveauet for realiteten og begivenhederne, og at forsyne grupper med ophøjede tanker, samt rigelige oplysninger; således bliver det muligt at højne niveauet i deres tænkning. Dog forbliver det under alle omstændigheder overfladisk tænkning, men på et højere niveau. Med andre ord, befolkningen og nationen kan handle ifølge måden dikteret gennem den oplyste tænkning, men deres tænkning forbliver under alle omstændigheder, overfladisk. Menneskemasser vil ikke være i stand til at tænke dybt eller oplyst, uanset hvilken højde og fremgangsniveau de når. Der er fordi, at de som gruppe ikke er i stand til at studere dybt eller besidde oplyste tanker. For således at højne niveauet for tænkning, skal intet forsøg foretages for at behandle gruppens tænkning, snarere skal forsøget bestå i at behandle realiteten og begivenheder, hvorpå gruppens sanser falder. Det er også muligt at behandle tanker og oplysninger, som er placeret hos den. Således er overfladiskheden højnet, men ikke fjernet, og følgelig er adfærdsniveauet forbedret.

Hvad angår individer, er det muligt at fjerne overfladiskhed, reducere den eller gøre det fjernt for dem på følgende måder via tre skridt;

- 1 - Dette sker først ved at fjerne vanen fra dem i tænkningen. Efterfølgende lære dem eller kultivere dem, og drage deres opmærksomhed hen på deres trivielle tænkning og overfladiskhed i deres tanker.
- 2 - For det andet gennem tiltagende prøver, enten dem de udfører eller ser, og gør dem livagtige inden for mange begivenheder og sanser realiteten der variere, fornyer og ændre sig.

3 - For det tredje ved at lade dem forstå livets alvor og sande byrder gøre og fortsætte med det, for således at de forlader overfladiskheden eller at overfladiskheden forlader dem, og således forbliver de ikke overfladiske.

Når sådanne individer forøges (i antal) i *Ummah*, da vil det blive lettere og mere opnåeligt, at hjælpe *Ummah* med sin oprejsning. Skønt disse individer lever i *Ummah*, modtager de eksisterende oplysninger og sanser eksisterende realiteter og begivenheder, og de kan ikke hæve sig over deres tid: og de er ikke af en anden type end det fra deres *Ummah*.

Dog kan de gå foran deres *Ummah*, og de kan rejse hende fra et stadie til et højere. Det er fordi, at de kan opfatte de oprejste begivenheder i livet på en praktisk måde. Og dette forekommer gennem modtagelsen af raske tanker, de korrekte meninger og erkendelsen af absolutte tanker og differentieringen mellem den forskellige mening og kritik overfor realitetens meninger. Ved denne intellektuelle sansning skabt i dem; altså sansningen som resulterer fra kendskab og forståelse; og sanselogikken (*Mantiq al-Ihsas*), som også er skabt i dem; altså forståelsen der resulterer fra sansning. Skønt de har sanset som resten af befolkningen, og har en hjerne som andre, men styrken af egenskaben i at sammenkæde (forbinde), der eksisterer i deres hjerne, gør dem overlegne overfor andre mennesker. Dette er fordi, at de i dem selv sammenkæder sansningen med tidligere oplysninger på den korrekte vis, hvilket gør dem mere opmærksomme på forholdene; altså deres tænkning og sansning er skarpere end hos andre. Som et resultat af dette, den intellektuelle sansning skabt i dem, og med det bliver sanselogikken (*Mantiq ul-Ihsas*) fortrinlig. Derfor er individer mere bedre i stand til at forlade overfladiskhed end grupper, dog har deres evner ingen værdi undtagen hvis det er taget og adopteret af grupper.

Dette er behandlingen med hensyn til overfladiskhed; hvilket er behandlingen af individer, og at få *Ummah* til at tage og adopterer, hvad disse opnåede af tanker, ved siden af at forny begivenhederne i *Ummah* og anbringe oprejste tanker hos hende og inden for hendes rækkevidde. Alt dette skal gøres samtidig. For handlinger, der skal fjerne overfladiskheden i *Ummah*, har ingen værdi, hvis det ikke er ledsaget af behandlingen gennem individer. Ligeledes har behandlingen af individers arbejde ingen værdi, hvis de ikke fortsætter sammen i *Ummah* for at fjerne overfladiskheden tilstedeværende i hende. Dette er fordi, at individer er en udelelig og uadskillelig del af *Ummah*. *Ummah* er en gruppe af mennesker, som er knyttet til en specifik levemåde. Mens folket er en gruppe af individer, som er af samme afstamning og lever sammen. Altså er individer medlem af denne befolkning, enten som et folk (*Sha'b*) eller en nation (*Ummah*). Så de kan ikke blive separeret eller isoleret fra dem. Derfor skal processen for at forlade overfladiskhed og arbejdet iblandt individer og *Ummah* gøres på samme tid, så både individer og *Ummah* kan forlade overfladiskheden.

Den dybe tænkning:

Hvad angår dyb tænkning, er det at prøve at være dyb i tænkning; altså at være dyb i sansningen af realiteten og i de oplysninger, der er sammenkædet med denne sansning for at forstå realiteten. Den dybe tænkning vil ikke stille sig tilfreds kun med sansning og de indledende oplysninger, som derefter er sammenkædet med sansningen, som det er tilfældet med den overfladiske tænkning. Han repeterer snarere sansningen af realiteten og prøver at forøge sin sansning af den, enten gennem eksperimenter

eller gennem repetitionen af sansningen. Han repeterer også søgen efter andre oplysninger ved siden af de indledende oplysninger. Han repeterer ligeledes sammenkædningen af oplysninger med realiteten, mere end han gjorde før, enten gennem repeterende observation eller gennem at repeterer sammenkædningen igen, så han ender op med dybe tanker fra denne type af sansning, sammenkædning og oplysning, hvad enten de er sande eller ej. Gennem denne repetitionstilgang og tilvænnning grundlægges dyb tænkning. Så den dybe tænkning er ikke tilfreds med indledende sansninger, ej heller med indledende oplysninger og indledende sammenkædninger. Dette er det andet stadie efter overfladisk tænkning. Dette er tænkningen for lærde og tænkere, skønt det ikke er nødvendigt at være tænkningen for de uddannede mennesker. Således skal dyb tænkning være dyb i sansningen, oplysningen og sammenkædningen.

Den oplyste tænkning:

Hvad angår oplyst tænkning, er det dyb tænkning af det som omgiver realiteten, og hvad der er relateret til den, for at komme ud med sande resultater. Med andre ord, dyb tænkning er at være dyb i selve tænkningen, mens den oplyste tænkning er at tilføje dyb tænkning og tænkningen i, hvad der omgiver den eller kan relateres til den, for det tilsigtede måls skyld, hvilket er at opnå sande resultater. Derfor er enhver oplyst tanke dyb tænkning. Det er ikke muligt, at den oplyste tænkning stammer fra den overfladiske tænkning. Imidlertid er enhver dyb tænkning ikke oplyst tænkning. For eksempel, videnskabsmanden med atomet; når han forsker i at splitte atomet; og videnskabsmanden når han forsker i tingenes egenskaber; og juristen når han forsker i deduktionen af love og udlæggelsen af love. Disse videnskabsmænd og lignende personer, er dybe, når de diskuterer sådanne emner, i modsat fald ville det føre til, at de ikke ville være i stand til at komme frem til disse storartede resultater. Imidlertid tænkte de ikke oplyst, ej heller var deres tænkning anset for oplyst tænkning.

Derfor skal man ikke lade sig overraske, når man finder en videnskabsmand forske i et atom og bede til et stykke træ, altså et kors. Skønt den sidste oplysning viser, at et stykke træ hverken gavner eller skader, og at det ikke er noget, som skal tilbedes. Bliv heller ikke overrasket over at finde den kyndige retslærde, der anerkender tilstedeværelsen af præster; og at han underkaster sig én lig sig selv, for at han skal tilgive ham for hans synder. Det er fordi, at videnskabsmanden, den retslærde og lignende personer tænker dybt, men ikke oplyst. Havde de tænkt med oplyst, ville de ikke have tilbedt et stykke træ, ej heller ville de have anerkendt eksistensen af præster, eller søgt efter tilgivelse fra mennesker som dem selv. Det er sandt, at den, der tænker dybt, er dyb i, hvad han tænker på og ikke i andet end det. Så han kan være dyb, når han tænker omkring splittelsen af atomet eller i at nedfælde en lov, men er dum, når han tænker omkring andre forhold. Imidlertid går tænkeren, idet han er vant til dyb tænkning, dybt i det meste af det, som han tænker over, specielt i de forhold, som er relateret til den store knude eller livssynet. Fraværet af oplyst i hans tænkning gør ham imidlertid vant til dyb tænkning, overfladisk tænkning og selv til dum tænkning. Derfor er dyb tænkning ikke nok for at oprejse mennesket og hæve hans intellektuelle niveau. Det er snarere nødvendigt at have oplyst i tanker, for at ophøjelse af tanker forekommer, så mennesket oprejses.

Dog er oplyst ikke nødvendig for at opnå korrekte resultater i tanker såsom, empiriske videnskaber, love, medicin og lignende. Det er derimod nødvendigt at hæve niveauet af tanker og at gøre tænkning resulterende i tænkere. Derfor vil *Ummah* ikke oprejse sig gennem tilstedeværelsen af jurister og retslærde

eller gennem tilstedeværelsen af doktorer og ingeniører og lignende. Hun vil kun oprejse sig, hvis hun har oplyst tænkning, altså hvis hun har oplyste tænkere.

Oplyst i tænkning kræver ikke tilstedeværelsen af uddannelse. Med andre ord er det ikke nødvendigt for oplyste tænkere at være uddannede. Beduinen for eksempel som sagde: "Kamelens ekskrementer indikerer (tilstedeværelsen af) kamelen, og markeringen af (fodspor) indikerer (eksistensen af) rejsen", hvilket gør ham til en oplyst tænker. Taleren som sagde: "Forholdsregler kan ikke beskytte (en) fra skæbnen (Qadar), og tålmodighed er en af årsagerne til succes", hvilket gør ham til en oplyst tænker, men som poeten sagde:

Maata al-Kbaleefatu ayyubath thaqalane

Faka'nmani aftartu fee Ramadane

Kaliffen er død, O Mennesker og Jinn

Som om jeg brød fasten i Ramadanen,

er ikke en oplyst tænker, skønt han er uddannet jurist (Faqih). Ligeledes som den vise mand (Hakim) som sagde: "Visdommens kerne er frygten for Allah"; men han er ikke en oplyst tænker, idet visdommens kerne er erkendelsen af Allahs (swt) eksistens og ikke frygten for ham. Således behøver den oplyste tænkning ikke viden eller visdom. Den behøver snarere det at tænke dybt og det at betragte det omkringliggende, og hvad der er relateret til det, af hensyn til at komme frem til korrekte resultater. Derfor kan oplyste tænkere være uvidende eller uddannede eller endda en lærd. Den oplyste tænker vil ikke producere en oplyst tanke, med mindre han har oplyst under tænkningen. Således er politikeren en oplyst tænker. Imidlertid behøver enhver af dem oplyst i tænkningen omkring hvad som helst, således at tænkningen kan være oplyst, hvis vi så store ledere og store politikere bede til et stykke træ, og søge efter tilgivelse fra mennesker, som er mindre oplyste end dem selv. Det er fordi, at deres tænkning ingen dybde eller oplyst har; det er nærmere følgende vaner eller imitation, eller en form for bedrag eller hykleri. Alt dette er hverken dybde eller oplyst. Dette er fordi, at den oplyste tænker intet har at gøre med bedrag eller hykleri, snarere er han domineret af vaner og traditioner". (Den overfladiske tænkning, Den dybe tænkning og Den oplyste tænkning - Tænkning)

Tænkning vedrørende ændring:

"Tænkning omkring ændring er nødvendig for livet, idet stagnation i livet og underkastelsen til skæbnen er en af den største ondskab, der forårsager, at folk og nationen uddør og forsvinder ved begivenheder og dage. Det er derfor, at tænkning omkring ændring er en af de mest vigtige typer af tænkning. At tænke omkring ændring er ikke betragtet som behageligt af de dovne folk, ej heller er det accepteret af dovne folk, fordi prisen for ændring er for høj og fordi dem, som er domineret af vaner indser, at tænkning omkring ændring er skadeligt for dem, og at de skal ændre sig fra et stadie til et andet. Det er derfor, at degraderede og dovne folk kæmper imod det, og de såkaldte konservative, og dem som dominerer befolkningen og deres levebrød, modsætter sig det. Derfor er tænkning omkring ændring farlig for den, som besidder den, og iblandt alle typer af tænkning er det den mest voldsomme angreb.

Tænkning omkring ændring, om end det er ændring af sjæle af individer eller deres forhold, ændringen af samfund eller ændringen af forholdene i befolkningen og nationer, eller noget andet der kræver ændring, skal starte med det intellektuelle grundlag, hvorpå mennesket lever, og med samfundene der ikke er etableret på et intellektuelt grundlag eller etableret på et forkert intellektuelt grundlag, eller med situationer der fortsætter formålsløst. Dette intellektuelle grundlag, hvorpå livet er etableret, er det som oprejser eller degraderer mennesket hvilket bringer lykke eller lidelser for ham, og det er det, som grundlægger synet på livet. I henhold til dette syn fortsætter han på livets slagmark.

Først, er dette intellektuelle grundlag undersøgt. Hvis det består af en intellektuel verdensanskuelse, der er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur (*Fitrah*), da behøver dette intellektuelle grundlag ikke ændring. Ingen ville nogen sinde have det forekommet i ham eller have det frembragt til hans intellekt, ideen om ændring af dette intellektuelle grundlag, fordi det er grundlaget, hvorpå livet er etableret. Ændring forekommer kun, når tingene ikke er korrekte og forholdene ikke er rigtige, og fejlen er tydelig for intellektet eller iøjnefaldende for følelserne af drivkraften hos mennesket. Hvis intellektet var absolut sikker omkring sandfærdigheden af ting og korrektheden af emnet, og følelserne (*Mashaa'ir*) af drivkraften (*at-Taqab al- Hayawiyah*) var tilfredsstillende og behagede, da ville ideen om ændring overhovedet ikke eksistere, og der ville ikke være behov for at tænke omkring ændring. Imidlertid, hvis det intellektuelle grundlag hvorpå mennesket lever, samfundet er etableret og i overensstemmelse til hvilket forholdene fortsætter, eksisterer ikke i oprindelse, eller det eksisterer på en forkert måde, da ville det være ubrugeligt at foretage tænkning omkring ændring før ændring af det intellektuelle grundlag, altså før ændringen af verdensanskuelsen, som folk omfavner. Derfor skulle muslimer, som nyder den intellektuelle verdensanskuelse, der er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur, forårsage ændring i folk, som ingen verdensanskuelse har, eller som har fejlagtige verdensanskuelser, der er forkastet af intellektet, og som ikke er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur. Det er derfor, at det var obligatorisk for dem at bære den islamiske Da'wah til alle ikke-muslimske mennesker, selv hvis det ledte til kamp og til det at være involveret i kampe med ikke-muslimer (*Kuffar*), altså dem som ikke har den intellektuelle verdensanskuelse, som er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur (*Fitrah*).

Altså bør ændring starte med det intellektuelle grundlag. Så snart det intellektuelle grundlag er ændret og erstattet med et intellektuelt grundlag, hvis sandfærdighed og validitet er absolut etableret, kan man efterfølgende tænke omkring ændring af samfund og situationer. At ændrer samfund og situationer opnås gennem at ændre kriterier, koncepter og overbevisninger. For når det sande og korrekte intellektuelle grundlag eksisterer, bliver det den grundlæggende målestok for alle andre målestokke, og det grundlæggende koncept for alle andre koncepter, og den grundlæggende overbevisning for alle andre overbevisninger. Så snart dette intellektuelle grundlag er eksisterende, bliver det muligt at ændre målestokke, koncepter og overbevisninger for derefter at ændre samfund og situationer. Det er fordi, at gennem ændring af det intellektuelle grundlag, ændres alle værdier, enten værdien af ting eller værdien af tanker, og derfor ændre livet sig fundamentalt. Således bør mennesket tænke omkring ændring eller han bør blive forarbejdet til at tænke omkring ændring.

Enhver, der besidder en intellektuel verdensanskuelse, der er i overensstemmelse med menneskets natur, har potentialet til at tænke omkring ændring, som er skjult i ham, eller gennem ændring; sådan at han i virkeligheden iværksætter tænkning omkring ændring under hans fordybelse på livets slagmark.

At tænke omkring ændring betyder ikke at det eksisterer hos dem som føler nødvendigheden af at ændre deres omstændigheder eller tanker. Snarere eksisterer det så længe, at der i universet eksisterer en stat, der kræver ændring. Derfor er tænkning omkring ændring ikke begrænset til personens ændring af sin egen situation, ej heller ændring af hans samfund eller ændring af hans folk eller *Ummah*. Den eksisterer snarere for at ændre andre; ændre andre folk, andre samfund og udenrigsforholdene. Det er fordi, at det er menneskeheden kendetegn, hvilket kræver af en, at man kigger på mennesket, hvor end han er, hvad enten det er i hans eget land eller et andet land, eller om det er i hans *Ummah* eller i en anden *Ummah*; og om det er i hans stat eller i en anden stat. Altså prøver mennesket at skabe ændring, hvor end der er behov for ændring.

Tænkning omkring ændring udspringer fra ens indre, og livets begivenheder skaber en tilbøjelighed for det, det er sågar skabt gennem den rene følelse af livet. Skønt magthaverne føler faren ved ændring, og modsætter sig det, eksisterer det alligevel i dem. Så tilstedeværelsen af ændring i mennesket er uundgåeligt. At få folk til at tænke på ændring kan imidlertid enten resultere gennem overbevisning eller gennem en kraftig tvangstanke. Så snart ændring i realiteten foregår eller vigtigheden af ændring er forstået, da vil tænkning omkring ændring blive let og gennemførlig, fordi det genetablerer folks følelser omkring vigtigheden af ændring, og følgelig eksisterer tænkning omkring ændring i dem. Derfor er det nødvendigt, at ethvert menneske tænker omkring ændring.

Disse er de ti typer af tænkning eller ti modeller af tænkning, og disse er tilstrækkelige for at illustrere tænkning. De inkluderer tænkning fra begyndelsen, personlige tanker, tænkning gennem sansning og tænkning gennem hørelsen. De inkluderer ligeledes tænkning med hensyn til forståelsen af tekster, altså tænkning omkring hvad der er læst. Denne yderligere type af tænkning nødvendiggør imidlertid et specielt studie og særlig opmærksomhed. Det er fordi, at læsning alene ikke skaber tænkning; snarere er det nødvendigt, at kende til hvorledes tænkning forekommer i de tekster, som mennesket læser. Det er fordi, at læsning og skrivning er tænkningsmidler og ikke selve tænkningen. Mange af dem, som læser, tænker ikke, og mange af dem, som læser og tænker; tænker ikke korrekt; ej heller kommer de frem til tankerne, som talen udtrykker. Det er derfor, at det er forkert for nogen at tænke på, at læsning og skrivning uddanner folket eller oprejser nationer. Således var det forkert at fokusere opmærksomheden på analfabetisme for uddannelse af folkets skyld og at rette bestræbelsen hen mod analfabetisme for oprejsning af folket eller nationens skyld. Det er fordi, at læsning og skrivning ikke forsyner intellektet med noget som helst, ej heller fremkalder det i sjælen eller intellektet nogen motivation for tænkning.

For tænkning bliver til gennem realiteten og tidligere oplysninger. Læsning (af bøger) er ikke en realitet, som skal tænkes over, ej heller er det oplysninger gennem hvilke realiteten er forklaret, så der er ingen værdi i dem for tænkning. De er kun et udtryk for tanker. Deres læsning alene skaber ikke tanker i intellektet, ej heller fremkalder det tænkning. De er udtryk for tanker, så hvis læseren forstår dette udtryk korrekt, da vil tanker eksisterer hos ham fra hans gode forståelse og ikke fra læsningen. Hvis han ikke forstår det korrekt, da vil ingen tanker oprinde i ham, selv hvis han læste i timer eller år. Derfor er det

nødvendigt at diskutere tænkning vedrørende tekster, samt hvorledes tekster skal forstås". (Tænkning vedrørende ændring - Tænkning)

Definitionen af oprejsning (Nahdah):

Sproglig betydning af Nahdah: At rejse sig.

Terminologisk betydning af Nahdah: At gå fra en lavliggende tilstand til en høj tilstand (Den intellektuelle ophøjelse).

Oprejsning kræver den altomfattende idé

Islams altomfattende idé: Skaberens eksistens, behov for Sendebuddet, Koranens mirakel og Iman på Shari'ah.

Mennesket → Tænkning → Største knude → Altomfattende idé + Adfærd

Nahdah er en ideologisk oprejsning. Nahdah vil sige at man bevæger sig fra et stadie til et højere stadie, enten som person eller som samfund. Økonomisk fremgang medfører ikke Nahdah. Kuwait er mere velhavende end Belgien, Sverige, Holland og mange andre europæiske lande, dog er disse europæiske lande udviklet og avanceret, hvorimod det samme ikke gælder Kuwait. Ligeledes medfører moral ikke Nahdah. Madinahs folk anses for at besidde den højeste og mest ædle moral, dog er Madinah ikke en avanceret eller oprejst by. Nahdah er således ensbetydende med en oprejst ideologi.

Denne Nahdah kan være korrekt eller falsk. USA, Rusland og Europa er avanceret lande og nationer, men den Nahdah de har opnået er falsk. Dette skyldes at den Nahdah de har opnået er blottet for et åndeligt grundlag. Den korrekte Nahdah er den ideologiske fremgang baseret på et åndeligt fundament. Den Islamiske Nahdah er den eneste korrekte fremgang, den er unik blandt andre ideologier, da det er den eneste ideologi baseret på et åndeligt fundament, nemlig åbenbaring fra Allah (swt).

Metoden for at opnå Nahdah sker gennem at oprette et styre baseret på en ideologi. Blot at oprette et styre ved at håndhæve og indføre love og systemer vil aldrig medføre reel Nahdah, faktisk vil det forhindre fremgang. Nahdah kan kun ske hvis styret er bygget på en 'Aqidah, hvorfra løsninger på livets problemer udspringer.

Europa og USA fik først fremgang da de oprettede deres styre på basis af frihederne og sekularismen. Rusland fik fremgang og blev oprejst i 1917 da de oprettede deres intellektuel ledelse på dialektisk materialisme. Araberne blev oprejst da de konverterede til Islam og oprettede et styre ifølge den Islamiske 'Aqidah, dvs. Khilafah. Disse eksempler er absolutte beviser for at Nahdah kun sker hvis styret (eller regeringen) er baseret på en ideologi. Efter Khilafahs fald, indførte Mustafa Kamal love og systemer fra Vesten i et forsøg på at genoplive Tyrkiet; men Tyrkiet opnåede ikke fremgang. Faktisk sank Tyrkiet til en rekordlav tilstand. Samtidig var Lenin i stand til at transformere Rusland fra at være et tilbagestående samfund til en af de mest avancerede nationer på kloden. Årsagen bag dette var at Lenin havde oprettet et styre på basis af den kommunistiske ideologi som forsynede folk med løsninger på deres daglige problemer. Mens Mustafa Kamal oprettede et styre på basis af et importeret vestligt styre, derfor var det ikke muligt for Tyrkiet at opnå Nahdah, eller i det mindste den tilsigtede fremgang.

I Egypten fulgte Jamal Abdul Nasser den samme kurs som Mustafa Kamal. Da han kom til magten i 1952, ændrede han styret fra et monarki til en republik. Han indførte socialismen på statsplan, men fejlede i at oprejse Egypten. Egypten er faktisk værre stillet nu end før statskuppet der bragte "De frie officerer" til magten. Egypten har taget et ideologisk, økonomisk og politisk skridt tilbage. Tilstanden i Egypten i dag, selv efter revolutionen, vil ikke genoprejse den egyptiske nation, da det kræver at styret er bygget på en ideologi. Derfor hvis det kommende egyptiske styre bliver sekulært, men befolkningen i høj grad er muslimer og ønsker et Islamisk styre, så vil denne genoprejsning være mislykket, da der er tale om et styre der er fremmed over for befolkningens tanker og overbevisning.

Etableringen af et styre på basis af en ideologi sker ikke blot gennem overtagelsen af magten gennem et statskup. Det første skridt må nødvendigvis være at forberede samfundet på at stå inde for ideologien der ønskes implementeret.

Dette vil resultere i etableringen af et styre gennem nationen. Efter at nationen har fordøjet ideologien og reageret ved at assistere dens etablering, først dér vil ideologien iværksættes. Og det er sådan nationen vil opnå Nahdah.

Ligeledes oprejses Ummah når nationen er forenet på basis af en ideologi som den adopterer, hvorigennem den opnår magt og iværksætter denne ideologi. Opnåelse af magt er ikke et mål i sig selv, men metoden for at opnå nationens Nahdah. Det korrekte eksempel er Profeten Muhammad (saw) eksempel. Da Allah (swt) sendte ham (saw) med Islams budskab, kaldte han folket til at omfavne den Islamiske 'Aqidah. Han forenede Madinahs folk (al-Aws wal-Khazraj) gennem denne 'Aqidah, og han fik dem til at adoptere denne 'Aqidah som livsstil. Derefter tog han autoriteten i Madinah og oprettede et styre på basis af denne 'Aqidah. Muhammad (saw) meddelte, **"Jeg er blevet beordret til at bekæmpe folket indtil de siger La illaha illa Allah Muhammadun Rasulullah. Hvis de siger dette så er deres blod og penge beskyttet af mig, undtagen gennem ret"**

Profeten (saw) gik i gang med at kalde folk til at bekende sig til den Islamiske 'Aqidah. I takt med at Madinahs folk tilsluttede sig denne 'Aqidah, fandt Nahdah sted i dette område; efterfulgt af arabernes oprejsning og derefter enhver nation der tilsluttede sig Islam.

Den muslimske Ummahs tilstand i dag, i hele verden, er at den er styrtdykket til et lavt niveau. Den muslimske Ummah har forsøgt at genoplive sig selv i mere end 200 år uden succes. Årsagen bag dette er at det nuværende styre i den muslimske verden er baseret på systemer og love adskilt fra en ideologi. Styret, om end det er baseret på præislamiske systemer som er tilfældet med de fleste lande, eller på Islamiske systemer, som er tilfældet i enkelte lande er ikke baseret på en ideologi. De Islamiske systemer og love medfører kun Nahdah når styret er etableret på basis af den Islamiske 'Aqidah. Nationens Nahdah finder først sted når staten er etableret på "La illaha illa Allah Muhammadun Rasulullah".

Hvis staten er baseret på sekterisme, såsom Imam Abu Hanifah eller Tahtawi's bog, så ville Nahdah ikke finde sted. Ligeledes kræves det af den muslimske nation at den gør den Islamiske 'Aqidah til omdrejningspunkt for dens liv og til basis for dens styre og autoritet. Nationen skal forme dens liv i forhold til de Shari'ah-love og skal adoptere disse love som påbud og forbud fra Allah. Dér vil Nahdah

finde sted og denne fremgang vil være korrekt og den muslimske nation vil vende tilbage til dens naturlige position, hvor den på ny vil overtage verdensherredømmet.

Personligheden:

”Ethvert menneskes personlighed består af dets mentalitet (*'Aqliyyah*) og psyke (*Nafsiyyah*). Menneskets ydre karakteristika såsom køn, højde og alle andre aspekter, har ingen betydning på menneskets personlighed – disse er alene overfladiske betragtninger. Det ville være meningsløst for enhver at tænke på, at sådanne aspekter skulle have nogen relevans eller betydning på formningen af personligheden. Dette er fordi, at mennesket har et skarpsindigt intellekt, og det er dets adfærd der indikerer dets oprejsning eller forfald i livets affærer. Menneskets adfærd i dette liv er drevet af de opfattelser (*Mafahim*) det besidder, og som følge deraf er dets adfærd tæt knyttet til dets opfattelser.

Menneskets adfærd relateres til de handlinger mennesket udfører for at tilfredsstille sine instinktive og organiske behov. Mennesket handler derfor ifølge de tilbøjeligheder det har, for at tilfredsstille disse instinkter. Således er dets opfattelser (*Mafahim*) og tilbøjeligheder rygraden i menneskets personlighed.

Jamen hvad er disse opfattelser for noget? Hvad frembringer dem? Hvad er deres resultater? Hvad er disse tilbøjeligheder? Hvad forårsager dem, og hvilken effekt har de? Dette kan besvares på en følgende måde:

Opfattelserne er betydningerne af tankerne og ikke af udtalelserne. En udtalelse betegner en betydning der kan eller ikke kan eksistere inden for realiteten. Eksempelvis da poeten sagde;

”Der er blandt mænd som når de angribes, er fundet robuste og stærke, men når du kaster et sandt argument i mod dem, flygter de øjeblikkeligt hvorefter kampen er forbi”:

Betydningen viderebragt af poeten eksisterer inden for realiteten og kan blive forstået gennem en sanselig erkendelse, skønt forståelsen af denne betydning kræver den oplyste tanke. Imidlertid da poeten sagde;

”De sårede, trænger han virkelig igennem med hans spyd to ryttere med et slag og finder det ikke storartet”? og han svarede ved at sige; ”hvis hans spyd var en mil lang, ville den samme længde af ryttere gennemtrænge hans slag”.

Betydningen af disse sætninger er ikkeeksisterende inden for realiteten. Krigeren der er rost i denne strofe gennemtrængte ikke med et slag to ryttere med hans spyd, derudover er det ikke muligt med en mil langt spyd, at placere rytterne på række. Betydningen af disse sætninger og deres del-komponenter ord er hermed forklaret.

På den anden side er betydningen af tanken følgende: Hvis betydningen som er angivet gennem denne udtalelse en eksistens inden for realiteten, og kan blive sluttet gennem sanseopfattelsen eller opfattet af intellektet som noget sanseligt, og således kan visualisere og være overbevist om, da kan vi sige, at denne betydning er en opfattelse for personen som sanser denne. Det er ikke en opfattelse for nogen der ikke sanser eller visualisere denne betydning, på trods for, at personen måske kan forstå betydningen af sætningen der er blevet sagt. På samme måde med en person der skal opfatte diskussionen på en intellektuel måde, om end det er skrevne eller udtalte ord. Altså skal personen forstå betydningen af sætningerne præcis som disse sætninger udtrykker i denne betydning, og ikke som producenten af disse

sætninger eller hvad personen ønsker sætningerne skal betyde. På samme tid skal personen fatte realiteten af denne betydning på en måde, at vedkommende tydeligt kan identificere denne realitet, så betydningen bliver til en opfattelse.

Opfattelser er de betydninger hvis realitet kan forstås gennem intellektet, om end det en håndgribelig realitet eksisterende udover intellektets grænser eller en realitet anerkendt som eksisterende uden for intellektet, forudsat at denne accept er baseret på en håndgribelig realitet. Bortset fra disse ideer, er betydningen af ordene og sætningerne ikke kaldt opfattelser; de er blot oplysninger.

Opfattelser er formet gennem at sammenkæde realiteten med oplysningen eller vice-versa, og som et resultat af krystalliseringen af denne dannelse ifølge en målestok, hvor op i mod denne oplysning og realitet er målt, når denne forbindelse opstår. Således er opfattelser formet ifølge personens forståelse af realiteten og oplysningen når man sammenkæder dem, altså ifølge personens forståelse af dem. Således behøver personen en mentalitet for at forstå ord og sætninger, opfatte betydningerne og deres realitet, for derefter at udføre en bedømmelse på denne realitet.

Mentaliteten er et "værktøj" brugt for at forstå ting, hændelser og begivenheder; altså er det sammenkædningen af realiteten med oplysningen; dette værende gjort gennem at måle det op i mod en målestok eller et antal af specifikke målestokke.

Fra denne stammer forskellige typer af mentaliteter, så som den Islamiske mentalitet, den kommunistiske mentalitet, den kapitalistiske mentalitet, den anarkistiske mentalitet, eller den monotone mentalitet.

Derfor kan det siges at disse opfattelser bestemmer menneskets adfærd hen imod den forståede realitet. De bestemmer ligeledes personens stillingtagen med hensyn til tilbøjeligheden imod realiteten eller afvigelsen af den. Endvidere forsyner de personen med en speciel tilbøjelighed og en speciel smag.

Tilbøjelighederne er de lyster der motiverer mennesket i at søge tilfredsstillelse, sideløbende med de opfattelser man besidder omkring disse objekter, som man er overbevist om vil forsyne personen med tilfredsstillelsen af personens lyster. Disse tilbøjeligheder er affødt fra den livsvigtige drivkraft der skubber mennesket til at tilfredsstille vedkommendes instinkter og organiske behov, og sammenkædningen mellem denne drivkraft og vedkommendes opfattelser.

Det er disse tilbøjeligheder der udgør menneskets psyke (*Nafsiyyah*). Psyken er tilfredsstillelsen af menneskets instinkter og organiske behov, altså måden hvorpå lysten eller jagten på tilfredsstillelsen af disse behov er kombineret med opfattelserne. Det er kombinationen af forholdet mellem personens lyster og personens opfattelser omkring livet, og de opfattelser vedkommende besidder omkring disse materialistiske objekter, der vil tilfredsstille vedkommendes instinkter og organiske behov.

Personligheden (*Ash-Shakhsyyah*) er bestående af mentaliteten (*'Aqliyyah*) og af psyken (*Nafsiyyah*). Selvom evnen for forståelse er medfødt og absolut eksisterende hos ethvert menneske, kommer udviklingen af mentaliteten og psyken fra mennesket selv.

Eksistensen af en målestok, hvor op imod oplysningen og realiteten evalueret før den er sammenkædet, er hvad der bestemmer betydningen så det bliver en opfattelse; og kombinationen der opstår mellem

menneskets lyster eller jagt og de opfattelser personen besidder omkring disse, er hvad der krystalliserer lysten sådan, at det bliver en tilbøjelighed.

Således, målestokken hvor op imod mennesket måler oplysningen og realiteten, før den er sammenkædet er den vigtigste faktor der påvirker udviklingen af personligheden. Hvis målestokken i henhold til den formet mentalitet er den samme som den formet psyken, da vil mennesket besidde en bestemt personlighed. Imidlertid, hvis målestokken for mentaliteten er forskellig fra målestokken for psyken, vil menneskets mentalitet være som følge heraf forskelligt fra personens tendens eller adfærd. Dette menneske ville så måle sine tilbøjeligheder op imod dybt-rodfæstede målestokke som man besidder, og således sammenkæder personen sine tilbøjeligheder med opfattelser fra andet end det som formede sin mentalitet. Resultatet er, at vedkommende udvikler en personlighed der mangler karakteristisk, er fuld af modsigelser og uoverensstemmelser, og er et menneske hvis tanker er forskellige fra sine tilbøjeligheder. Personen forstår ord og sætninger, og opfatter begivenheder på en måde, forskelligt fra sine tilbøjeligheder imod ting.

Altså, dannelsen og behandlingen af personligheden kan kun opnås gennem etableringen af en enkel målestok for både mentaliteten og psyken. Målestokken hvor op imod mennesket måler oplysningen og realiteten når vedkommende sammenkæder dem, skal være den samme fundamentale målestok for hvilket vedkommendes tilbøjeligheder og opfattelser er associeret. Dette vil resultere i dannelsen af en unik og ensartet personlighed". (Personligheden - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Den Islamiske personlighed:

"Islam har leveret en fuldkommen løsning for mennesket, så personen selv kan forme en bestemt personlighed adskilt fra alle andres. Med den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*), behandler den vedkommendes tanker, og fremstiller for mennesket et intellektuelt grundlag, hvorpå vedkommendes tanker er bygget og ifølge til hvilke vedkommendes opfattelser er formet. Personen kan skelne sande tanker fra falske, når man måler dem op imod den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*), således for at benytte den som et intellektuelt grundlag, med hvilke personen kan måle alle tanker. Så personens mentalitet (*'Aqliyyah*) er bygget på verdensanskuelsen (*'Aqeedah*), som forsyner personen med en adskilt mentalitet og et sandt grundlag for tanker. Den sikre således mennesket imod ukorrekte tanker, og bevilger personen, at være oprigtig i sine tanker og sund i sin forståelse af disse.

På samme tid, menneskets handlinger hvilket stammer fra personens instinktive og organiske behov, er korrekt behandlet gennem Islams *Shari'ah* love, der udspringer fra selve verdensanskuelsen (*'Aqeedah*). *Shari'ah* lovene regulerer, men undertrykker ikke menneskets instinkter, de harmoniserer de forskellige instinkter sammen, men efterlader dem ikke frie til at blive tilfredsstillet på en hvilket som helst måde. *Shari'ah* lovene tillader mennesket, at tilfredsstille alle sine behov, på en måde der leder mennesket til harmoni og stabilitet.

Islam har gjort den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*) til en intellektuel verdensanskuelse, og gjort den egnet, som et intellektuelt grundlag hvor op imod alle tanker kan måles. Den udviklede ligeledes dens verdensanskuelse (*'Aqeedah*) som en altomfattende idé omkring mennesket, livet og universet. Denne altomfattende idé var formet for at løse alle menneskets kompleksiteter og problemer, hvad enten det er det indre eller det ydre, for således at gøre den egnet som et generelt grundlag, der automatisk anvendes naturligt, når der opstår en sammenkædning mellem menneskets lyster og opfattelser. Islam har på samme

tid forsynet mennesket med et absolut grundlag, repræsenteret af en solid målestok for både mentalitetsopfattelser (*'Aqliyyah*) og adfærds-tilbøjeligheder (*Nafsiyyah*). Islam har udviklet den menneskelige personlighed på en unik måde, adskilt fra alle andre personligheder.

Vi kan således konkludere at Islam udvikler menneskets personlighed gennem den Islamiske *'Aqeedah*. Denne *'Aqeedah* former både mentaliteten (*'Aqliyyah*) og tilbøjeligheden (*Nafsiyyah*). En Islamisk mentalitet (*'Aqliyyah*) er altså den som tænker på basis af Islam, og som alene tager Islam som den generelle målestok for alle tanker i livet. Det er ikke bare en mentalitet (*'Aqliyyah*) der blot er kyndig eller eftertænsom. Det faktum, at mennesket i praksis tager Islam som målestok for alle sine tanker, er hvad der gør vedkommendes mentalitet (*'Aqliyyah*) Islamisk.

En Islamiske psyke (*Nafsiyyah*) er den som baserer alle sine tilbøjeligheder på Islam, samt gør Islam til den eneste målestok for tilfredsstillelsen af alle menneskets behov og lyster. Psyken er ikke blot asketisk eller streng. Det faktum, at en person i praksis gør Islam til målestokken for tilfredsstillelsen af alle sine behov og lyster, er hvad der gør vedkommendes tilbøjeligheder Islamiske.

En persons mentalitet (*'Aqliyyah*) og psyke (*Nafsiyyah*) bliver således en Islamisk personlighed, uden hensyn til hvorvidt personen er kyndig eller uvidende, eller hvorvidt personen begrænser sig selv til de forpligtende (*Fard*) og opfordrede (*Mandub*) love, og afholder sig fra at begå de forbudte (*Haram*) handlinger, eller udføre andre opfordrede (*Mustahab*) lydighedshandlinger og undgår mistænkelige gerninger. I disse tilfælde, har sådan en person en Islamisk personlighed; fordi enhver som tænker på basis af Islam og gør sine lyster i overensstemmelse med Islam, har en Islamisk personlighed.

Islam forpligtede sandelig muslimerne til at studere og lære den Islamiske kultur (*Thaqafah*), for at vedligeholde udviklingen af den Islamiske personlighed (*Shakhsiyyah*), og dens evne til at fastsætte og evaluere alle tanker.

Islam forlangte ligeledes udførelsen af handlinger udover de obligatoriske (*Fard*) handlinger, og forlangte undgåelsen af handlinger udover de forbudte (*Haram*) handlinger, netop for at styrke psyken (*Nafsiyyah*), så den er i stand til at forhindre enhver tilbøjelighed uforenelig med Islam.

Alt dette er tilsigtet for at forstærke den Islamiske personlighed, og sætte den på vejen mod det sublime klimaks. Imidlertid, de personligheder som er under denne standard er nødvendigvis ikke præislamiske. Snarere er dette et billede af niveauet af den ideelle Islamiske personlighed. Derfor, de almene muslimer, som er under dette niveau, men som handler i overensstemmelse med Islam og de uddannede mennesker, som begrænser sig selv til udførelsen af de forpligtende (*Fard*) handlinger og afholder sig fra de forbudte (*Haram*) handlinger, er ligeledes Islamiske personligheder. Disse typer af personligheder (*Shakhsiyyah*) er alle Islamiske, men variere i graden og styrken af den.

Hvad der har betydning i, at bedømme hvorvidt nogen besidder en Islamisk personlighed, er om vidt personen tager Islam, som grundlaget for sin tænkning og tilbøjeligheder. Det er på dette grundlag at den Islamiske personlighed (*Shakhsiyyah*), mentalitet (*'Aqliyyah*) og psyke (*Nafsiyyah*) er defineret og karakteriseret.

Så dem som forestiller sig, at kun en engel kan besidde en Islamisk personlighed foretager en alvorlig fejlbedømmelse. Den resulterende skade de kan forårsage i samfundet er enormt, netop fordi de kigger efter engle lignende skikkelser blandt befolkningen og aldrig finder dem; de kan ikke finde sådan en

person selv blandt dem selv. Således fortvivler og opgiver de alt håb for muslimerne. Sådanne idealister hjælper med, at fremme ideen om at Islam er utopisk, umulig at implementere, og er sammensat med de højeste idealer og standarder, som mennesket ikke kan implementere eller opretholde. Følgelig, vender de befolkningen væk fra Islam og mange mennesker forbliver handlingslammet, selv om Islam kom for, at blive implementeret i det praktiske liv.

Islam er realistisk; den arbejder med realiteter og er ikke svær at implementere. Det ligger inden for ethvert menneskes potentiale, uanset hvor svag personens tænkning er, og hvor stærke personens instinkter og behov er. Sådant en person kan implementere Islam i sig selv ubesværet og enkelt, efter at personen har forstået den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*) og besidder sandelig en Islamisk personlighed. Blot ved at gøre den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*) til grundlaget for sine opfattelser og tilbøjeligheder samt vedligeholde denne målestok, vil vedkommende besidde en Islamisk personlighed (*Shakhsīyyah*).

Den eneste opgave som personen skal udføre er, at styrke sine personlighed (*Shakhsīyyah*) med den Islamiske kultur (*Thaqafah*), så personens mentalitet (*'Aqliyyah*) kan vokse, og udføre opfordrede lydighedshandlinger for at styrke sin psyke (*Nafsīyyah*), indtil den voksende ophøjelse ophøjes. Islam har behandlet menneskets mentalitet med dens verdensanskuelse (*'Aqeedah*), da den gjorde den Islamiske *'Aqeedah* det intellektuelle grundlag på hvilket personens tanker omkring livet er bygget på. Mennesket er ligeledes i stand til at adskille sande tanker fra falske tanker, når personen vurderer disse tanker op imod den Islamiske verdensanskuelse, netop fordi det blev vedkommendes intellektuelle referencepunkt. På denne måde beskytter personen sig selv mod forkerte tanker, undgår falske tanker, og forbliver oprigtig i sine tanker og sund i sin forståelse af dem. Islam behandlede menneskets tilbøjeligheder med *Shari'ah* lovene da den behandlede vedkommendes handlinger, som udspringer fra sine instinkter og organiske behov. Denne behandling er fintfølede; den regulerer instinkterne, men skader dem ikke ved, at forsøge at tilintetgøre dem. Den forlader ikke instinkterne frie og uindskrænket, men sætter dem i harmoni. Den gør det muligt for mennesket, at tilfredsstille alle menneskets behov, på en harmonisk måde der leder til ro og stabilitet.

Altså, en muslim som omfavner Islam gennem argumentationer og beviser og fuldt ud implementerer Islam i sig selv og forstår korrektionen med Allahs (swt) love og besidder en Islamiske personlighed (*Shakhsīyyah*) adskilt fra alle andres. Mennesket behøver den korrekte Islamiske mentalitet (*'Aqliyyah*), når vedkommende gør den Islamiske verdensanskuelse (*'Aqeedah*) til grundlaget for sin tænkning, og personen behøver den korrekte Islamiske psyke (*Nafsīyyah*), når personen gør denne verdensanskuelse (*'Aqeedah*) til grundlaget for en korrekt tilfredsstillelse af sine drifter og tilbøjeligheder. Den Islamiske personlighed (*Shakhsīyyah*) er karakteriseret med specielle attributter der adskiller muslimerne og gør personen udskilt blandt befolkningen; vedkommendes synlighed kan sammenlignes med et modermærke på et menneske ansigt. Disse attributter der karakteriserer vedkommende er et uundgåeligt resultat af vedkommendes overholdelse af Allahs (swt) påbud og forbud, og udførelsen af handlingerne i overensstemmelse med disse befalinger og forbud, er grundet personens bevidsthed om sit forhold til Allah (swt). Således er personens mål om at overholde *Shari'ah* udelukkende for at opnå Allahs (swt) tilfredshed.

Så snart muslimerne har erhvervet sig den Islamiske mentalitet (*'Aqliyyah*) og psyke (*Nafsīyyah*), bliver vedkommende effektivt kvalificeret til at agere som en soldat og en leder samtidig. Personen kombinerer

nåde og hårdheds attributterne og luksus og askese. Personen forstår med sandhed livet, altså forstår vedkommende dette jordiske liv og tager kun det man har behov for, og opnår det hinsides ved at stræbe efter det. På samme måde er personen ikke domineret af nogen af de attributter, ligesom dem som forguder dette jordiske liv. Personen driver ikke rundt med en religiøs lykkerus eller indisk askese. På samme tid er personen en *Jihad* helt og fastboende til bede rummet. Vedkommende er ydmygende når man er herre. Vedkommende bærer i sig selv lederskabs, juridiske, handelsmæssige og politiske kvaliteter. Menneskets største ophøjede egenskab er, at man er en tjener af Allah (swt), sin Skaber. Så du vil se personen ydmyg i sin bøn, personen afholder sig fra formålsløs og ødsel tale, personen betaler sin *Zakah* (Almisse), sænker sit blik, overholder sin tillidsfuldhed og ære sine forpligtelser, personen overholder sine ord og udføre *Jihad*. Dette er en muslim og dette er den troende. Dette er en Islamisk personlighed (*Shakhsyyah*) skabt af Islam, og gør mennesket der besidder dette den mest retskaffen blandt menneskeheden.

Allah (swt) har beskrevet denne personlighed i den hellige Koran gennem adskillelige vers (*Ayat*) hvori Han (swt) beskrev Profetens (saw) følgesvende (ra) (*Sabahab*), Allahs (swt) tjenere og dem som udfører *Jihad*. Allah (swt) siger:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

”Muhammad, Allahs Sendebud, og de som er med ham, er hårde imod de vantrø, men barmhjertige i deres indbyrdes forhold” (OQM. Al-Fath 48:29)

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ

”De første af dem fra emigranterne og hjælperne, og dem som følger dem i (alle) gode gerninger; veltilfreds er Allah med dem, som de er tilfredse med Ham” (OQM. At-Tawbah 9:100)

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (1) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (2) وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ (3) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ

”De troende vil visselig få succes. De, som er ydmyge i deres Salah, og som vender sig bort fra det, der er forfængeligt. Og de, som er aktive i (betaling af) *Zakah*” (OQM. Al-Mu’minun 23:1-4)

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا (63) وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا

”Den Nådiges tjenere er dem, der vandrer i ydmyghed på jorden, og som, når de uvidende taler til dem, siger: Fred, Og som vågner om natten for (at søge) deres Herre, idet de kaster sig ned (og lovpriser Ham), og idet de står op (og reciterer Hans åbenbaring)” (OQM. Al-Furqan 25:63-64)

لَكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأَوْلِيَّتِكُمْ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (88) أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

”Men Sendebuddet og de, som tror sammen med ham, kæmper med deres ejendom og deres liv (for Allahs sag), og det er sådanne, som skal få alle de gode ting, og det sådanne, som det vil gå vel. Allah har beredt for dem af floder gennemstrømmende haver, hvori de skal forblive. Dette er den store sejr” (OQM. At-Tawbah 9:88-89)

التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ السَّابِقُونَ الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

”Dem der vender sig angrende mod Allah; der tjener Ham og lovpriser Ham; der vandrer hengivent til Allahs sag; der bukker og falder på knæ; der påbyder det gode, og forbyder det slette, og som overholder Allahs grænser. Erklær den gode nyhed for de Troende” (OQM. At-Tawbah 9:112)”. (Den Islamiske personlighed-Den Islamiske Personlighed Bind1)

Dannelsen af personligheden:

” Når mennesket genkender eller forstår ting på en bestemt måde, har vedkommende tilegnet sig en bestemt mentalitet (*‘Aqliyyah*). Når lysten for tilfredsstillelse af instinkterne er krystalliseret gennem den uundgåelige forbindelse af disse lyster med de opfattelser mennesket besidder omkring disse lyster, har vedkommende tilegnet sig en bestemt psyke (*Nafsiyyah*). Når begge faktorer kommer i forening, har vedkommende tilegnet sig en bestemt personlighed (*Shakhsiiyyah*).

Personligheden kan således defineres som kombinationen af måden hvorpå mennesket forstår ting, og måden hvorpå vedkommende vælger, at tilfredsstille sine behov, bygget på en unik målestok. Personlighedens dannelse er, at etablerer en målestok for både tanker og tilbøjelighederne i mennesket.

Sådan en målestok kan være en eller flere, men når der er flere, altså når mangfoldige principper er gjort som målestokke for tanker og tilbøjelighederne, vil man besidde en personlighed, men den vil være farveløs. Hvis målestokken var enkeltstående, altså et princip var gjort til grundlag for alle tanker og tilbøjeligheder, så ville denne person besidde en unik personlighed (*Shakhsiiyyah*) med en specifik farve. Dette er hvad ethvert menneske skulle være som, og dette er hvad personen skulle bestræbe sig på, at opnå i lære processen, og i kultivering af individerne.

Selv om enhver generel tanke kan være grundlag for tanker og tilbøjeligheder, kan den kun være grundlag for et begrænset antal ting, men ikke for alle ting. Intet kvalificeres som et altomfattende grundlag for alle ting, undtagen en altomfattende tanke omkring mennesket, livet og universet. Denne tanke bliver det intellektuelle grundlag, hvorpå alle tanker er bygget omkring, og på hvilket alle synspunkter i livet er bestemt. Denne altomfattende tanke er den eneste (*‘Aqeedah*) som er et egnet referencepunkt for de tanker, som regulerer alle livets affærer og påvirker menneskets opfattelser i sit liv.

Ikke desto mindre, faktummet om denne altomfattende tanke, altså at den intellektuelle *‘Aqeedah* er acceptabel som det eneste generelle og altomfattende grundlag for tænkning og tilbøjeligheder, betyder ikke at det er et korrekt grundlag. Det betyder kun at det er acceptabelt som grundlag, hensynsløst til om det er rigtigt eller forkert. Det fastslåede faktum om hvorvidt dette grundlag er rigtigt eller forkert, er hvorvidt en grad det er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur (*Fitrah*).

Hvis den intellektuelle verdensanskuelse (*‘Aqeedah*) er i overensstemmelse med menneskets natur (*Fitrah*), ville det være en korrekt verdensanskuelse og derfor, det korrekte grundlag for alle tanker og tilbøjeligheder, altså for dannelsen af personligheden (*Shakhsiiyyah*). Såfremt den er uforenelig med menneskets medfødte natur (*Fitrah*), repræsenterer denne et ukorrekt grundlag og ville være en falsk verdensanskuelse.

Uforeneligheden af sådan en verdensanskuelse (*‘Aqeedah*) med menneskets medfødte natur (*Fitrah*), betyder anerkendelsen af menneskets naturlige afmægtighed, og behovet for afhængighed til Skaberen der ligger i menneskets medfødte natur (*Fitrah*), det vil sige dens forenelighed med mennesket tilbødellesinstinkt.

Den Islamiske *'Aqeedah*, er den eneste verdensanskuelse der vedkender sig hvad der er i menneskets natur (*Fitrah*), nemlig tilbedelses-instinkt. Alle andre verdensanskuelser er enten forenelig med tilbedelsesinstinkt gennem følelser og ikke rationelt, eller også er de verdensanskuelser der ikke vedkender sig hvad der er i menneskets natur (*Fitrah*), nemlig tilbedelsesinstinkt.

Derfor, den Islamiske *'Aqeedah* er den eneste korrekte verdensanskuelse, og den eneste der kan anvendes som det korrekte grundlag for evalueringen af menneskets tanker og tilbøjeligheder. Derfor, dannelsen af den menneskelige personlighed (*Shakhsīyyah*) skal bygges gennem anvendelsen af den intellektuelle *'Aqeedah*. Eftersom den Islamiske *'Aqeedah* er den eneste korrekte intellektuelle verdensanskuelse, og det eneste korrekte grundlag, da skal den Islamiske personlighed (*Shakhsīyyah*) dannes ved at gøre den Islamiske *'Aqeedah* det eneste grundlag for menneskets tanker og tilbøjeligheder, for således at være en afskilt og ophøjet personlighed.

Dannelsen af den Islamiske personlighed er opnået, kun ved at bygge både individets tanker og lyster på grundlag af den Islamiske *'Aqeedah*. Udviklingen af personligheden stopper ikke her.

Der er nemlig ingen garanti for at personligheden vil forblive på den Islamiske *'Aqeedah*, idet afvigelse fra den Islamiske *'Aqeedah* kan forekomme enten i menneskets tænkning, eller i hans tilbøjeligheder eller endda dem begge. Afvigelse kan komme gennem vildledning (*Kufri*) eller overtrædelse (*Fisq*). Konstant observation af, at bygge tanker og tilbøjeligheder på grundlag af den Islamiske *'Aqeedah* skal vedligeholdes på ethvert givent tidspunkt i livet, for at individet forbliver en Islamiske personlighed (*Shakhsīyyah*).

Efter den begyndende dannelse af personligheden, skal arbejdet fokuseres på vedligeholdelsen af den, gennem udviklingen af mentaliteten (*'Aqliyyah*) og psyken (*Nafsiyyah*). Psyken (*Nafsiyyah*) er udviklet gennem, at tilbede Skaberen, og nærme sig Ham (swt) ved at udføre lydighedshandlinger, og ved konstant at bygge enhver lyst for enhver ting, på den Islamiske *'Aqeedah*. Udviklingen af mentaliteten (*'Aqliyyah*) er opnået gennem forklaringen af tanker bygget på den Islamiske *'Aqeedah*, og overfører dem gennem den Islamiske kultur (*Thaqafah*).

Dette er metoden for dannelsen og udviklingen af den Islamiske personlighed (*Shakhsīyyah*). Dette er den samme metode som Profeten (saw) anvendte for at kalde folk til Islam og den Islamiske *'Aqeedah*. Så snart de omfavnede Islam, styrkede han (saw) denne *'Aqeedah* i dem og sikrede, at de var engageret til at bygge deres tanker og tilbøjeligheder på dette grundlag. Det er blevet velrapporteret i *Athar* (fysisk viderebragt af *Sahabah* (ra)) at Allahs Sendebud (saw) sagde:

لا يؤمن أحدكم حتى يكون هواه تبعاً لما جئت به

”Ingen af jer har Iman førend jeres lyster er i overensstemmelse med hvad jeg har bragt jer” (Abu Naim og Nasr b. Ibrahim al-Muktasi har berettet om, at den er Sahih. På samme måde har Nawawi sagt, at den er Sahih)

لا يؤمن أحدكم حتى أكون أحب إليه من والده ولده والناس أجمعين

”Ingen af jer har Iman førend, Jeg er intellektet som I forstår” (Bukhari, Muslim)

Profeten (saw) fortsatte derefter gengivelsen af Allahs (swt) vers, der var blevet åbenbaret til ham (saw), og lærte Islam og dens love (Ahkam) til muslimerne. Som et resultat af hans (saw) anstrengelser og ved

at følge ham (saw), og holde fast ved det han (saw) viderebragte, var ophøjede Islamiske personligheder, næstefter Profeternes, dannet.

Til slut er udgangspunktet for ethvert menneske at etablere hos sig selv, den korrekte *'Aqeedah*, og derefter bygge tankerne og tilbøjelighederne på dette grundlag; derefter kræves der anstrengelse i at udføre lydighedshandlinger, og tilegnelsen af de korrekte tanker". (Dannelsen af personligheden - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Bristerne i adfærden:

"Mange muslimer udfører handlinger uforeneligt med deres Islamiske *'Aqeedah*, og mange Islamiske personligheder udviser måske en opførsel modstridende med den Islamiske personlighed (*Shakhsyyah*). Nogle kunne tænke, at sådanne handlinger og adfærd, klart uforeneligt med den Islamiske *'Aqeedah*, ville forvise den pågældende fra Islam, og afklæde personens Islamiske personlighed.

Sandheden er, at hvilke som helst hul i muslimens adfærd afklæder personen ikke sin Islamiske personlighed. Dette er fordi, at en person af og til kan fejle i at sammenkæde sine opfattelser med sin *'Aqeedah*; eller være uvidende omkring uoverensstemmelsen mellem nogle opfattelser fremmed til Islam og sin *'Aqeedah* eller sin personlighed; eller at vedkommendes hjerte måske er påvirket af satan, forårsagende, at personen distancerer sig selv fra sin *'Aqeedah* i en af sine handlinger. Så personen kan handle på en måde uforeneligt med sin *'Aqeedah* eller i modstrid med en muslims attributter vedhængende til sin *Deen*, eller imod Allahs (swt) påbud og forbud. Personen kunne udføre alt dette eller noget af det, alt imens personen stadig omfavner den Islamiske *'Aqeedah*, og anvender den som målestok for sine tanker og tilbøjeligheder. Således er det ukorrekt i sådanne tilfælde at sige, at personen har forladt Islam eller blevet en præ-Islamisk personlighed. Så længe personen holder fast ved den Islamiske *'Aqeedah* forbliver personen muslim, selv om personen er ulydig i en af sine handlinger. Så længe en person adopterer den Islamiske *'Aqeedah* som grundlag for sine tanker og tilbøjeligheder, besidder personen en Islamiske personlighed (*Shakhsyyah*), selv hvis personen begår overtrædelser (*Fujur*) i enhver handling personen udfører. Hvad der har betydning er, omfavnelsen af *'Aqeedah* og adoptere den som grundlag for sine tanker og tilbøjeligheder, selv om der for tid til anden kan være fejltrin i handlingerne og adfærden.

En muslim frafalder ikke Islam medmindre vedkommende forlader den Islamiske *'Aqeedah*, enten gennem tale eller handling. Personen er ikke afklædt den Islamiske personlighed, medmindre vedkommende distancerer sig selv fra den Islamiske *'Aqeedah* i sine tanker og tilbøjeligheder, altså at vedkommende ikke længere tager den som grundlag for sine tanker og tilbøjeligheder. Hvis personen gør dette, er personen betragtet for at have forladt Islams fold, i modsat fald forbliver vedkommende muslim.

Derfor kan en person være muslim så længe personen ikke benægter den Islamiske *'Aqeedah*, men vedkommende besidder ikke en Islamisk personlighed (*Shakhsyyah*). Trods personens omfavnelser af den Islamiske *'Aqeedah*, adopterer personen den ikke som grundlag for sine tanker og tilbøjeligheder.

Dette skyldes, at forbindelsen mellem opfattelserne og den Islamiske *'Aqeedah* ikke er en mekanisk proces, til den udstrækning at opfattelsen ikke fungerer undtagen i samråd med *'Aqeedah*. Denne binding er en sammensat binding med en evne der i sig selv kan roteres og forlades. Således er det ikke bemærkelsesværdigt, at en muslim er ulydig og overtræder Allahs (swt) påbud og forbud i en af hans

handlinger. Dette er fordi, at personen kan sanse modsigelsen af realiteten og forbindelsen med adfærden til verdensanskuelsen. Mennesket kunne forestille sig, at det var i sin interesse at udføre hvad man gjorde, men så angre og forstår fejlen man har begået. En overtrædelse af Allah (swt) påbud og forbud forviser personen ikke sin *'Aqeedah*, men det ophæver personens løfte til *'Aqeedah* i præcis denne handling. Derfor er en ulydig person (*'Aasi*) eller en oprørsk (*Fasiq*) person ikke anset for værende frafaldet (*Murtad*), men ulydig kun inden for den handling personen var ulydig for, og personen straffes kun for denne handling. Man forbliver muslim så længe man omfavner den Islamiske *'Aqeedah*. I de tilfælde en muslim begår ulydighedshandlinger, skal det ikke siges at vedkommende har en præ-islamisk personlighed, så længe vedkommendes adoptering af den Islamiske *'Aqeedah* som grundlag for sine tanker og tilbøjeligheder er intakte og frie for tvivl.

Sahabah (ra) (Profetens saw følgesvende) var involveret i forskellige begivenheder under Profetens (saw) tid, hvor en *Sahabih* (følgesevend) overtrådte påbud eller forbud. Sådanne overtrædelser fjernede ikke *Sahabah* (ra) fra Islams fold, ej heller havde det indflydelse på deres Islamiske personligheder. Det er fordi de ikke var engle. De var præcis ligesom andre mennesker og var ikke ufejlbarlige idet de ikke var Profeter (as).

For eksempel, Hatib Ibn Abi Balta'ah viderebragte til Quraish i Makkah nyheden om Profetens (saw) intention om at invadere dem, skønt Profeten (saw) var forsigtig med at bevare hemmeligheden om invasionen. Profeten (saw) vendte Al-Fdl Ibn al-'Abbas hoved, da han (saw) så ham stirre på en måde der indikerede lyst og begær til en kvinde der snakkede med Profeten (saw).

I erobningsåret (af Makkah), talte Ansar (støtterne) omkring Profeten (saw) og hævdede, at han (saw) havde forladt dem og vendt tilbage til hans (saw) slægtninge, trods hans (saw) løfte om ikke at gøre det.

De ældre *Sahabah* (ra) flygtede fra Hunain slaget og efterlod Profeten (saw) alene med få følgesvende.

Disse var bare et par begivenheder som Profeten (saw) aldrig anså som værende underminerende til Islam, eller som en plet på *Sahababs* (ra) personligheder.

Dette er tilstrækkelige beviser for at huller i adfærden ikke forviser muslimer for Islam, ej heller fratager de personen sin Islamiske personlighed.

Imidlertid indebærer det ikke at det er acceptabelt at være ulydig overfor Allahs (swt) forbud og påbud, idet der ikke kan være tvivl om at være ulydig overfor disse påbud og forbud, er anset som enten *Haram* (forbudt) eller *Makruh* (frarådet). Ej heller indebærer det, at den Islamiske personlighed er fri for at rette sig efter alle attributterne af den forpligtede muslim, eftersom alle disse attributter er en nødvendighed for dannelsen af den Islamiske personlighed. Imidlertid viser dette, at muslimer er mennesker og at Islamiske personligheder ikke er ufejlbarlige. Således, hvis de syndede og deres synd er strafbar vil de blive behandlet i henhold til Allahs (swt) dikterende love. Men det kan ikke siges at de er blevet præ-Islamiske personligheder.

Målestokken for at bedømme hvorvidt en muslim besidder en Islamisk personlighed er, renheden af personens *'Aqeedah* og om personen bygger sine tanker og tilbøjeligheder på den. Så længe dette forekommer, vil de af og til komme huller i adfærden ikke kompromittere sin Islamiske personlighed (*Shakhsyyah*).

Men hvis en persons *'Aqeedah* bliver mangelfuld, er denne person forvist fra Islam selv hvis personens handlinger har efterfulgt Islams love, dette er fordi disse handlinger enten har været baseret på vane, konformitet til massernes meninger, eller enhver anden sag andet end overbevisningen. Hvis byggeprocessen er mangelfuld grundet muslimens brug af gavn eller intellektet som grundlag på hvilket vedkommende bygger sin adfærd på, forbliver personen en muslim grundet vedkommendes intakte *'Aqeedah*. Men personen vil ikke længere besidde en Islamisk personlighed, selv hvis personen er blandt dem der bærer den Islamiske *Da'wah*, eller sin adfærd er i fuld overensstemmelse med Islams love. Det er fordi bygningen af tanker og tilbøjeligheder på den Islamiske *'Aqeedah* på basis af overbevisning, er hvad der udgør en Islamisk personlighed.

Dem som elsker Islam og ønsker at den er herskende og sejrende, men som ikke bygger deres mentalitet (*'Aqliyyah*) på dens tanker og love, men snarere på deres egne intellekter, interesser eller lyster, skal være varsom med sådan en handling, fordi det distancerer dem væk fra at være Islamiske personligheder.

Trods deres intakte *'Aqeedah* og deres høje kyndighed omkring tankerne og lovene af behandlingen, skulle de drage til det faktum at omfavnelsen af den Islamiske *'Aqeedah* betyder overbevisning på hele Profetens (saw) budskab, og de detaljerede sager hvis bevis er uden tvivl; og accepten af dette skal matches med tilfredshed og underkastelse. Det skal vides at blot viden er utilstrækkelig, og at nægte at godtage selv det mindste, som er absolut bevist at være en del af Islam, forviser personen og frigør vedkommende fra sin *'Aqeedah*. Islam er en udelelig helhed hvad angår overbevisning og accept, og afkald på selv en del af det der er *Kufr* (præ-Islamisk). Derfor er overbevisningen omkring separationen af den Islamiske *Deen* (levemåde) eller fra staten er indiskutabel *Kufr*. Allah (swt) siger:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا (150) أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا

"Sandelig, dem der benægter Allah og Hans Sendebud, ønsker at gøre en forskel imellem Allah og Hans Sendebud (ved at erkende Allah og benægte Hans Sendebude) med udtalelsen: "Vi erkender en del men benægter andre dele", og som ønsker at adoptere en vej imellem. De er i sandheden vantro. Og Vi har forberedt en ydmygende straf til de vantro"
(OQM. An-Nisa' 4:150-151) (Bristerne i adfærden - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Menneskets natur:

Organiske behov: Mad, drikke, søvn og toilet osv.

Instinkterne: Overlevelsesinstinkt, Religiositetsinstinkt og Artinstinkt.

Organiske behov

1. Begrænset
2. Livsnødvendigt
3. Drivekraft indefra, som ikke kan overlappes

Instinktive behov

1. Ubegrænset
2. Nødvendigt
3. Drivekraft udefra, som kan overlappes

Overlevelsesinstinktet drives af opfattelser om ting.

Religiøsitetstinstinktet er fremtrædende, når mennesket er magtesløst. Man har et tomrum, man vil opfylde, altså søge hjælp/støtte. Man ser op til noget, som er højere end en selv.

Artinstinktet er afhængig af opfattelserne. Fx kærlighed til børn, familie, venner eller det omvendte køn.

Menneskets natur:

”Grundet deres praktisering i at anvende den videnskabelige metode på mennesket, begyndte de at observere menneskets handlinger og kendetegnede dem som værende motiver. De fordybede sig ved at observere talrige handlinger. Dette distraherede dem fra det sande emne, hvilket forårsagede, at de kom ud med fejlagtige resultater. Hvis de derimod havde fuldt den rationelle metode, ville de have overført sansningen af mennesket og hans adfærd til hjernen; og ved at bruge de tidligere oplysninger, ville de have forklaret realiteten af mennesket og realiteten af disse handlinger og komme ud med resultater forskellige fra de resultater, som de konkluderede, selv hvis disse var spekulative resultater. De sagde for eksempel, at instinkterne er mange og at de ikke kan begrænses til et fast antal. Således sagde de, at der blandt andre er et ejerskabsinstinkt, frygtinstinkt, seksualitetsinstinkt og et instinkt tilhørende det at flokkes sammen (*Ghareezat ul-Qatee*). Grunden hertil var, at de ikke differentierede mellem instinktet og udtryksformen af instinktet, altså hvorvidt det er den primære livsenergi eller bare en af dets udtryksformer. Den primære livsenergi eller instinkt er en uadskillelig del af mennesket. Således kan det ikke modificeres, elimineres eller undertrykkes. Det ville nødvendigvis eksistere i enhver af dets udtryksformer. Dette er forskelligt fra udtryksformen af den primære livsenergi, som ikke er en uadskillelig del af mennesket. Derfor kan udtryksformen (*Madhar*) behandles, elimineres og undertrykkes. For eksempel er egoisme og altruisme nogle af overlevelsesinstinktet (*Ghareezat ul-Baqaa*) udtryksformer. Lignende er den lystfulde tilbøjelighed til kvinder en udtryksform af artsinstinktet (*Ghareezat un-Nau*), og tilbøjeligheden til moderen er også en udtryksform af artsinstinktet. Således kan artsinstinktet ikke behandles, elimineres eller undertrykkes. Imidlertid er behandlingen af udtryksformer af instinktet mulig, det er endda muligt at eliminere og undertrykke dem. For eksempel er udtryksformen af artsinstinktet den lystfulde tilbøjelighed til kvinden og tilbøjeligheden til moderen, tilbøjeligheden til søsteren, tilbøjeligheden til datteren osv. Således er det muligt at behandle de lystfulde tilbøjeligheder til kvinden ved medlidenhedstendensen hos moderen, idet følsomhed behandler lyster, ligesom altruisme behandler egoisme. Det er ofte således, at følsomhed til moderen distraherer en væk fra konen, selv fra ægteskab og seksuelle lyster. Ligeledes er det ofte set, at den seksuelle lyst fra mandens side distraherer ham fra medfølelsen til hans mor. Således kan enhver udtryksform af artsinstinktet erstattes af en anden tilkendegivelse, og det er muligt at behandle en udtryksform med en anden af dets (instinktets) udtryksformer. Så udtryksformer kan behandles, de kan endda undertrykkes og elimineres. Imidlertid kan instinktet ikke undertrykkes eller elimineres, idet instinktet er en uadskillelig del af mennesket og forskelligt fra udtryksformer (*Madhar*), hvilke ikke er en del af ham.

Som følge deraf tog psykologerne fejl, vedrørende instinkterne, i deres forståelse, deres begrænsning og deres omfang. Sandheden er, at instinkterne er begrænset til tre; hvilket er overlevelsesinstinktet, artsinstinktet og religiøsitetstinstinktet. Dette er fordi, at mennesket er bekymret omkring sin egen overlevelse, således besidder han (ting), frygt, brud på modigheden, være sammen med andre og lignende handlinger med henblik på sin egen overlevelse. Frygt og ejerskab er ikke instinkter. Ligeledes er mod

eller det at være sammen med andre heller ikke instinkter. De er snarere udtryksformer af et instinkt, hvilket er overlevelsesinstinktet. Tilbøjeligheden til begær for en kvinde, tilbøjeligheden til medfølelse for en kvinde, tilbøjeligheden til at redde en druknende person, tilbøjeligheden til at hjælpe den trængende osv. er uden undtagelse ikke instinkter; snarere er de udtryksformer af et instinkt, hvilket er artsinstinktet og ikke seksualitetsinstinktet. Det er fordi, at sex inkluderer både dyr og mennesker. Den naturlige tilbøjelighed hos et menneske er til et menneske, og fra dyr til dyr. Menneskets begærlige tilbøjelighed til et dyr er abnorm og unaturlig, hvilket vil sige, at når det opstår, opstår det abnormt og unaturligt. Instinktet er den naturlige tilbøjelighed, så mandens tilbøjelighed til en anden mand er abnorm og unaturlig, og det kan ikke udspille sig naturligt, men snarere abnormt. Således er tilbøjeligheden til begær til en kvinde, tilbøjeligheden til medlidenhed til moderen og følsomheden imod datteren alle udtryksformer af artsinstinktet. Imidlertid er den begærlige tilbøjelighed hos mennesket imod et dyr, eller en mand imod en mand ikke naturlige; snarere er de afvigelser fra instinktet, og er abnorme. Så instinktet er fra arten og ikke fra sex. Det er for fortsættelsen af menneskeartens skyld og ikke for fortsættelsen af dyreartens skyld. Ligeledes er tilbøjeligheden til at tilbede Allah (swt), ærbødigheden overfor helte og respekt for stærke mennesker alle aspekter af ét instinkt, hvilket er religiøsitetsinstinktet (*Gharezat ut-Tadayyun*). Det er fordi, at mennesket har en medfødt følelse om at overleve og at leve evigt. Så alt, hvad der truer denne overlevelse, vil mennesket reagere på med en følelse afhængig af truslens type, såsom med frygt eller mod, nærighed og gavmildhed, individuelt eller kollektivt. Alt dette er følgelig noget, som han bemærker. Dette skaber en følelse i ham, der driver ham til at handle. Følgelig er alle handlinger fra ham resulterende fra en følelse af overlevelse. Han har også en følelse overfor overlevelsen af menneskeracen, fordi tilintetgørelsen af mennesket truer hans (personlige) overlevelse. Så alt, hvad der truer overlevelsen af hans race, vil han naturligt reagere på det, med en følelse der er afhængig af truslens type. Synet af en smuk kvinde opildner begæret i ham, og at se moderen opildner medfølelsen i ham, og at se barnet opildner medlidenheden i ham. Således reagerer han med en følelse, der driver ham til at handle. Disse handlinger, som opstår hos ham, kan muligvis være i harmoni med hinanden eller modstridende. Hans manglende evne til at tilfredsstille sin personlige overlevelse eller overlevelsen af sin race opildner andre følelser i ham; hvilket er underkastelse og overgivelse til, hvem end det måtte være, ifølge hans følelser, der fortjener underkastelse og overgivelse. Således beder han ydmygt til Allah (swt), hylder lederen og respekterer den stærke, ifølge sin naturligt manglende evne. Således er oprindelsen af instinkterne en følelse af (personlig) overlevelse, fortsættelsen af racen eller den naturlige ufuldkommenhed. Denne følelse resulterede fra handlinger, hvilket er udtryksformer af disse naturlige kilder (instinkterne). Disse tilkendegivelser er generelle og kan tilskrives én af disse tre kilder. Derfor er instinkterne kun tre.

Imidlertid har mennesket oprindeligt i ham en livsenergi, hvilket er en medfødt følelse, der driver ham til at opnå tilfredsstillelse. Denne drift danner følelser eller sanseindtryk, der kræver tilfredsstillelse. Nogle af disse følelser eller sanseindtryk skal nødvendigvis tilfredsstilles, da manglende tilfredsstillelse ellers ville forårsage menneskets død, dette er fordi de høre til eksistensen af selve (livs) energien. Andre kræver tilfredsstillelse, men ikke som en nødvendighed. Så hvis tilfredsstillelsen ikke forekommer, vil mennesket blive frustreret, men vil forblive i live, fordi de høre til behov frem for eksistensen af (livs) energien. Derfor er livsenergien opdelt i to dele; den ene del kræver nødvendigvis tilfredsstillelse, hvilket bliver kaldt organiske behov, såsom sult, tørst og det ”at træde af på naturens vegne”. Den anden del kræver

bare tilfredsstillelse, hvilket bliver kaldt instinkter. Og disse er tre: overlevelsesinstinktet (*Ghareezat ul-Baqaa*), artsinstinktet (*Ghareezat un-Nau*), og religiøsitetens-instinktet (*Ghareezat ut-Tadayyun*).

Dette er sandheden vedrørende instinkterne og sandheden vedrørende mennesket. Havde de vestlige tænkere fulgt den rationelle metode, gennem at bære sansningen af mennesket og hans handlinger til hjernen, og havde de forklaret denne realitet eller deres sansning af denne realitet ved at bruge tidligere oplysninger, ville de have opdaget sandheden af denne realitet. Imidlertid førte deres fastholdelse af den videnskabelige metode, i at betragte mennesket som et materie, og tænke, ved at observere menneskets handlinger er som at observerer materie dem på afveje fra sandheden, og derfor kom de ud med disse fejlagtige resultater omkring instinkterne, og andre områder såsom psykologistudier. Denne fejlagtige betragtning bruges til det, som kaldes sociologi og uddannelse. Ingen af disse er videnskaber og er, generelt set, alle ukorrekte. Fejlene, der opstod i for kommunistiske tænkere og for videnskabsmænd i Vesten, Amerika og derefter Rusland inden for psykologi, sociologi og undervisningsdiscipliner, er grundet deres forsvar af den videnskabelige metode i studeringen af alting, deres overdrivelse i at vurdere den videnskabelige metode samt dens applikation over alle emner. Det er, hvad der involverede dem i fejl og vildledning, og det er, hvad der involverer ethvert menneske, der adopterer den videnskabelige metode i emnet". (Menneskets natur - Tænkning)

Definitionen af et samfund: En samling af mennesker med vedvarende forhold.

Et samfund består af fire elementer:

1. Mennesker
2. Tanker
3. Følelser
4. Systemer

Et samfund har altså med vedvarende forhold at gøre, og hvad danner så forholdende?

Forholdende dannes af fælles; Tanker, følelser og et system, som er implementeret over menneskene.

For at få et samfund eller en individ oprejst så kræver det, et idegrundlag eller et intellektuellederskab, man er enig om, som sikrer forholdene mellem menneskerne. Altså er idegrundlaget båndet, som sikrer de vedvarende forhold imellem menneskerne.

Fordi det der danner forholdet imellem mennesker, er menneskets fælles interesser, som opstår udefra menneskets fælles tanker og følelser. Dvs. hvis tankerne og følelserne ikke er fælles, vil der heller ikke være fælles interesser, og dermed heller ikke forhold imellem mennesker.

Når forholdet nu imidlertid er opstået igennem fælles tanker og følelser, skal det organiseres og bevares igennem en række love, hvilket er systemet. Således sikres de vedvarende forhold, igennem fælles tanker og følelser, samt systemet. Menneskers fælles tanker og følelser, samt systemet som håndhæver forholdet, skal nødvendigvis basere sig på et idegrundlag... Dette idegrundlag, er mekanismen som opretterholder hele samfundet – idet det er grundlaget som skaber de vedvarende forhold imellem mennesker. Med andre ord er det grundlaget for menneskers fælles tanker og følelser, samt systemet.

Idegrundlaget for samfundet, kan derimod kun være en grundlæggende og omfattende ide, som fx kommunismens og Islams verdensanskuelse, da de både besvarer spørgsmålet om, forbindelsen med hvad der er før og efter livet, samt tager udgangspunkt i selve livet – dvs. har et specifikt livssyn. En grundlæggende og omfattende ide er en ideologiske verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et komplet livs system. Systemet, som udspringer fra denne verdensanskuelse, er behandlingerne til menneskets problemer, en opklaring af fremgangsmåden for praktisering af disse behandlinger, samt hvorledes verdensanskuelsen skal beskyttes og ideologien skal udbredes. Altså udgør, opklaringen af fremgangsmåden for praktiseringen af behandlingerne, beskyttelsen af verdensanskuelsen og udbredelsen af ideologien, en metode. Alt andet, dvs. verdensanskuelsen og behandlingerne, udgør en idé. Heraf består en ideologi altså af en idé og en metode.

Der skal være et fremskridt, udvikling og forståelse af livet, universet og mennesket. Oprejsning handler om tanker og følelser om livet og ikke ting. Og oprejsning består af ændring og handlinger.

Tafseer af “Allah ændrer visselig ikke et folks tilstand” - Kollektiv ændring og ikke individuel

Allah (swt) har forudbestemt følgende:

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ

“Allah ændrer visselig ikke et folks tilstand, førend de selv ændrer det, som er i dem selv” (OQM. Al-Ra’d 13:11)

Nogle muslimer bruger denne Ayah til ikke at tage del i arbejdet for genoprettelsen af Khilafah gennem oprejsning af Ummah på en kollektiv (samlet) måde. I stedet påstår de at man skal fuldkommengøre det indre først, og først derefter tage sig af fordærvet i samfundet. Således lægger de vægt på fuldkommengørelsen af individet, da Allah (swt) har sagt at Han ikke ændrer et folks tilstand førend de ændrer det, som er i deres indre.

Uden at underminere vigtigheden af Tazkiyyat un-Nafs (rensning af sjælen), fordi det er uden tvivl en nødvendig proces, især under de forhold vi lever under i dag, så er det nødvendigt at udslette den ovennævnte falske forståelse. Især ideen omkring at igennem rensning af sjælen alene så kan Ummah oprejs sig på ny. I virkeligheden er sådan en manipuleret fortolkning af Allahs glørværdige ord fjern fra sandheden. Den kommende Tafseer af denne Ayah vil forklare dens sande mening, gennem en ord for ord gennemgang af de arabiske ord Ayah indeholder med henblik på at belyse den kollektive natur af den islamiske Da’wah. Samtidig med dette vil den sekulære fortolkning givet af de som er bidt af vestens individualisme blive modbevist.

Versets natur

Ayah er Ikhbariyyah (informativ) den informerer derfor om hvornår Allah (swt) vil ændre et folks tilstand. Den redegør ikke for en detaljeret metode for genoprejsning (Nahda), og må ikke bruges som en metode, ligesom at ingen af de klassiske ’Ulama brugte Ayah til dette formål. Imam Qurtubi sagde i sin Tafseer al-Jamiu li Ahkaam il-Quran følgende: ”Akhbara Allahu” hvilket betyder ”Allah informerer”. Det er derfor en informativ Ayah som informerer omkring Allahs lov vedrørende ændring.

Maf’ul ul-Fi’l

Udsagnsordet (Fi'l) er selve ændringen, og den der iværksætter denne ændring (Faa'il) er Allah (swt). Hvad er objektet for udsagnsordet (al-Ma'ool)? Med andre ord, hvem er det Allah (swt) vil ændre?

Allah (swt) sagde, "... ma biqawmin ..." hvilket betyder " (Allah ændrer visse) ikke et Qawms tilstand".

Det er tydeligt at ændringen er noget der er knyttet til Qawm. Hvad betyder ordet Qawm og hvad er ændringens natur? Ordet " ma" er 'aam (ma al-'Umoom) hvilket vil sige at det er generelt og derfor gælder det for alt der findes i dette Qawm. Ydermere er ordet Qawm i en Mutlaq (ubestemt) form og derfor så gælder verset over selv kaffir nationer. Derfor er betydningen som følgende, "Allah ændrer visse ikke et Qawms tilstand". Bemærk venligst at ordet Qawm er blevet brugt af Allah, hvilket betyder at emnet har at gøre med kollektiv ændring i samfundet, og ikke individuel ændring. Qawm, i det arabiske sprog, betyder Qawm nation eller Sha'b (folk) og det kan betyde Ummah. Qawm betyder ikke et individ, og ej heller en samling af individer. Fard eller Shakhs betyder et individ eller en person, og Afraad og Shakhsiyyaat er flertal, hvilket betyder en samling af individer eller personer. Disse ord (Fard/Sakhs og Afraad/Shakhsiyyaat) kan bruges til at betegne den individuelle reform.

Dog er ingen af disse ord blevet brugt af Allah (swt) i denne Ayah, i stedet brugte Han ordet Qawm, som betyder nation, folk eller Ummah. Et folk eller en nation har en specifik betydning. Det betyder for det første en gruppe af mennesker, men der må ligge mere i det siden en gruppe af mennesker er Afraad (samling af individer). Derudover så er det kollektiv der betegnes som et Qawm bundet af en fælles identitet, med en form for fælles bånd, hvilket også er forklaring på at det kan bruges til at beskrive et folk samlet på basis af race, derfor ordet Qawmiyyah (nationalisme).

Qawm er dog ikke begrænset til etniske grupper i denne sammenhæng, da muslimerne også er inkluderet i Qawms betydning. Derudover så er Qawm heller ikke begrænset til ideologiske samfund, da ordet Ummah ville have været mere præcist i denne sammenhæng, etniske grupper er ikke nødvendigvis ideologiske, de betegnes dog stadig som et Qawm. I denne Ayah er Qawm brugt med en elastisk betydning til at betegne ethvert folk eller nation, ikke nødvendigvis i en racemæssig eller ideologisk forstand, således er verset Mutlaq (ubegrænset) og kan anvendes til alle kollektive samlinger af folk.

Dette er Qawms betydning på arabisk og ligeledes den samme betydning på dansk og engelsk. Derfor er det tydeligt at betydningen nogle tillægger verset at "Allah ændrer aldrig individers/personers tilstand, indtil enhver af dem ændrer det der er i deres indre." dette er en fordrejet forståelse og det er ikke den betydning Allah har givet verset. Shakhs (person) er ikke blevet nævnt, ej heller personer, eller Afraad (individer). Hvis et af disse ord havde været brugt, så havde fortalesne for sådan en forståelse haft en reel sag, da blot en samling af individer ikke referer til kollektivt arbejde. Således ville de først og fremmest være i stand til at argumentere for at enhver person skal rette op på sig selv, derefter overbevise en anden om at ændre sig, indtil de vokser i antal, og så kan de arbejde med at rette op på individer samlet. Dette arbejde passer til beskrivelsen af Afraad eller Shakhsiyyat, men dette arbejde passer ikke til beskrivelsen af Qawm. I denne Ayah, adresserer Allah (swt) derfor ændring i en kollektiv form.

Den krystalliserede betydning er derfor at det referer generelt set til alt i et hvilket som helst folk eller nation, uanset muslim eller Kafir. Det faktum at det kan anvendes til Kuffar er yderst relevant – læs nedenstående:

Hvad skal dette Qawm gøre?

Allah (swt) siger "...hatta yughayyiroo..." hvilket betyder "førend de (alle) ændrer".

Ordene er kommet i form af Seeghat us-Shart (betingelsesbisetning), på grund af brugen af Shart (betingelsen) "hatta" (førend/indtil). Betydningen af Ayah bliver derfor, "Allah ændrer ikke...(dem)...førend de (alle sammen) ændrer". Brugen af denne betingelse gør at Mafhoom ulMukhalafah (omvendte betydning) af denne Ayah kan tages i brug. Således kommer verset til at betyde; hvis dette Qawm ikke kollektivt ændrer sig, så vil Allah ikke ændre deres tilstand. Betingelsen for ændring er derfor at der skal foretages handling fra dette Qawm, og dette betyder ydermere at der aktivt skal udføres handlinger, ikke at man passivt venter på at Allah bringer denne ændring. Udsagnsordet "yughayyiroo" (ændre) er blevet brugt af Allah, dette Qawm skal derfor gøre noget for at blive berettiget og kvalificeret for denne ændring, og uden denne kvalificering så vil de ikke opnå ændring.

Hvad forventes der så af dette Qawm før de kvalificerer sig til en ændring som Allah forårsager? Forventes der at enhver af dem ændrer sig selv alene, for derefter at kalde alle andre individer til at ændre sig? Nej, da Allah adresserede Qawm med udsagnsordet "yughayyiroo", hvilket betyder "førend de ændrer". Derfor skal folket eller nationen "yughayyiroo". Dette ord er som sagt et udsagnsord (F'il) i flertal (Jam'a) tredje person (Ghaa'ib) og hankøn (Mudhakkir) og i nutid (Mudari3). Når "yughayyiroo" er et aktivt udsagnsord så betyder det naturligvis at det ikke er et passivt udsagnsord, så for at kvalificere sig for den ovennævnte betingelse så skal dette Qawm gøre noget, og ikke vente på at noget hænder dem. Følgelig er den fatalistiske (forudbestemt, fastlagt) forståelse som opfordrer folk til at udvise tålmodighed uden handling, mens Allah bringer denne ændring, en klar fejlforståelse. At "yughayyiroo" er hankøn betyder at det inkluderer både mænd og kvinder, da hankøn i flertal på arabisk indeholder en blandet gruppe, medmindre andet er indikeret. I dette tilfælde eksisterer der ingen indikation og derfor gælder det både mænd og kvinder. At "yughayyiroo" er i flertal betyder at alle individer inden i dette Qawm skal gøre noget, og det bekræfter det faktum at et Qawm eller kollektiv rent faktisk adresseres. Således gør udsagnsordet i flertal og hankøn betydningen til følgende: "førend de alle, mænd og kvinder, kollektivt frembringer en ændring" og derfor er navneordet Qawm 'Aam (generelt) og medfører derfor at alle folk er nødsaget til at foretage en ændring.

Hvad skal de ændre?

"ma bianfusihim" "det, som er i deres indre"

Her informerer Allah (swt) os hvilket sted denne ændring skal finde sted i "ma bianfusihim". Her er "ma" det der på arabisk hedder Ma al-'Umoom (den generelle ma) og betyder derfor at alt skal ændres i dette specifikke sted. Navneordet "Nafs" er blevet brugt, dette betyder "en selv" og det betyder ikke hvad der er inden i en person i en spirituel eller mystisk forstand. Derimod betyder det en selv, ligesom når man på arabisk siger "Ja'a Zaid bi Nafsihi" hvilket på dansk oversættes til "Zaid tog selv derover". Anfus, som er brugt i Quran verset, er Nafs i flertal. Derfor har Allah (swt) forudbestemt at Han ikke vil ændre en Qawms tilstand, førend de alle foretager en kollektiv ændring af alt der er i dem selv, som et folk, ikke som individer, fordi de er blevet adresseret som et Qawm og ikke "Afraad". Ydermere, så er udsagnsordet "yughayyiroo" kommet i flertalsform, og derfor adresserer den ikke blot individet alene, den adresserer alle individerne i folket om at Allah ikke vil ændre deres nation, førend de alle foretager en ændring i dem selv, og hos andre.

Hvilken form for ændring er der tale om?

Siden ordet Qawm er Mutlaq (ubestemt form), så betyder det at denne Khabar (nyhed) som Allah (swt) har velsignet os med visdommen bag hvordan Han frembringer ændring i samfundene – denne ændring er universel og gælder derfor alle samfund, da ordet Qawm er i ubestemt form. Dette er Allahs Sunnah for ændring. Derfor kan man ikke udlede fra verset at muslimerne blot skal bede, faste og opfordre hinanden til at udføre disse individuelle handlinger for dernæst at opnå oprejsning. Dette skyldes at Kuffar også er blevet adresseret af denne Ayah, og på trods af at de ikke beder eller faster, så har deres Qawm opnået oprejsning. Ud fra dette forstås at den form for ændring der kræves ikke kan betyde tilbedelse, morale, påklædning, Taqwah eller selv Iman. Årsagen bag er, som nævnt tidligere, at ordet Qawm er i Mutlaq (ubestemt form) og derfor indbefatter Kafir nationer og alle andre typer af nationer.

Vi har bevidnet hvordan Kuffar har overhalet os i fremgang og til den grad at de dominerer os. Dette var på trods af det faktum at disse nationer valgte oprøret mod religion som centrum for deres idealer, de adopterede umoralske handlinger som deres konstituelle rettigheder, og de har aldrig ophørt med at undertrykke de som Allah elsker; muslimerne. På trods af alt dette, så opnåede de fremgang. Af denne årsag kan ændringen som Allah nævner i Ayah ikke være den moralske, åndelig eller religiøse (Tawheed) ændring som nogle muslimer kalder til i dag, fordi Kuffar i dag er de mest umoralske, ateistiske og materialistiske folk verden nogensinde har bevidnet.

Hvilken form for ændring er der så tale om i Ayah? Det skal være en form for ændring der også er mulig for Kuffar. Denne form for ændring er den ideologiske ændring, den ændring der finder sted i en nation eller et folk efter at de har forenet sig omkring en fælles ideologi (både muslimer og Kuffar kan dette). Derfor har denne ændring noget at gøre med at ændre den måde et folk anskuer livet, deres indbyrdes forhold, samt deres styresystem. Da kommunisterne forenede sig om kommunismen opnåede fremgang og oprejsning og Allah (swt) ændrede deres tilstand, på trods af at Han foragter dem der benægter Ham og Hans tegn. Ligeledes da europæerne før dem adopterede sekularismen som deres ideologi, som amerikanerne også gjorde da de gjorde oprør mod europæerne, så opnåede de alle oprejsning og voldsom fremgang. Allah (swt) ændrede deres tilstand og de havde magten over os, på trods af at Han (swt) elsker os og foragte de arrogante benægttere af hans Haakimiyah (retten til at lovgive), sekularisterne. Alt dette skete i overensstemmelse med Allahs Sunnah for ændring, hvilket er at når en hvilken som helst nation eller et folk ændrer dem selv og forener sig om en fælles ide, så vil den opnå oprejsning og fremgang.

Det er en skam da den islamiske Ummah har den bedste ideologi, Islam, men Ummah forener sig ikke om den, ej heller gør Ummah Islam til hendes reference for at løse alle livets problemer. Ummah ændrer ikke sit folk (den islamiske Ummah) til at binde sig til Islam, Ummah besidder det bedste styresystem; Al-Khilafah, men hun arbejder stadig ikke for dens genetablering, af denne grund vil Allah (swt) ikke ændre hendes tilstanden, indtil hun gør det. Resultatet af denne forståelse af Ayah, medfører at når Ummah vender tilbage til sin ideologi i helhed, baserer sine forhold udelukkende på den islamiske Aqeedah, og varetager sine interesser gennem styresystemet, Al-Khilafah, først dér vil Allah oprejse Ummah. Nøjagtig på samme vis som da Kuffar adopterede en komplet ideologi og Allah oprejste dem. Yderligere, hvis hun ikke længere refererer tilbage til alle livets affære ifølge ideologien, så vil hun blive degraderet og havne i forfald, ligesom vores Ummah gjorde og ligesom kommunisterne gjorde da de forlod deres ideologi.

Imam al-Qurtubi er meget forsigtig i sin Tafseer til Ayah, som man kan finde i hans værk, "Jami'u li Ahkam il-Quran" – det er som om at han vidste at denne Ayah vil blive fordrejet og forklarer samme forståelse som er blevet redegjort for i denne artikel.

"Allah informerer os i denne Ayah at Han ikke ændrer det der er i et Qawm, førend en ændring finder sted fra dem, hvorvidt ændringen er fra dem eller fra deres ansvarlige (dvs. lederne), eller fra ham som er (udpeget) blandt dem... Derfor er betydningen af denne Ayah ikke at den kun blev åbenbart vedrørende individuelle straffe og ej heller for at adressere vejen frem efter en synd. I stedet er den blevet åbenbart for at rette op på andres synder. Som han (Muhammad [saw]) sagde "Der blev spurgt, 'vil vi blive ødelagt, mens der er retskafne iblandt os?' Han (saw) sagde, "Ja, hvis korruptionen vokser" [Bukhari, Muslims]

Al-Qurtubi demonstrerer i sin Tafseer af denne Ayah at verset ikke er begrænset til individer. Hans gengivelse af beretningen kommer med en irrettesættelse, i form af komplet ødelæggelse for hele samfundet hvis de efterlader andre til at praktisere deres korrupte handlinger uden at de adresserer dem, selv hvis retskafne skulle være iblandt dem. Derfor bekræfter og underbygger denne Ayah korrektheden af det arbejde som foretages af nogle brødre hvor de arbejder på at ændre samfundet kollektivt gennem deres politiske arbejde for at tilbagebringe Khilafah. Derfor, kære brødre, lad være med nogensinde at bruge denne Ayah til at omhandle individuel ændring, rensning af sjælen eller andet, ellers vil Allah (swt) spørge dig vedrørende dette på Yawm al-Qiyamah.

Skaberens eksistens:

"Beviset på Allahs (swt) eksistens er fremført i ethvert materie. Det faktum at håndgribelig opfattende materie eksisterer, er absolut. Faktummet at de er afhængige af andre ting er ligeledes absolut. Så det faktum at de er skabt af en Skaber er absolut, fordi deres behov betyder at de er skabt, eftersom deres behov indikerer præeksistensen af noget; så de er afgjort ikke evige. Der bør ikke siges her; *"at en ting er afhængig af en anden ikke-eksisterende ting, for således at ting supplerer hinanden, eftersom deres helhed er afhængig af hinanden"*.

Det bør ikke siges fordi bevisets emne her, omhandler enhver ting, såsom en pen, en kande, eller et stykke papir mm. Beviset tilsigter at bevise, at pennen, kanden, eller et stykke papir er skabt af en Skaber. Det er indlysende at dette eller denne ting i sig selv, er afhængig af noget andet, uden hensyn til på hvilket "andet" den er afhængig af. Dette "andet" på hvilket en ting er afhængig af er absolut andet end det, som er sanseligt observeret. Så snart en ting er afhængig af noget "andet", er det bevist ikke at være evig, og derfor er det skabt. Det skal derfor ikke siges; "at en ting bestående af materie, er afhængig af materie og at afhængigheden i sig selv ikke er noget "andet", for således at være uafhængig".

Det bør ikke siges, fordi selv hvis vi aftalte at en ting er materie og er afhængig af materie, er denne afhængighed afhængig af noget "andet" end materien, og ikke afhængig af selve materien. Det er således fordi realiteten af materien, alene ikke kan komplementerer afhængigheden af materien; der er behov for noget andet end selve materien for at denne afhængighed er komplementeret, og således er materien afhængig af noget andet end sig selv. For eksempel, vand har behov for varme for at forvandle sig til damp. Selv hvis vi gik med til at varme er materie og at vand er materie, er tilgængeligheden af varme ikke tilstrækkeligt for at vandet forvandler sig til damp; vandet har behov for en specifik mængde varme inden forvandlingen til damp udspiller sig. Så vand er afhængig af denne specifikke mængde varme, og derfor har noget andet end selve materien, fastlagt denne naturlov og tvunget materien til at følge denne.

Således er materien afhængig af den som fastsatte naturloven for den, og derfor er den afhængigt af noget som ikke er materien. Derfor er materiens afhængighed på ikke-materie et absolut faktum, altså er det afhængig og er derfor skabt af en Skaber. Og således er håndgribelige sanselige ting skabt af en Skaber.

Skaberen skal være evig uden nogen begyndelse, eftersom hvis Han (swt) ikke var evig ville være en skabning, og ikke en Skaber. Derfor, at være en Skaber nødvendiggør Hans (swt) evighed. Og Skaberen er om nødvendig evig. Undersøgelsen for hvilke muligheder der kan mistænkes for at være Skaberen, er konklusionen følgende kandidater; materien, naturen, eller Allah (swt). At påstå at naturen er Skaberen er ligeledes falsk, idet naturen er totalsummen af materien, samt naturloven der styre dem sådan, at ethvert materie i universet opføre sig i henhold til denne naturlov.

Dette system kommer ikke fra selve naturloven fordi, uden eksistensen af materiens system kan der ikke være nogen naturlov. Den kommer ej heller fra materien, fordi eksistensen af materie ikke bare, som en selvfølge og spontant, danner naturloven; ej heller bevirker deres eksistens dem til at blive styret uden en systematiker. Ej heller kommer den fra totalsummen af materien og naturloven, fordi dette system ikke udspiller sig, undtagen i henhold til en specifik omstændighed, fremtvunget i både naturloven og materien. Denne specifikke omstændighed for både materien og naturloven, er hvad der forårsager at systemet udspiller sig. Denne specifikke omstændighed er fastsat over materien og naturloven, og systemet kan kun udspille sig i henhold til den. Det kommer ikke fra materien ej eller naturloven eller totalsummen af dem begge; derfor kommer det fra noget ”andet” end dem. Således er naturen, der ikke fungerer undtagen i henhold til den omstændighed som er fastlagt over den, afhængig; og derfor er den ikke evig. Og hvad der ikke er evigt kan ikke være Skaberen. Således må vi konkludere at Skaberen, som attribut, om nødvendigt skal være evig. Og det er Allah (swt).

Eksistensen af Allah (swt) er håndgribelig og sanselig forståelig, fordi afhængigheden af håndgribeligt sanseligt materie på evigt ”materie”, indikere eksistensen af en Skaber. Når mennesket dybt reflekterer over Allah (swt) skabelser, og nøje undersøger universet ved at forsøge at opfatte tid og sted, vil mennesket indse at man kun er et meget lillebitte atom, i forhold til disse altid bevægende verdener. Mennesket vil ligeledes indse at disse mange verdener, alle, på en specifik måde, fungerer i overensstemmelse med faste naturlove. Vedkommende vil til sidst erkende eksistensen af denne Skaber, opfatte Hans (swt) enhed og indse Hans (swt) ophøjethed og kunnen. Man vil forstå, at alt hvad man ser i kontrast til dagen og nattens vekslens, vindenes skifte og eksistensen af havene og floderne og himmellegemernes bane, sandelig er intellektuelle og udtryksfulde beviser på Allahs (swt) eksistens, Hans (swt) enhed og kunnen. Allah (swt) siger:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

”Sandelig, i himlens og jordens skabelse, og i nattens og dagens skifte, og i skibene, som sejler på havet med det, der gavner menneskene, og i det vand, som Allah sender ned fra himlen, og hvormed Han giver jorden liv efter dens død, og hvorpå Han udbreder alle slags levende væsener - og i vindenes omskiftelighed, og i skyerne, som er tvunget (i tjeneste) mellem himlen og jorden - er der visse tegn for folk, som forstår” (OQM. Al-Baqarah 2:164)

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ (35) أَمْ خَلَقُوا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ

”Eller er de skabt af ingen, eller har de skabt sig selv? Skabte de himlene og jorden? Nej, men de har ingen fast tro” (OQM. At-Tur 52:35-36)

Eksistensen af Allah (swt) er forstået ved hjælp af intellektet, og det er selve intellektet der skal anvendes, som metode, for at komme frem til *Iman* (den absolutte overbevisning). Derfor beordrede Islam brugen af intellektet og gjorde det til bevis vedrørende *Iman* på eksistensen af Allah (swt). Og således er beviset på eksistensen af Allah (swt) intellektuel.

Dem som forsvarer at verden er tidløs, og at den er evig uden nogen begyndelse, og dem som påstår at materien er evig, og at det ingen begyndelse har siger følgende; *”verden ikke er afhængig af noget, men er selvoprettende, fordi alt det materie i denne verden er forskellige materie former, og at det hele er materie. Når et hvilket som helt materie er afhængig af noget andet er det ikke afhængig, fordi når noget er afhængigt af sig selv, er dette ikke afhængighed men uafhængig. Og således er materien evig og har ingen begyndelse, fordi den er selvoprettende, altså er verden evig og selvoprettende”*.

Besvarelsen har to vinkler til sådan en påstand:

For det første, materie der eksisterer i denne verden er i sig selv ude af stand til skabe (noget) fra intet, hverken individuelt eller kollektivt. Enhver af disse materier er ikke i stand til at skabe fra intetheden. Hvis en anden materie komplementerede den i en eller flere aspekter, ville den stadig sammen med den anden materie, være ude af stand til at skabe. Dens manglende evne til at skabe fra intetheden er håndgribeligt iøjefaldende. Dette betyder at den ikke er evigt, fordi en evig materie ikke må karakteriseres med manglende evne; den skal karakteriseres med evnen til at skabe fra intetheden, altså materien skal være afhængig af den, for at være anset som værende evig. Følgelig, verden er ikke evig og tidløs, netop fordi den ikke er i stand til at skabe. At noget (materie) mangler evnen og ikke er i stand til skabe, er det absolutte bevis på at materien ikke er evig.

Og for det andet, så har vi bekræftet at materie er afhængig af et forhold der ikke kan overgå til processen af at komplementere enhver anden materies afhængighed. Her er en forklaring til dette:

(A) er afhængig af (B) og (B) er afhængig af (C) og (C) er afhængig af (A). Deres afhængighed af hinanden er beviset på, at de ikke er evige. Faktummet at de hver især komplementere hinanden, eller tilfredsstiller behovet for den anden, forekommer ikke bare på en u regulerbar måde, men ifølge et specifikt forhold og omstændighed, altså ifølge et specifikt system. Og det faktum, at den ikke kan opfylde denne komplementar undtagen i overensstemmelse med dette system, og at den er ude af stand til at afvige fra den, indikere at materien som komplementerede (den anden) ikke opfyldte komplementaren alene, men opfyldte den ifølge et system der var fastlagt af en ”anden” og var tvunget til at være i overensstemmelse med det.

Således, materien som komplementerede og som var komplementeret, var begge afhængige af det som bestemte for dem, dette specifikke system for at komplementaren kunne udspille sig. De er begge ude af stand til at bryde med dette system fastlagt over dem, og opfyldelsen af dette behov kan ikke forekomme undtagen i overensstemmelse med dette system. Derfor, det som fastlagde systemet for dem begge, er det til hvor behovet tilkommer. Således, materiens kollektivitet, selvom de komplementerer hinanden, vedbliver med at have behov for en ”anden”, altså behov for det som tvang dem til at agere i overensstemmelse med dette specifikke system. For eksempel, for at vand forvandler sig til is, har den

behov for temperatur. Her påstår de derimod; ”at vand er materie, temperatur er materie og is er materie; derfor, for at forvandle sig til en anden form, har materie behov for materie, altså behov for sig selv og har ikke behov for noget andet”.

Men realiteten er i modsætning til dette. For at vand forvandler sig til is, har den behov for en specifik temperatur og ikke kun en temperatur. Temperatur er en ting, og faktummet at det ikke kommer til udtryk undtagen ved et bestemt niveau er noget andet, og dette er forskelligt fra selve temperaturen. Systemet der er fastlagt over temperaturen for at fungere og over vandet for at være affekteret kommer ikke fra vandet; i modsat fald ville den vælge at blive affekteret som den ville. Dette kommer heller ikke fra temperaturen, for i modsat fald ville den have valgt at agere som den ville. Det kommer ej heller fra selve materien, for i modsat fald ville den have valgt at agere eller blive affekteret som den ville. Det skal komme fra noget andet end selve materien. Derfor, materien har behov for det som fastlagde for den dette specifikke forhold, som den behøver for at agere eller blive affekteret. Denne hvem, fastlægger forholdet for materien og er noget andet end materien. Så materien har behov for noget udover det. Således er det ikke evigt, fordi denne hvem er evig og er ikke bundet af tid, og har ikke behov for nogen anden fordi denne er uafhængig af andre; altså er materien afhængig af den. Manglen på materiens uafhængighed er det absolutte bevis på at den ikke er evig, men at den derimod skabt. Et enkelt øjekast på verden får ethvert menneske til at forstå at realitetens materie, hvad enten de af den type der optager plads eller af energiens art, kun kan resultere fra en håndgribelig materie og et specifikt system mellem disse håndgribelige sanselige materier, for at realitetens materier udspiller sig. Der er ingen skabelse fra intetheden i denne verden. Intet i denne verden virker uden at være reguleret og ifølge dette forhold. Intet i denne verden er påvirket fra intetheden eller uden forhold, altså uden et specifikt system. Således, materie der er påvirket og dem der var påvirket i denne verden er ikke evige eller tidløse.

Hvad angår påvirket materie, er det tydeligt idet de er påvirket fra håndgribeligt materie, og det er tydeligt at i påvirkningsprocessen, at de var underlagt et specifikt forhold der var fastlagt over dem.

Hvad angår materie der var påvirket, er det tydeligt at de ikke har evnen til at skabe fra intetheden, samt deres undertvingelse til et bestemt system, imod deres vilje, som er fastlagt over dem. Dette system kommer ikke fra dem, for imod sat fald ville de være i stand til at afvige fra det, samt ikke være underlagt det; derfor kommer det fra noget andet end disse materier. Den manglende evne for de håndgribelige sanselige materier i denne verden, altså verdens manglende evne til at skabe fra intet, og deres underkastelse til et specifikt system der kommer fra en anden er absolut bevis på, at verden ikke er evig eller tidløs, men er skabt af den evige og tidløse.

Vedrørende dem som forsvarer at skabelse er forhold og betingelser, og således benægter eksistensen af en Skaber fra intet:

Deres forsvar betyder at det er de håndgribelige sanselige materier og et specifikt system der er fastlagt over dem, er dem som udfører skabelsen. Det er fordi forholdet og betingelsen ikke kan udspille sig, undtagen med tilstedeværelsen af et håndgribeligt sanseligt materie, og et specifik system der kommer fra en anden end denne materie. Dette medfører at skabelsen kommer fra disse to ting: de håndgribelige sanselige materier og det specifikke system, og således er de Skaberne. Dette er hvad der er medført af forsvarerne at skabning er forhold og betingelse; det er absolut falsk. Det er fordi det specifikke system

ikke kommer fra materien eller sig selv, men er fastlagt over de håndgribelige sanselige materier, af en anden der ikke tilhører de håndgribelige sanselige materier.

Således er det klart at forhold og betingelse ikke skaber, fordi det er umuligt for materie at være påvirket udelukkende ved det. Således er det nødvendigt at noget/nogen der ikke er sanseligt eller håndgribeligt, fastlægger et specifikt system for de håndgribelige sanselige materier for at påvirkningen udspiller sig. Dette viser at forhold og betingelse ikke er skabning og at det er umuligt at skabningen kan udspille sig med kun disse.

Det er velkendt at vis en Skaber ikke skabte de håndgribelige sanselige materier fra intetheden, ville han sandelig ikke være en Skaber. Derimod ville han være ude afstand til at påvirke materier ifølge hans vilje alene; han ville snarere være genstand for et følgeskab af noget der kan påvirke materien. Han ville således være uegnet og ikke evig, fordi han var ude af stand til at påvirke materien gennem ham selv, men var afhængig af noget andet. Og den som er ude af stand og som har behov (for noget) er ikke evig. Endvidere, betydningen af en Skaber er den som påvirker (noget) fra intetheden. Betydningen af at være en Skaber er at materien er afhængig, i deres eksistens, af ham, og at han ikke er afhængig af noget. Hvis han ikke skabte materien fra intetheden, eller var ud afstand til at skabe hvis materien ikke eksisterede, ville han være afhængig, og materien ville således ikke være afhængig af ham alene. Dette betyder at han ikke selvste Skaberen, og således er han ikke nogen skaber overhovedet. Altså, en Skaber skal kunne skabe materien fra intetheden for at han kan betegnes som en Skaber, og skal kunne karakteriseres med evne og vilje, uafhængigt af materien. Han skal ikke være afhængig af noget, og materien skal være afhængig af ham i deres eksistens. Derfor, påvirket materie skal være påvirket fra intetheden for at være en skabning. Den som påvirker, skal påvirke materien fra intetheden for at han kan være en Skaber". (Den Islamiske 'Aqidah - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Koranens mirakel:

” Vedrørende beviset for *Iman* på Bøgerne, adskiller Koranen sig fra alle andre åbenbarede Bøger.

Beviset for at Koranen er fra Allah (swt), og at det er Allahs (swt) tale er et rationelt bevis. Det er fordi Koranen er en håndgribelig sanset realitet, og at intellektet kan forstå det faktum, at den er (åbenbaret) fra Allah (swt). Koranen er en arabisk tekst i dens ord og sætninger. Før Koranen blev åbenbaret producerede araberne diverse stilarter inden for sprog, indeholdende forskellige typer af digtekunst samt diverse former for prosa. Disse arabiske tekster er stadig bevaret i bøger, og er blevet memoreret og viderebragt fra generation til generation. Koranen er enten det samme som deres udtryksmåde, hvilket vil indikere at den var ytret gennem en veltalende araber, eller også har den en anderledes udtryksform, hvilket så vil betyde at den er ytret af en anden end araberne. Araberne er enten i stand til at frembringe noget lig den eller også er de ikke, på trods af det faktum at den er en arabisk udtryksform. Hvis araberne frembragte noget lig Koranen, ville den være en menneskelig tale. Men hvis de fejlede i at frembringe noget lig Koranen, trods det faktum at den er en arabisk udtryksform, og at de var de mest veltalende udtryksekspertter på daværende tid, ville den ikke være en menneskelig tale.

Ved en undersøgelse af Koranen og arabernes udtryksform, finder man at Koranen er en unik udtryksform, som er enestående overfor alt andet af det som araberne nogen sinde har udtrykt. De har aldrig formået at frembringe noget der tilførte den samme kategori som Koranen, om end det er før eller efter dens åbenbaring, selv ikke engang via imitationsmåder eller ved at parodiere den stilart. Dette

beviser, at det ikke kan være araberne som frembragte denne udtryksform, og derfor er udtryksformen fra en anden. Det er blevet bevist gennem *Tawattur* (en absolut beretningskæde hvor ingen tvivl hersker) at sikkerheden er indiskutabelt vedrørende arabernes evne til at frembringe noget lig Koranen, skønt den udfordrede dem til at gøre det. Koranen henvendte sig til dem sigende:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

”Og hvis I er i tvivl om det, Vi har åbenbaret Vores tjener (Muhammad), så producér en Sura (kapitel) som denne og anråbe de hjælpere, I har foruden Allah, hvis I taler sandt” (OQM. Al-Baqarah 2:23)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

”Mon de siger: Han (Muhammad) har opdigtet den? Sig: Bring da ét kapitel lig den (Qur’anen), og påkald hvem I kan ved siden af Allah, hvis I taler sandt” (OQM. Yunus 10:38)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

”Eller siger de: Han har opdigtet den? Sig: Bring da ti kapitler lig den (Qur’anen), og påkald hvem I kan ved siden af Allah hvis I taler sandt” (OQM. Hud 11:13)

قُلْ لَنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

”Sig: Hvis mennesker og Jinnun samledes for at bringe denne Korans lige, så kunne de ikke bringe dens lige, selv om de så hjælp hinanden” (OQM. Al-Isra’ 17:88)

Trods denne utilslørede udfordring, fejlede de i at frembringe noget lig. Hvis det var bevist at Koranen ikke var frembragt af araberne, og at araberne fejlede i at frembringe noget lig, så er det bevist at Koranen er fra Allah (swt) og at det er Hans (swt) tale. Det er fordi det er umuligt for andre end araberne at have frembragt den, og fordi det er en arabisk tale, samt fordi den ytrede arabernes manglende evne til at frembringe noget lig.

Det er forkert at sige at det er Muhammads (saw) tale, netop fordi Muhammad (saw) var en af araberne; for hvis araberne var bevist uegnet til at frembringe noget lig Koranen, så er Muhammad (saw) ligeledes uegnet idet han (saw) var en af araberne.

Endvidere, ethvert menneske er udstyret med en bestemt formuleringsform, når det handler om ord og sætninger, hvilket adskiller sig afhængig af personens alder, eller også er udtryksformen gået i arv fra dem før personen. Når mennesket er kreativt i sin udtryksform, anvender personen kun unormale ord og sætninger til at overføre betydningerne, samt i et nyt billedsprog. Det er umuligt for personen at ytre noget man aldrig har sanset. Det er tydeligt at Koranens genre, og det som er udtrykt af ord og sætninger i den, ikke var kendt af araberne, hverken under eller før Profetens (saw) tid. Som et almindeligt menneske, er det rationelt umuligt at frembringe noget som helst, hvis man aldrig har sanset det. Det er derfor umuligt at Muhammad (saw) har frembragt Koranens udtryksform, eftersom han (saw) aldrig havde sanset den. Derfor er Koranen Allahs (swt) tale og Muhammad (saw) viderebragte den fra Allah (swt).

Dette var bevist rationelt da Koranen blev åbenbaret, og er rationelt bevist nu, idet den fortsætter med at meddele menneskets manglende evne til at frembringe noget lig. Denne manglende evne er bevist sanseligt og er sanseligt forståeligt for hele menneskeheden.

Slutteligt, de eneste mulige kilder for Koranens oprindelse er således enten araberne, Muhammad (saw) eller Allah (swt), netop fordi Koranen er på arabisk. Koranens mulige oprindelse kan derfor ikke komme fra andre end disse tre.

Det ville være en falsk påstand at sige at den var produceret af araberne, fordi de var ude af stand til at frembringe noget lig samt at de talrige gange har indrømmet deres manglende evne. At de frem til i dag ikke har været i stand til at frembringe noget lig Koranen beviser, at den ikke kan have oprindelse hos araberne. Således kan den enten have oprindelse hos Muhammad (saw) eller hos Allah (swt).

Det ville ligeledes være en falsk påstand at sige at den har oprindelse hos Muhammad (saw), fordi Muhammad (saw) selv var araber, og det er ikke muligt at overgå niveauet for de mennesker i det århundrede for sådan en person. Således, hvis araberne var inkapable så er Muhammad (saw) ligeledes inkapabel, idet han (saw) også er araber. Endvidere hvor der i en *Hadith* fra Muhammad (saw) var berettet gennem *Tawattur* hvor han (saw) sagde:

وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَدًّا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ

”Den som bevidst beretter noget falsk vedrørende mig, lad ham forberede sig på en plads i helvede” (Bukhari, 'Ilm, 107, Adab, 1209; Muslim, Mukaddimah, 4, 5; Tirmidhi, Fitrah, 2183, 'Ilm, 2583; Abu Dawud, 'Ilm, 3166; Ibn Mace, Mukaddimah, 30; Ahmad b. Hanbal, Mus. Asherah, 551; Darami, Mukaddimah, 233)

Hvis Muhammads (saw) tale er sammenlignet med Koranen, er ingen lighed fundet mellem disse to typer af tekster. Dette beviser at Koranen ikke er Muhammads (saw) tale, men beviser entydigt at Koranen er Allahs (swt) tale.

Det er bemærkelsesværdigt at menneskehedens poeter, forfattere, filosoffer og tænkere alle begyndte deres skrift med en stil der var kendetegnet med svaghed; og deres stilart forbedrede sig gradvist, indtil de nåede højdepunktet af deres potentiale. Således varierede deres stil i styrke og svaghed. Der kan findes svagheder i nogle af deres idéer, svagheder i deres udtryk og forvrængede fortællinger. Derimod, vi finder at stilen i Koranen fra den første dag det første vers blev åbenbaret,

أَفْرَأُ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

”Læs i din Herres navn, som skabte (alting)”! (OQM. Al-'Alaq 96:1)

indtil dagen for det sidste åbenbarede vers,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذُرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا

”O I som har Iman, frygt Allah og opgiv hvad, der er tilbage af jeres rentefordringer, hvis I (virkelig) er Mu'mineen (troende)” (OQM. Al-Baqarah 2:278)

var ensartet i dens stil med respekt for dens veltalenhed, retorik og sublime indhold af tanker deri, og dens kraftfulde udtryk. Du vil aldrig finde et fortærsket udtryk eller en overfladisk tanke i den, men det er et homogent stykke til den mindste detalje, dens helhed er, med den dybeste respekt, ligesom en enkelt sætning. Dette beviser at det ikke kan være en menneskelig tale, idet den menneskelige tale er modtagelig for divergent i udtryk og meninger. Sandelig er det en tale fra alverdens Herre.

Ovenstående har været vedrørende Koranen som en af de åbenbarede bøger, som Islam kræver at man har *Iman* på. Beviset på de andre åbenbarede bøger er beretningsmæssige og ikke rationelle: Allah (swt) siger:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ

”O I som har *Iman*, hav *Iman* på Allah, Hans Sendebud og Bogen, som Han har åbenbaret for Sit Sendebud, og på Skriften, som Han har åbenbaret forud” (OQM. An-Nisa’ 4:136)

وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ

”... men retfærdig er den, der tror på Allah og den Yderste dag og Englene og Bogen og Sendebudene” (OQM. Al-Baqarah 2:177)

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ

”Og Vi har åbenbaret dig (*Muhammad*) Bogen (*Qur’anen*) med sandheden, som bekræftelse på det, som var for den af Skrifter, og som dominerende over den” (OQM. Al-Ma’idah 5:48)

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ

”Og dette er en Bog, som Vi har åbenbaret som en velsignelse og som en bekræftelse på det, som var for den” (OQM. Al-An’am 6:92)

وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَى مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ

”Og denne *Qur’an* er ikke sådan, at den kunne være frembragt af andre end Allah, men den er en bekræftelse på det, der var for den” (OQM. Yunus 10:37). (Den Islamiske ’Aqidah - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Koranens mirakel består af:

1. Rytme
2. Højt retorisk niveau
3. Stilen falder ikke under nogen genre
4. Dybe meninger

Eksempel på Koranens mirakel:

غُلِبَتِ الرُّومُ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ فِي بَضْعِ سِنِينَ ۗ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ ۗ وَيَوْمَئِذٍ يُفْرِحُ الْمُؤْمِنُونَ

Det Byzantinske rige er blevet besejret i et nærliggende land. Men efter deres nederlag, vil de overvinde (dem) indenfor Bid’i Sineen (3-9 år). Til Allah tilhører befalingen før og efter. Og på denne dag vil de troende (også have anledning til at) juble” (OQM. Ar-Rum 30:2-4)

Meldingen om en kommende sejr på et specifikt tidspunkt gav to typer af informationer vedrørende fremtidige begivenheder, som hver var ud over enhver forestilling.

Det Byzantinske rige var svækket og sunket til et historisk lavt niveau da deres hjemland blev angrebet og besejret af Perserne. Det er denne begivenhed Koranen referer til, da verset siger “*I et nærliggende land*” (OQM. Ar-Rum 30:3). Quraish latterliggjorde løftet i verset og anså det som umuligt, da det Byzantinske

rige endnu ikke havde kommet sig over deres nederlag mod Perserne og Koranen nævner ikke blot at det Byzantinske rige vil komme sig, men at de vil overvinde dem inden for 3-9 år.

Men Koranen gav endnu et løfte, "Og på denne dag vil de troende (også have anledning til at) juble" (OQM. Ar-Rum 30:4)

Løftet fra Allah (swt) tilkendegav at dagen hvorpå det Byzantinske rige besejrer Perserne er ligeledes dagen hvor muslimerne vil besejre deres fjender. Begge sejre var ekstremt usandsynlige ud fra enhver menneskelig bedømmelse. Men at begge sejre skulle finde sted på samme dag? Allah (swt) stoppede ikke her, men Han efterlod en garanti for Sit løfte, *وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ*, "Dette er Allahs løfte. Aldrig vil Allah fejle i at opfylde sit løfte, men de fleste mennesker ved det ikke" (OQM. Ar-Rum 30:6)

Allah opfyldte sandeligt Sit løfte og det Byzantinske rige var i stand til at besejre Perserne inden for 9 år, ifølge historikere. Denne sejr fandt sted samme dag en mindre hær af gudfrygtige muslimer besejrede en langt større hær af Kuffar; Badr-slaget!

Man kan undre sig over hvorfor Allah, den Alvidende, vælger at bruge så vag en term som Bid'i når Han uden tvivl kender til året, dagen og klokkeslættet for hvornår sejren indtræffer. Svaret ligger muligvis i at mennesker bruger forskellige kalendere. Nogle gør brug af månekalenderen, mens andre gør brug af solkalenderen. Dertil er der mulighed for delte holdninger for hvornår sejren indtræffer; er det ved de første tegn på sejr eller er det ved slutningen? Ovennævnte problemstillinger gør det mere passende for Koranen at sige inden for 3-9 år, da den stemmer overens med hvilken som helst tidsregning der gøres brug af og uanset hvornår man mener en nation besejrer en anden.

Eksempel på Koranens mirakel:

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

"Vi har sandelig givet dig Al-Kawthar, bed derfor til din Herre og ofre, din fjende er sandelig den som er afskåret"
(OQM. Al-Kawthar 108:1-3)

إِن Flertal her bruges til at indikere styrke, kunnen, absoluthed og en form for sikkerhed for det efterfølgende. Flertal bruges også til at understrege status og mægtighed af den der taler (Allah). (li ta'dhim al-mutakallim aw ihtimaman bi dhikr rabbika wa ta'dhiman). Innaa er det mest passende og rammende stedord og intet andet stedord kan måle sig med dette. Betydningen af det første ord Innaa bliver derfor: "Skaberen, som har magt til at gøre alting og som er mægtigere end alt, og til hvem tilhører al styrke, har sandeligt givet dig" نِيْطَعُ اُ Ordet er blevet brugt i stedet for 'Atainaa pga. en hårfin detalje. Ifølge den klassiske arabiske ord af Ibn Manzoor, Lisan Al-'Arab så indikerer 'Atayn "at overdrage med ens egen hånd", hvorimod 'Atainaa ikke har denne betydning. Valget af 'Atayn styrker sætningen og understreger sikkerheden af at få overdraget noget og dette er en trøst og en motivation til Profeten (saw). Ifølge Naishapuri indikerer 'Atayn en ekstra form for ejerskab. 'Atayn, at give, er blevet brugt i datid hvilket indikerer at det allerede er sket og gør det definitivt. Det understreger yderligere sikkerheden, styrke og mægtighed. Det udtrykker også en form for garanti af løftet, og i dette tilfælde at Profeten (saw) vil få Al-Kawthar.

Ordets rod er følgende tre bogstaver: Kaaf, Tha og Ra (Kathara). Roden betyder overflod, rigelig, mangfoldighed, ubegrænset og uendelig. Imam Al-Qurtubi siger at araberne brugte Kawthar til at betegne alt som er i store mængder eller værdi. Intet andet ord på arabisk har samme betydning.

Selv placeringen af al-Kawthar har en betydning. Al-Kawthar er blevet placeret sidst i verset uden at der kommer et ord efter. Imam Al-Qurtubi pointerer at det betyder at Profeten (saw) har fået en overflod af alt godt. Inden for veltalenhed og retorik så ville det at nævne alle de ting som Profeten kommer til at få være overflødigt og ukorrekt sprogbrug.

Al-Kawthar er et flertydigt ord som alle understøtter verset. Der er 8 betydninger:

- Flod i Jannah.
- Springvand på Dommedagen som Profeten (saaws) vil slukke sin Ummahs tørst med.
- Hans profetskab.
- Qur'anen, ingen anden guddommelig bog er ligeså omfattende som Koranen.
- Den islamiske livsstil.
- Den store mængde af Profetens Sahabah, ingen anden profet havde ligeså mange Sahabah som Muhammad (saw).
- Hans ophøjede status. Ingen er mere studeret, oftere nævnt eller mere lovprist end profeten Muhammad. Og den sidste betydning er at det er en overflod er godhed.

Grammatisk skift (Iltifaat). Grammatisk skift er et unikt retorisk middel som Qur'anen gør brug af. Qur'anen er den eneste tekst som har så højt brug af grammatiske skift. I denne Surah er der et skift fra den første person flertal Vi i **أَنْ** ! til den anden person. Dette skift er ikke uden årsag, det er planlagt og nøje udvalgt, det fremhæver det tætte forhold mellem Allah og Profeten (saw). Brugen af "V?" er til at understrege styrke, magt og Allahs egenskaber, hvorimod "*din Herre*" er brugt til at fremhæver nærhed, kærlighed og det tætte forhold. Dette er passende og i sammenhæng med det næste som kommer i verset "*bed derfor til din Herre og ofre*" og da Salah, tilbedelse og ofring er handlinger som udelukkende gøres for Allahs skyld og styrker dit forhold til Allah - så findes der ikke et ord som er bedre end. Ordet "Wanhar" er fra roden Na, ha og ra = Nahara hvilket betyder at ofre et dyr ved at skære halspulsåren over. Wanhar betyder også at rette sig imod Qiblah for Salah. Det betyder også at løfte hænderne når man siger Allahu Akbar. Og da afsnittet nævner som betyder Salah, hvor man skal rette sig imod Qiblah, og lave løfte hænderne op når man siger Allahu Akbar under Salah, så er ordet Wanhar det mest passende og præcise ord der er brugt i verset, da det indeholder samme betydning som Salah og Dhikr. Derfor bliver betydningen af verset "Det er sandelig ud fra Allahs Almægtighed og Storhed at Al-Kawthar er blevet givet til Profeten og det skal modtages med taknemlighed og ofring, som kommer til kende i Islam gennem at ofre dyr, Salah og Dhikr". Hvis man skannede det arabiske sprog efter et ord der indeholder sådan en betydning, så ville man ikke kunne finde noget. Inna (sandelig) bruges til at understrege at det er Profetens fjender som er afskåret. Effekten bliver derfor forstærket: "*dine fjender er sandeligt dem som er afskåret*" Gentagelse og enderim. 'Inna 'atainaka al-kawthar. Fa salli li rabbika wanhar. 'Inna shaniaka huwal abtar.

Gentagelsen af anden person (Ka = dig) tre gange fremhæver at hele kapitlet taler eksklusivt til Profeten (saw). Fremhævelsen er det værktøj Allah bruger til at styrke og fastgøre Profeten. Derudover så giver brugen af de 3 Ka'er en rytme i kapitlet og gør ligeledes kapitlet sammenhængende.

”Din fjende er sandelig den som er afskåret” Ordet ”Abtar” er det mest passende da det var et ord Profeten Muhammad (saw) fjender brugte imod ham. Strukturen af verset fremhæver derfor at det rent faktisk er Profetens fjender som er dem der er afskåret, dvs. dem som opnår et kæmpe tab (i Al-Akhirah). Kontrasten igennem hele Surah fremhæver yderligere dette faktum. Hele vejen igennem kapitlet fremhæver Allah at Profeten kommer til at få alt de gode og i overflod af det gode - og derfra skifter Qur’anen brat til det omvendte, at hans fjender er i stort tab og afskåret fra hjælp på Dommedagen - dette giver ordet ”Abtar” en stærkere betydning og mere intensitet.

Dette vers gør brug af den hån som profetens fjender brugte imod ham. Ordet ”Abtar” ifølge det arabiske sprog betyder følgende: ”Lad ham være, han er sandelig en mand som er afskåret fra at få børn. Når han dør vil han ikke blive husket” Dette tilbagesvar fra Allah er ikke blot et modsvar, men ordet ”Abtar” er placeret sidst i kapitlet til at understrege betydningen. Effekten er, at det er dem som er afskåret og at der ikke kommer noget efter dem, ligesom at kapitlet slutter med ordet ”Abtar” og intet kommer efter ”Abtar”.

Qur’anen beskrives af mange ikke-muslimer som et ”u-efterligneligt symfoni” som får mænd til at græde. Ikke nok med at Qur’anen hele vejen igennem gør brug af de mest passende ord og sætninger, men den besidder også en unik lyd og rim. Surah al-Kawthar har følgende enderim og lyde: Kawthar Nhar Abtar Det interessante ved Surah Al-Kawthar er at de to sidste vers rimer på Al-Kawthar. Det er Al-Kawthar som er det første ord, og de andre ord rimer på Kawthar, derfor understreges at Kawthar er hovedtemaet, som yderligere er en trøst til Profeten (saw).

Surah Al-Kawthar indeholder en profeti Da kapitlet blev åbenbaret til Profeten (saw) så var han på det laveste i sit liv. Hans fjender var dem som havde rigdom og magt. Men alt dette blev ændret. Profeten Muhammad (saw) blev den mest succesfulde Profet, både som en mand der viderebragte et budskab, men også som leder af den Islamiske Stat. Det var sandeligt hans fjender som mistede magten og deres styrke. De var ”Abtar”.

Årsagen til verset blev åbenbaret var ifølge nogle at en mand ved navn Al-’As bin Wa’il, når han hørte Profetens navn bliver nævnt, så plejede han at sige: ”Lad ham være, han er sandelig en mand som er afskåret fra at få børn. Når han dør vil han ikke blive husket”. Al-’As bin Wa’il blev ydmyget. Hans sønner konverterede til Islam og blev hans fjender, da han var en aktiv fjender overfor Islam. Hans sønner tog ikke imod deres fars arv efter han døde. Han blev sandeligt den som var afskåret!

Den anden holdning til at verset blev åbenbaret er, at Abu Lahab døde af en pest og blev ikke begravet af sine sønner, indtil en stammeleder havde set hans rådne lig. Hans børn placerede resten af deres fars krop på en væg og kastede sten på ham. Abu Lahab havde mistet sin magt, ære og status. Han blev sandelig den som var afskåret! Lyde der understreger betydningen ”Ser de ikke hvordan fuglene spreder deres vinger for derefter at samle dem”.

Afslutningsvis Kapitlet består af mindre end 15 ord, men en kort analyse af kapitlet viser at der er brugt mere end 15 retoriske værktøjer og virkemidler. Hvis et enkelt ord tages ud og erstattes af et andet, så vil hele kapitlet falde fra hinanden. Ikke et eneste ord eller formulering kan ændres eller forbedres. Ikke nok med det, kapitlet er struktureret med sin egen sproglig genre og litterære form.

Hvordan kan et menneske producere et unikt litterære form og sproglig genre som aldrig er set før, udvalgte de mest passende ord placeret i en perfekt rækkefølge og opstilling, producere unikke rim og

semantiske lyde, indeholde profetiske informationer i korte veltalende udtryk med en overflod af retoriske værktøjer, på mindre end 15 ord?

Eksempel på Koranens mirakel:

Khalifah al-Ma'mun og den jødiske skribent der ændrede Koranen

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

“Sandelig, Vi har åbenbaret Dhikr (åbenbaringen), og Vi vil visselig bevare den” (OQM. Al-Hijr 15:9)

Imam Qurtubi har berettet en begivenhed ved gården hos den Abbasidiske kalif, Al-Ma'mun. Han var vant til spontane og uproduktive debatter omhandlende intellektuelle sager ved sin gård; her var alle lærde velkomne. Tilfældigvis deltager en jøde i en af disse debatter. Rent udseendemæssigt lod han til at være en respekteret person. Og hans indskud i debatten var velformuleret og intellektuelt. Efter mødet var overstået kaldte Al-Ma'mun på ham og spurgte ham om han var en israelit, hvilket han bekræftede. For at afprøve ham bad Al-Ma'mun ham om at blive muslim, hvis han tog imod ville han få den bedste behandling af ham.

Han fortalte at han ikke var villig til at forlade sin forfædres religion, hvilket netop også var hans egen religion. Sagen blev dermed afsluttet. Et år senere kom den samme person tilbage, denne gang som en muslim, til Al-Ma'muns gård og kom med et betydeligt bidrag til et møde i gården vedrørende 'Usul al-Fiqh. Efter mødet var overstået kaldte Al-Ma'mun på ham og spurgte om hvorvidt han var den samme person der kom forbi sidste år. Han svarede ”Ja det er jeg”. Al-Ma'mun spurgte, ”Dengang tog du ikke imod Islam. Fortæl mig hvad der har fået dig til at acceptere Islam nu?”

Han sagde, ”Da jeg tog tilbage derfra, besluttede jeg mig for at undersøge de nuværende religioner. Jeg er en skriver som skriver og sælger bøger. De sælger for en god pris. Denne gang ønskede jeg at foretage et forsøg. Jeg skønskrev først tre kopier af Toraen, hvori jeg kom med mine egne tilføjelser og rettelser. Jeg tog disse kopier til Synagogen. Jøderne fandt dem interessante og købte dem. Så gjorde jeg det samme med Injeel (evangeliet). Jeg skønskrev tre kopier, jeg kom med mine egne tilføjelser og rettelser, og derefter tog jeg dem forbi Kirken hvor de kristne var tilfredse med disse tre kopier og købte dem af mig. Derefter forsøgte jeg det samme med Koranen. Jeg skønskrev tre flotte kopier af Koranen, og med mine sædvanlige tilføjelser og rettelser. Da jeg gik ud for at sælge dem stødte jeg på et problem. Alle købere jeg tog over til kiggede i mine kopier for at se om indholdet var korrekt eller ej, og når han bemærkede tilføjelser og rettelser i den, returnerede han kopien til mig. Efter denne hændelse lærte jeg at denne Bog er beskyttet, og endda beskyttet af selveste Allah den Almægtige, derfor konverterede jeg til Islam”

Qadi Yahya bin Aktham, beretteren af denne hændelse, fortalte at han selv foretog Hajj i samme år. Der mødte han Sufyan Ibn 'Uyaynah som han fortalte hændelsen til. Han sagde, ”Det er sådan det skal være, fordi det er bekræftet i Koranen”. Yahya Ibn Aktham spurgte ind til det omtalte vers, hvori Allah fortæller at Han har beskyttet Koranen.

Sufyan sagde, ”Når den glørværdige Koran nævner Toraen og Injeel (evangeliet), så har den følgende at sige: ... ”De var pålagt at bevare Allahs bog” (OQM. Al-Ma'idah 5:44), hvilket vil sige at jøderne og de kristne var pålagt ansvaret for at bevare Toraen og Injeel (evangeliet): Allahs bøger. Dette er årsagen bag at når jøderne og de kristne ikke levede op til deres ansvar om at beskytte dem, så gik disse bøger tabt i fordrejninger og forandringer. Dette er i modsætning til den Hellige Koran, hvorom Allah den Almægtige har sagt, ”Vi

har sandelig nedsendt Al-Dhikr (Koranen) og Vi vil sandelig bevare den” (OQM. Al-Hijr 15:9). Derfor gælder det når Allah den Almægtige ham selv har sørget for at den forbliver beskyttet, så vil den forblive beskyttet på trods af tusindvis af anstrengelser fra fjenderne, uden én eneste ændring.

Eksempler fra litteratur:

Qur'anens unikke litterære form

”*Læs i din Herres Navn*”. Dette var de allerførste ord fra Qur'anen, som blev åbenbaret til Profeten Muhammad for over 1400 år siden. Muhammad var kendt for at have været i refugium og meditation i en grotte udenfor Makkah, og havde modtaget de første ord fra en Bog, som skulle få en gevaldig indvirkning på den arabiske litteraturs verden. Skønt han ikke var kendt for at have komponeret et digt og ikke havde retoriske evner så havde Muhammad lige fået begyndelsen på en bog, der ville behandle sager angående tro, lovgivning, international lov, politik, ritualer, spiritualitet, og økonomi, i en 'helt ny litterær form'.

Karen Armstrong siger,

”*Det er som om Muhammad havde skabt en helt ny litterær form uden denne oplevelse af Koranen er det usandsynligt, at Islam kunne have slået rødder*”.

Denne unikke litterære form var årsagen til den dramatiske intellektuelle oprejsning af ørkenarabere, og efter tretten år siden den første åbenbaring, blev dette den eneste reference for en ny stat i Madinah. Denne nye form for tale - Qur'anen - blev den eneste kilde til den nye civilisations politiske, filosofiske, og åndelige synspunkter.

Det er velkendt blandt muslimske og ikke-muslimske retslærde, at Qur'anens diskurs ikke kan beskrives som en af de kendte former for arabisk tale; altså poesi og prosa. Under en offentlig forelæsning, så opsummerede Taha Hussayn - en fremtrædende lærd fra Egypten, hvordan Qur'anen opnår denne unikke form:

”*Men I ved, denne Qur'an ikke er prosa, og at den heller ikke er vers. Men den er derimod Qur'anen, og den kan ikke have et andet navn end dette. Den er ikke vers, og det er tydeligt; fordi den binder sig ikke til versenes begrænsninger. Den er ikke prosa, fordi den er bundet af sine helt egne særlige begrænsninger, som ikke findes noget andet sted; og en del af disse begrænsninger er relateret til endelserne i dens Ayaat, og andre til musikalsk lyd, som er dens egne. Så den er derfor hverken vers eller prosa, men den er, ”En Bog, hvis Ayaat er blevet fuldkommengjort og uddybet, fra den Alvise og Alseende.” Vi kan derfor ikke sige, at den er prosa, og dens tekst er ikke vers. Den har været enestående, og intet er gået forud for den, eller er kommet efter den*”

Poesi

Arabisk poesi er en form for metrisk tale med et rim. Rimet i arabisk poesi opnås ved, at hver linie i digtet ender med et specifikt bogstav. Og det metriske aspekt af arabisk poesi skyldes dens rytmiske opdelinger, og disse opdelinger kaldes 'al-Bihar', som betyder 'Have' på arabisk. Denne term er blevet brugt til at beskrive de rytmiske opdelinger som et resultat af måden hvorpå digtet bevæger sig ifølge sin rytme. I arabisk poesi er der seksten rytmiske mønstre, som arabisk poesi overholder eller er baseret løst på:

1. At-Tawîl 2. Al-Bassit 3. Al-Wafir 4. Al-Kamil 5. Ar-Rajs 6. Al-Khafif 7. Al-Hazaj 8. Al-Muttakarib 9. Al-Munsarih 10. Al-Muktatab 11. Al-Muktadarak 12. Al-Madid 13. Al-Mujtath 14. Al-Ramel 15. Al-Khabab 16. As-Saria'

Prosa

Arabisk prosa kan kaldes ikke-metrisk tale, hvilket vil sige, at den ikke har et rytmisk mønster, ligesom poesi som nævnt ovenfor. Og arabisk prosa kan yderligere inddeles i to kategorier; Saj', som er rimende prosa, og det der hedder Mursal, som er konventionel tale, eller hvad nogle vil kalde 'normal tale'.

Ahmed von Denffer giver en passende beskrivelse af Saj':

"Saj' er en litterær form, med en vis emfase på rytme og rim, men distinkt fra poesi. Saj' er ikke ligeså sofistikeret som poesi, men er blevet anvendt af de arabiske poeter, og er den mest kendte af de præislamiske arabiske prosodier. Den er distinkt fra poesi, fordi den ikke har metre, altså at den ikke har et vedvarende rytmisk mønster; den deler elementet rim med poesien, skønt det i mange tilfælde er anvendt uregelmæssigt".

En Bemærkning om Vestlig Lærdom

Den ikke-muslimske lærdom bevidner, at Qur'anen har en unik litterær form. Nogle af disse vestlige lærde inkluderer Robinson, Gibb, Arberry, Zammit, Lawrence, Johns, Casanova, Nicholson, Kasis og andre.

Arthur J. Arberry siger eksempelvis:

"Fordi Koranen er hverken prosa eller poesi, men en unik fusion af begge to"

Noget man skal bemærke er, at nogle af de vestlige lærde, som bliver ved med at sige, at Qur'anens litterære form er rimende prosa, gør dette på basis af anerkendelsen af, at Qur'anen er unik. For at illustrere dette, så siger R.A. Nicholson i sin bog, "Arabernes Litterære Historie":

"Angående dens eksterne særpræg; Koranens stil blev formet på basis af Saj', eller de hedenske sandsigeres rimende prosa, men med så megen frihed, at den reelt kan beskrives som original."

Skønt de prøver at sammenligne Qur'anen med rimende prosa så konkluderede de stadig, at den er unik eller en original form for rimende prosa, og det støtter vores hypotese. For at fremhæve dette faktum, siger Bruce Lawrence:

"Disse passager fra Qur'anen der nærmer sig Saj', undviger stadig alle bestræbelser for at reducere dem til en alternativ form for Saj'".

Denne analyse er blevet opsummeret af Ibn Khaldun i hans klassiske værk, "Al-Muqaddimah":

"Det skal være kendt, at det arabiske sprog og arabisk tale er inddelt i to grene. En af dem er rimende poesi... den anden er prosa, altså ikke-metrisk tale... og Qur'anen er i prosa. Men den tilhører ikke nogen af disse to kategorier. Den kan hverken kaldes konventionel prosa eller rimende prosa. Den er inddelt i vers. Den har pauser hvor smagen foreskriver, at talen stopper. Den bliver så genanvendt og gentaget i næste vers. Og (rimende) bogstaver, som kunne gøre taletypen til rimende prosa, er ikke obligatoriske og rim (som bliver anvendt i poesi) finder heller ikke sted".

En Bemærkning om "Subjektive og Æstetiske Kriterier"

Visse kritikere af Qur'anen hævder ofte, at Qur'anens udfordring er subjektiv; at den er baseret på æstetiske kriterier. Dette er en falsk anklage, for Qur'anen kan hverken beskrives som prosa, poesi eller unik. Litterære former er ikke baseret på æstetiske kriterier; de er baseret på de strukturelle særpræg i en tekst. Og man kan tydeligt se ovenfor, at litterære former er defineret, og kan distingveres fra hinanden.

Hamilton Gibbs siger:

"... Mekkanerne krævede stadig et mirakel af ham, og med bemærkelsesværdig dristighed og selvtillid, så pegede Muhammad på selve Koranen, som en overlegen bekræftelse på sin mission. Ligesom alle arabere, så var de kendere af sprog og retorik. Hvis Koranen var hans egen komposition, så kunne andre mænd overgå den. Lad dem derfor producere ti vers ligesom den. Hvis de ikke kunne (det er tydeligt, at de ikke kunne), så lad dem acceptere Koranen som et enestående bevismirakel".

Og der findes mange muslimske og ikke-muslimske retslærde, som bevidner, at Qur'anen virkelig er unik og uforlignelig. En interessant analyse, som blev udført af Aisha Abdal-Rahman og bygger på værker af mange islamiske retslærde igennem flere årtier, støtter denne konklusion, som er blevet udtrykt af Taha Hussein, *"Arabisk komposition bør inddeles i tre kategorier: Prosa, vers og Qur'anen. Saj' udgør en del af prosa, men Qur'anen er i en kategori for sig selv"*.

Som et resultat af undersøgelser af vestlig og muslimsk lærdom, kan man konkludere at Qur'anen er en unik litterær form, som slet ikke kan efterlignes. Yderligere granskning i nedenstående referencer, vil konsolidere de punkter, som er fremlagt i denne artikel, og vil give den korrekte forståelse af, hvordan ingen har været i stand til at producere noget ligesom Qur'anens diskurs.

Afslutningsvis siger E.H. Palmer:

"At de bedste arabiske skribenter aldrig fik succes med at producere noget lignende i merit med Qur'anen, er i sig selv ikke overraskende".

Qur'anens unikke genre

"Koranen står alene som et litterært monument, et unikt produkt for den arabiske litteratur, og den har hverken forløbere eller efterkommere på samme sprog. Og muslimer i alle aldre, er forenet i erklæringen af uforligneligheden i både dens indhold og i dens stil... ved at tvinge det høje arabiske sprog ind i udtrykket af nye tankevidder, så udvikler Koranen en dristig og slående effektiv retorisk prosa, hvori alle resurserne for syntaktisk modulation udnyttes med stor frihed og originalitet"

Udtalelsen fra den berømte arabiske grammatiker, H. Gibb, er en passende beskrivelse af Qur'anens stil, men denne genre er ikke bare en subjektiv konklusion, men det er en realitet baseret på brugen af flere anordninger, som er mangfoldige i alle sprog. Det kan virke mærkværdigt, at Qur'anen har udviklet sin egen stil, ved at bruge tilstedeværende litterære elementer. Det skal dog bemærkes, at Qur'anens diskurs bruger de almindelige sprogelementer på en måde, de aldrig er blevet brugt på før.

Denne unikke genre er en del af Qur'anens udfordring til menneskeheden om at producere et kapitel ligesom den. De bevarede og nedskrevne historiske dokumenter har vist, at mange forsøgte at møde denne litterære og lingvistiske udfordring. Moderne og klassisk lærdom har bevist at disse udfordringer fejlede i at matche den lingvistiske og litterære realitet af Qur'anens diskurs.

Og John Penrice erkender Qur'anens litterære fortræffelighed:

”At et kompetent kendskab til Koranen er uundværligt som en introduktion til studiet af den arabiske litteratur, er noget som indrømmes af alle, som er gået videre udover sprogets fundament. Med sin rene stil og elegante udtryk, bliver den nu betragtet som en standard for arabisk”.

Altså er Qur’anen en selvstændig genre i sig selv. Og dens unikke genre opnås gennem to uadskillelige elementer; de retoriske og sammenhængende elementer. Fra et lingvistisk synspunkt, så kan retorik defineres som brugen af sprog for at behage eller overbevise. Termen i den arabisk-islamiske tradition kan mere passende defineres som *”overdragelsen af meninger i de bedste verbale former”*.

Sammenhængskraft er det særpræg, som forbinder sætninger til hinanden grammatisk og leksikalsk. Det refererer også til hvordan ord forbindes til hinanden i sætninger, og hvordan sætninger igen forbindes til hinanden, for at forme nogle større enheder i tekster.

Disse elementer kombineres sammen således at de bliver sammenlåst og bliver uadskillelige. Denne unikke kombination fængsler læseren, og opnår et ganske effektivt meddelsomt formål. De retoriske og sammenhængende komponenter i Qur’anens tekst kan ikke adskilles fra hinanden.

Kenneth Cragg påpeger at:

”... (med) Qur’anen menes det, at (den) siger hvad den siger, i en uadskillelig forbindelse med hvordan den siger det”.

Når disse elementer fjernes fra Qur’anens tekst, så ophører teksten med at være Qur’anen, og det lyder heller ikke som en. Dette er fordi Qur’anen har en ordstilling, som er semantisk drevet, udviser nøjsom nøjagtighed og opnår en slående tilstrækkelighed; desuden kombinerer den også lingvistiske og litterære anordninger, som ikke er blevet opnået med nogen anden arabisk tekst.

Forster F. Arbuthnot siger:

”... og selvom adskillige forsøg er blevet gjort, for at producere et værk ligesom den, for såvidt angår elegante skrifter, så har ingen haft succes med det endnu”.

Ud fra et lingvistisk synspunkt, så beskæftiger Qur’anen flere retoriske anordninger, såsom brugen af rytme, udtryk som er billedlige, lignelser, metaforer og retoriske spørgsmål. Selv brugen af ironi og gentagelsen af ord, er blot en lille del af Qur’anens udvalg af retoriske anordninger. Og Bogens sammenhængskraft inkluderer flere metoder, eksempelvis de parallelistiske strukturer, ordbindinger, erstatninger, referencer og leksikalske sammenhænge. Disse særpræg lægger det væsentlige grundlag og hænger sammen, for at skabe Qur’anens unikke genre.

Afslutningsvis siger Bruce Lawrence:

”Som håndgribelige tegn er Qur’anens vers et udtryk for en udtømmelig sandhed. Og de betegner mening ovenpå mening, lys ovenpå lys, og mirakel efter mirakel”

Qur’anen har en overflod af retoriske særpræg, mere end nogen anden tekst. Og dens sprog er fyldt med overdådig retorik, som skaber en uforlignelig psykolingvistisk effekt.

Om den Æstetiske Modtagelse af Qur’anen

Egypteren Mustafa Sadiq al-Rafi’i kommenterede den æstetiske modtagelse af Qur’anen:

”Enhver der hørte den, havde ingen anden mulighed end at overgive sig til Qur’anen... hver eneste del af hans sind blev rørt af denne rene lyd i sprogets musik, og del for del, node for node, så omfavnede han dens harmoni, perfektionen i dens mønster og dens formelle fuldendelse. Det var ikke så meget som om noget var blevet reciteret for ham, men derimod mere som om noget havde brændt sig fast i ham”.

I sin bog ”Konstruktionen i Biblen og i Koranen”, forklarer Arbuthnot denne virkning i Qur’anens stil:

”Den er indrømmet selve standarden for den arabiske tunge... Koranens stil er generelt smuk og flydende... mange steder, især der hvor Guds attributter og ophøjethed beskrives, sublim og storslået... Det lykkedes ham, og han fængslede sit publikums sinde til den grad, at flere af hans modstandere mente, at det skyldtes trolddom og fortryllelse”.

Den æstetiske modtagelse af Qur’anen er ikke et litterært værktøj som sådan, men det er mere en manifestation af dens litterære skønhed på den menneskelige psyke. Dette æstetiske element kan virke subjektivt, men det fremhæver alle andre objektive litterære strukturer, og det sætter dem i forbindelse til livet, erfaringer og menneskelighed; hvilket gør Qur’anen virkelig.

Den æstetiske reaktion på Qur’anen er blevet set gennem historien, og den beskrives måske bedst med følgende episode, som blev taget fra Kermani’s artikel: ”Den Æstetiske Modtagelse af Qur’anen, som afspejlet i Tidlig Muslimsk Historie”:

”Abu Ubaid, som var en af Profetens ledsagere, nævner, at en beduin lyttede til en mand, som reciterede, ”Gør hvad du er blevet beordret til”. Derefter smed han sig ned på jorden, og sagde, ”Jeg smed mig ned på grund af denne tales veltalenhed”

I sin oversættelse af Qur’anen, forklarer Edouard Montet dette unikke træk ved Qur’anen:

”Alle, som er bekendte med Qur’anen på arabisk, er enige om at rose denne religiøse bogs skønhed; og dens storslåede form er så sublim, at ingen oversættelse til noget europæisk sprog, kan give os muligheden for at påskønne den”.

En anden mægtig konvertithistorie som blev overleveret af de berømte islamiske historikere, Ibn Hisham og Ibn Kathir, handler om ’Umar bin al-Khattab, en af Profetens ledsagere. På selvsamme dag, hvor han havde til hensigt at dræbe Profeten, hørte han, at hans søster Fatimah og hendes mand havde omfavnet Islam, og han blev rasende og tog hen til deres hus; foran indgangen hørte han nogen recitere et eller andet. Og ’Umar var en høj og stærk, så han stormede indenfor, mens personen som havde reciteret Qur’anen, skyndte sig at skjule sig. Hans søster tog siderne fra Qur’anen, og forsøgte at gemme dem væk. ”Hvad var det for noget mumle, jeg lige hørte”? råbte ’Umar. ”Du har ikke hørt noget”, svarede hans søster. Fatimah og hendes mand forsøgte at berolige ham. ’Umar sagde, ”Ved Allah, Jeg har hørt, at I følger Muhammad og hans Deen”.

”Hvad hvis Sandbeden lå udenfor din Deen”?, spurgte Fatimahs mand (Sa’id). ’Umar sprang på ham, for at slå ham, men hans søster gik imellem dem, og ’Umar kom til at ramme hende, så hun blødte. ”Ja, vi er muslimer og erkender Allah og Hans Sendebud, så gør hvad du vil”, sagde Fatimah. ’Umar fortrød sin opførsel, og bad om at få lov til at læse de skrifter, hun havde forsøgt at gemme væk. Fatimah bad ham om at udføre en rituel afvaskning; og efter han havde gjort det, så gav hun ham siderne. ’Umar begyndte at læse Surah Taba, og stoppede efter nogle få Ayaat, og udbrod, ”Denne tale er smuk og nobel”!

’Umar var konverteret til Muhammads Deen, og han blev senere den anden Kalif (Khalifah) i Islam.

Alfred Guillaume formoder årsagen til Qur’anens æstetiske egenskaber:

”Den har en indre rytme af ejendommelig skønhed, og en kadence som charmerer øret. Og mange kristne arabere taler om dens stil med varmhjertet beundring, og de fleste arabister anerkender dens fortræffelighed. Når den læses eller reciteres højt, så har den næsten en hypnotisk effekt”.

Denne effekt i Qur’anen ændrede hjerterne og sindene i mange arabere på åbenbaringstidspunktet. Og de ikke-muslimske arabere på det tidspunkt havde indset dens styrke, og havde forsøgt at formindske effekten ved at råbe, klappe, synge og snakke højlydt. Abu Zahra kommenterer denne realitet:

”De mægtigste blandt Muhammads fjender frygtede, at Qur’anen ville have en stærk effekt på dem mens de foretrak manglende erkendelse frem for erkendelse, og foretrak forvildelse frem for rigtig vejledning. Altså blev de enige om ikke at lytte til Qur’anen. For de vidste, at enhver der lyttede, blev bevæget af dens højtidelige udtryksstyrke, som overgik enhver menneskelig styrke. De oplevede at folk - endda de store personligheder, notabiliteter og mægtige - erkendte den én efter én, og at Islam blev stærkere, at de Troende blev mere talrige, og at polyteismen blev svagere og deres støtter blev mindre i antal”.

Historikere og lingvister er blevet enige om, at araberne på åbenbaringstidspunktet, var de ypperste i anvendelsen af deres eget sprog. Følgende citation fra Ibn Rashiq illustrerer vigtigheden, som tilskrives sproget. Han skriver:

”Når som helst en poet opstod i en arabisk stamme, plejede andre stammer at komme for at lykønske dem, festmåltider vil blive tilberedt, kvinderne ville forsamle sig for at spille på lut, ligesom de gør til bryllupper og unge og gamle mænd ville alle sammen glæde sig over de gode nyheder. Araberne plejede kun at lykønske hinanden ved fødsler, og når som helst en poet opstod iblandt dem”.

Og Ibn Khaldun - en betydningsfuld retslærd fra det 14. århundrede - kommenterede vigtigheden af poesi i arabernes liv:

”Det bør være kendt, at arabere højagtede poesien som en taleform. Derfor gjorde de den til deres histories arkiver, selve beviset for hvad de anså for at være rigtigt og forkert, og det principielle referencegrundlag for størstedelen af deres kundskaber og visdom”.

En tidligere retslærd, som hed Ibn Faris, uddybede det samme emne, men gik videre for at kommentere kvaliteten af den poesi, som blev forfattet i løbet af den præislamiske periode:

”Poesi er arabernes arkiv; deres stamtafler er bevaret i den; den kaster lys over de dunkleste og mest forunderlige ting, som findes i Guds Bog og i Guds apostles traditioner, og ligeledes i hans ledsageres traditioner. Det ene digt kan være mere vellykket end et andet, og et digt kan være mere sødt og elegant end et andet, men ingen af de gamle digte mangler denne grad af fortræffelighed”.

Hvis en hel nation, som udmærkede sig i anvendelsen af sit eget sprog fejlede i at udfordre Qur’anen, så burde denne realitet få en person til at overveje, ligesom H.A.R. Gibb udtrykker det:

”Altså hvis Qur’anen var hans egen opfindelse, så kunne andre mennesker konkurrere med den. Lad dem da producere ti vers ligesom den. Hvis de ikke kunne (og det er tydeligt at de ikke kunne), så lad dem acceptere Qur’anen som et enestående bevismæssigt mirakel”.

Og som Hartwig Hirschfield kommenterer:

”Qur’anen er (ganske) utilnærmelig, med hensyn til sin overbevisende styrke i veltalenhed, og endda i sin sammensætning”.

Lex Hixon siger i bogen, "Qur'anens Hjerte" (The Heart of the Qur'an):

"Hverken som kristne eller jøder, eller blot som intellektuelt ansvarlige individer, har medlemmer af vestlig civilisation fået en fornuftig uddannelse, eller endda korrekt oplysning om Islam... selv visse personer med en velvilje, som fik bekendtskab med Islam, vedbliver med at fortolke ærbødighed for Profeten Muhammad, og den globale accept af hans budskab, som en uforklarlig overlevelse af en gammel ørkenstammes nidkærhed. Denne holdning tilsidesætter såvel 14 århundreder med islamisk civilisation, der blomstrede med kunstnere, retslærde, statsmænd, menneskevenner, videnskabsmænd, tapre krigere og filosoffer ... de utallige mænd og kvinder med hengivenhed og visdom, fra næsten enhver nation på jordkloden. Denne sammenhængende civilisation, som hedder Islam, og er grundlagt i Qur'anens vision, kan ikke betragtes som produktet af individuelle og nationale ambitioner, op bakket af historiske tilfælde".

Al-Qada' wal-Qadar

Al-Qada' wal-Qadar: Frivilje og handlekraft

Al-Mu'tazilah (Epikuræerne - fra græsk filosofi) – Fri vilje

Al-Jabriyah (Stoikerne - fra græsk filosofi) – Tvunget

Ahl ul-Sunnah/Asha'irah=Jabriyyah

Definitionen af Al-Qada':

Sproglig betydning: At dømme

Terminologisk betydning: Hændelser der hænder over mennesket uden for dets indflydelse

Shari'ahmæssig betydning: Allahs vilje

Definitionen af Al-Qadar:

Sproglig betydning: At beslutte, fastlægge, måle og veje m.m.

Terminologisk betydning: Egenskaberne i tingene og i menneskets natur

Shari'ahmæssig betydning: Allahs viden

"Som en opsummering, har spørgsmålet om "Al-Qada' wal-Qadar" spillet en stor rolle blandt *Mutakallimeens* overvejelser. Alle skolastiker har i deres undersøgelser fokuseret på tjenerens handlinger, samt handlingernes egenskaber som affødes af handlingerne, dvs. at de har registreret tingenes egenskaber der forekommer, som et resultat af tjenerens handlinger. Grundlaget for deres undersøgelser var i forhold til, at finde svar til spørgsmålene såsom disse; Er det Allah (swt) eller er det mennesket som skaber tjenerens handlinger, samt egenskaberne som har kilde i tjenerens handlinger? Forekommer det via tjenerens vilje eller via Allahs (swt) vilje? Årsagen for udfaldet af denne undersøgelse sker, når Mu'tazilah direkte adopterer udtrykkene "Al-Qada' wal-Qadar", "Iradah wal-Hurriyyah" og "Al-Ikhtiyar wal-Jabr" af dette emne fra de græske filosoffer, samt at de fortolker med deres egne holdninger ifølge grundlaget for betingelsen af tilpasningen med retfærdigheds attributten som de har forpligtet hos Allah (swt). Denne tanke forårsagede det samme udgangspunkt for al-Jabriyah og Ahl ul-Sunnah, hvori de ville besvare Mu'tazilahs holdninger ifølge samme grundlag. De undersøgte ikke kun "Al-Qada' wal-Qadar" emnet inden for deres egne grænser, men de undersøgte det også ud fra Allahs (swt) attributter. Ved at

gøre Allahs (swt) indflydelse og vilje suveræn overfor tjenerens handlinger, samt tingenes egenskaber der forekommer, som et resultat af tjenerens handlinger, begyndte de med at undersøge disse aspekter: Realiseres tjenerens handlinger via Allahs (swt) indflydelse og vilje eller realiseres de via tjenerens handlinger og vilje?

Således er ”*Al-Qada' wal-Qadar*” tingenes egenskaber som forekommer via tjenerens handlinger, samt via resultaterne af tjenerens handlinger. *Qada'* er tjenerens handlinger, hvor *Qadar* derimod er tingenes egenskaber. Men man kan ud fra *Mutakallimeens* undersøgelser og uenigheder forstå, at de anvendte *Qada'* begrebet ud fra betydningen, tjenerens handlinger. Denne konklusion kan også forstås ud fra udtalelsen; ”*Tjeneren skaber en handling med sin egen indflydelse og vilje*”, samt ud fra disse udtalelser; ”*Tjenerens handlinger forekommer ikke blot i gennem sin egen indflydelse og vilje alene, men forekommer til eksistens sammen med Allahs (swt) indflydelse og vilje*”, som er afvisende udtryk, hvor der protesteres imod disse to holdninger på en gang, samt ud fra udtalelsen; ”*Tjenerens handlinger forekommer ikke kun i gennem tjenerens indflydelse og vilje, men forekommer i gennem Allahs (swt) skabelse af handlingen samtidig med tjenerens indflydelse og vilje*”. Man kan ud fra *Mutakallimeens* undersøgelser og uenigheder forstå, at *Qadar* er tingenes egenskaber som tjeneren frembringer. Når de undersøgte emnet for de handlinger som affødes af handlingerne, så undersøgte de også egenskaberne som har kilde i tjenerens handlinger. De sagde følgende:

”Hvis vi lægger stivelse og sukker i en skål og steger det, så vil der forekomme Halvah. Er det nu os som har skabt Halvahens smag og farve, eller er det Allah (swt), som har skabt det? Under en kvældning, hvor sjælen (ar-Ruh) forlades, samt når vi kaster, hvor stenen bevæger sig, samt når vi åbner øjnene, hvor øjet kan se, samt når mandens fod brækkes når han falder, hvori hans brækkede fod bliver helbredt, når den forbindes, samt mange andre ting lignende dette, er det så et resultat af vores skabelse eller er det Allahs (swt) skabelse?”

Her er udøvelsen for undersøgelsen en undersøgelse relateret til egenskaberne. Og uenighederne vedrørende egenskaberne som blev frembragt, indikerer at *Qadar* er egenskaberne i tingene.

Bishr b. al-Mutamir som var lederen af Mu'tazilah fra Bagdad sagde følgende:

”Enhver ting som affødes fra vores handlinger, er det vi skaber selv. Når jeg åbner et menneskes øje, vil personens øje se et eller andet. At øjet kan se et eller andet, er min handling. Dette skyldes, at personen affødes i gennem min handling. Det der er vores fremstilling, er også vores handlinger for fødevarernes farver, smage og dufte. Ligeledes er sorg, frodighed, helbred, begær osv. alting menneskets handlinger”.

Abu Huzayl al-'Allaf som var en af de førende blandt Mu'tazilah sagde derimod følgende:

”Der er forskel mellem de ting, som affødes fra handlingerne. Hvad vi ved om resultaterne fra de handlinger, som affødes fra menneskets handlinger, er fra menneskets handlinger og det vi derimod ikke ved, er ikke fra menneskets handlinger. Egenskaberne såsom den smerte som forekommer efterfulgt af slag, stenens acceleration som vi bortkaster, samt styrtet når vi kaster den ned, er fra menneskets handlinger. Men ting såsom farver, smage, varme, kulde, fugtighed, kølighed, frygt, sult og mæthed, er tilsammen fra Allahs (swt) handlinger”.

Nazzam siger derimod følgende:

”Mennesket kan ikke forårsage andet end, at bevæge sig. Noget der ikke bevæger sig, er ikke menneskets handlinger. Bevægelsen kan mennesket derimod kun udføre hos sig selv og ikke foruden sig selv. At mennesket bevæger sin hånd, er dets handling. Men når mennesket kaster med sten og stenen så bevæger sig nedad eller opad, så er det ikke menneskets

handling, men Allahs (swt) handling. Altså har Allah (swt) skabt bevægelses eren for stenen, idet at en person kaster stenen. Derfor er farver, smage, dufte, smerter, og frodigbed ikke menneskets handlinger, da disse ikke er menneskets bevægelser”.

Realiteten af disse uenigheder for synet af de ting som affødes af handlingerne, forklarer at uenighederne var på baggrund af tingenes egenskaber. Er de ting som affødes af handlingerne fra menneskets handlinger eller fra Allahs (swt) handlinger? For ellers har denne uenighed for dette emne ikke kilde i de egenskaber, som mennesket frembringer fra tingene.

Således fortsatte alle *Mutakallimeens* diskussioner omkring ét emne og én sfære. Emnet om tingenes egenskaber, som tjeneren frembringer fra tingene, er ifølge emnet om tjenerens handlinger en detaljeret sag. Dette skyldes, at emnet om egenskaber har kilde i emnet om tjenerens handlinger. Ahl ul- Sunnah udgjorde anden pladsen for uenigheden mellem Mu'tazilah og Jabriyah. Dette skyldes, at omdrejningspunktet blandt *Mutakallimeens* diskussioner omhandlede emnet om tjenerens handlinger. Diskussionerne som blev foretaget omkring tjenerens handlinger, var meget mere end debatterne omkring tingenes egenskaber.

Uagtet om hvorvidt udtrykket ”*Al-Qada' wal-Qadar*” er kommet til eksistens ud fra to begreber, så er disse blevet sammensmeltet med hinanden, hvori det kun har én betydning og kun ét navn. Udfaldet af ”*Al-Qada' wal-Qadar*” emnet, emnet ”om tjenerens handlinger” har været mere påvirkningsfuld end emnet om ”Menneskets frembringelser af egenskaberne i tingene”. Alt imens at diskussionerne fortsatte omkring ”*Al-Qada' wal-Qadar*” emnet, så forstod enhver gruppe ”*Al-Qada' wal-Qadar*” på en anderledes måde ifølge en anden gruppe. Disse diskussioner fortsatte i gentagelser i århundreder blandt eleverne som opstod efter deres Imamer fra Ahl ul-Sunnah og Mu'tazilah, samt dem der efterfulgte disse. Diskussionerne var til fordel for Ahl ul-Sunnah, eftersom at Mu'tazilah blev svag og Ahl ul-Sunnah blev suveræn. Dem som diskuterede ”*Al-Qada' wal-Qadar*” emnet blev dybt uenige i og med, at de gav *Qada'* og *Qadar* nye betydninger ud fra deres egne forestillinger, hvori en del af dem insisterede på de følgende holdninger, eftersom at de forsøgte at tilpasse de givne betydninger med de sproglige, samt *Shari'ah*mæssige ordlyde:

”*Al-Qada' wal-Qadar*” er en hemmelighed blandt Allahs (swt) hemmeligheder, som ingen har viden om.

Det er ikke tilladt, at undersøge ”*Al-Qada' wal-Qadar*” emnet, da Sendebuddet (saw) har forbudt diskussionen omkring *al-Qadar*, ved at sige: **إذا ذكر القدر فأمسكوا** ”**Ti når der bliver talt om *al-Qadar*”**

De, der derimod sagde, at ”*Al-Qada' wal-Qadar*” var adskilte ting, de sagde således følgende.

Al-Qada' er udelukkende en dom omkring helheden og *Al-Qadar* er derimod en mindreværdig dom omkring de mindreværdige emner og detaljer.

”*Al-Qadar*” er en absolut beslutning, hvor ”*Al-Qada*” derimod er, at udføre den givne beslutning. Ifølge denne holdning, hvis Allah (swt) angiver en absolut beslutning, som skal udføres for en sag, altså hvis Han (swt) fastsætter dette og absolutvis fremsætter det i anvendelses sfæren, vil ”*Al-Qadar*” være fastlagt, hvilket netop så vil være ”*Qadar*”. Og når Allah (swt) anvender en sag som Han (swt) har besluttet sig omkring, vil denne sag være realiseret, hvilket netop så er ”*Qada*”.

”*Al-Qadar*” er at beslutte og ”*Al-Qada*” er derimod at skabe.

””*Al-Qada’ wal-Qadar*” er to begreber som er bundet til hinanden på en måde, at de ikke kan adskilles fra hinanden, hvilket det er umuligt at fraskille det ene for det andet. Dette skyldes, at et af dem er et fundamental emne, som netop er ”*Al-Qadar*”. Det andet er derimod en bundet bebyggelse oveni fundamentet, som netop er ”*Al-Qada*”. Desuden, den som forsøger at adskille det ene for det andet, vil hermed have forsøgt at nedlægge denne bebyggelse, samt afskaffe denne. Hvem end som anser en forskel mellem ”*Al-Qada’ wal-Qadar*”, vil hermed tildele noget til ”*Al-Qada*” og noget andet til ”*Al-Qadar*”.

Om end der er nogle som påstår, at disse to begreber ikke kan adskilles fra hinanden eller om end der nogle som påstår, at disse to begreber angiver forskellige af meninger, så fortsatte diskussionerne således i forhold til ”*Al-Qada’ wal-Qadar*” emnet. Hvorimod, uagtet om hvorledes man fortolker ”*Al-Qada’ wal-Qadar*” begrebet, så blev dette kun anvendt ifølge en mening blandt forgreningerne:

Med hensyn til eksistensen af handlingen; Er det så Allah (swt) som skaber handlingen eller er det tjeneren? Når tjeneren forsøger, at udføre en handling, er det så Allah (swt) som skaber handlingen?

Således er det klart, at emnet blev fokuseret på dette punkt, samt at diskussionerne fandt sted omkring samme platform. Efter forekomsten af dette emne, blev emnet om ”*Al-Qada’ wal-Qadar*” rodfæstet som et sjette emne i forhold til emnet om ’*Aqeedah*. Om end handlingernes og tingenes egenskaber er gode eller onde, så indikeres sagerne vedrørende Allah (swt) for emnet om ”*Al-Qada’ wal-Qadar*”, eftersom at Allah (swt) er Skaberen for handlingernes og tingenes egenskaber, hvilket således blev betragtet som et aspekt vedrørende ’*Aqeedah*.

Herfra forstås der, at *Al-Qada’ wal-Qadar* emnet fandt sted blandt muslimernes undersøgelser før Mutakallimeen opstod, hvilke kun skal angive én mening og kun acceptere ét navn og der kan acceptere en sag, hvilket skal være umulig for adskillelsen af hinanden.

I virkeligheden findes der kun to holdninger i forhold til *Al-Qada’ wal-Qadar*. Den første af dem er imidlertid Mu’tazilahs holdning som er ”*At vælge frit, samt friheden for bevægeligheden*”, den anden er derimod Ahl ul-Sunnahs og al-Jabriyahs holdning som er ”*At man er tvunget*” og ”*At man ikke er fri*”, selvom at de har været uenige omkring sprogbrugene, udtrykkene og ordlydene som de gjorde brug af.

Ved at afvige fra den holdning som Koranen og *Abadith* havde fremlagt, samt fra den holdning som *Sababah* (ra) havde forståelse for med hensyn til Koranen og *Abadith*, besluttede muslimerne sig omkring disse to holdninger, ved at diskutere udtrykkene ”*Al-Qada’ wal-Qadar*”, ”*Al-Ikhtiyar wal-Jabr*” og ”*Al-Iradah wal-Hurriyyah*”, som var et nyt navn der blev frembragt derom.

For denne nye forståelse fokuserede de på disse spørgsmål: Forekommer handlingerne gennem tjenerens vilje og skabelse eller gennem Allahs (swt) vilje og skabelse? Er egenskaberne som mennesket frembringer ved tingene et resultat af tjenerens handlinger og vilje? Eller er de fra Allah (swt)? Efter at dette emne blev samlet, blev emnet om ”*Al-Qada’ wal-Qadar*” kategoriseret under den Islamiske ’*Aqeedah*, som det sjette emne omkring ’*Aqeedah*”. (Hvorledes spørgsmålet om *Al-Qada’ wal-Qadar* opstod - Den Islamiske Personlighed Bind 1)

Det intellektuelle lederskab

Bindinger

- 1 - Patriotisk
- 2 - Nationalistisk
- 3 - Interesse
- 4 - Åndelig
- 5 - Ideologisk

Islam og Nationalisme:

Islam er kommet som et universelt gældende budskab. Den skelner ikke imellem araberer og ikke-araberer, men kun når det handler om at have Taqwah (dvs. frygte Allah (swt)). Således fremmer Islam en ophævelse af enhver form for nationalisme. Udtalelser fra Allahs Sendebud (saw) adskiller alle forbindelser på basis af afstamning og stammemæssige betragtninger. Det blev berettet i to forskellige versioner, af Ibn al-Mubarak i sine to bøger, al-Birr og al-Salah, at der opstod en uoverensstemmelse mellem Abu Dharr (ra) og Bilal (ra), og Abu Dharr sagde til Bilal, ”*Ab søn af en sort kvinde*” Allahs Sendebud (ra) blev meget irriteret over Abu Dharrs kommentar og kritiserede ham ved at sige,

”Den der har en hvid mor har ingen forrang, som gør ham bedre end sønnen af en sort mor; det er kun Taqwah, der kan give den ene forrang over den anden”

Denne kritik havde en stor effekt på Abu Dharr, som derefter lagde sit hoved på jorden, og sværgede at han ikke ville rejse sig, indtil Bilal (ra) havde sat sin fod på det. Men det gjorde han (ra) ikke; derimod så omfavne Bilal (ra) Abu Dharr (ra), og sagen blev lukket. Disse begivenheder demonstrerer tydeligt, at stammebindinger ikke er noget fra Islam. Muslimerne er pålagt at holde sammen og ikke adskille sig fra hinanden, bare fordi de kommer fra forskellige stammer. Og Allahs Sendebud (saw) sagde:

”De Troende er ligesom kroppen i deres kærlighed, overbærenhed og gensidige venlighed; når en del klager, reagerer hele kroppen med feber og søvnløshed” (Sahih Al-Bukhari)

”Muslimerne er ligesom én mand; hvis hans øje gør ondt, så lider hele hans krop. Og hvis hans hoved gør ondt, så lider hele hans krop” (Sahih Muslim)

”En araber har ingen forrang over en ikke-araber. Og en ikke-araber har ingen forrang over en araber. En mand med rød hud, er ikke bedre end en mand med sort hud; (det er kun i) Taqwah (at den ene kan få forrang over den anden)” (Musnad Ahmed)

Allahs Sendebud (saw) sagde angående, at muslimer skal holde sammen som én flok:

”Den Troende er for en anden Troende ligesom bygningen; hver eneste del af huset styrker en anden”

Ydermere sagde Allahs Sendebud (saw):

”Muslimen er bror til en anden muslim. Han må hverken undertrykke eller overgive ham (til fjenden). Hvis en person hjælper sin bror i nød, vil Allah hjælpe ham i sin egen nød; og hvis nogen fjerner en trængsel fra (en anden) muslim, vil Allah fjerne en af trængslerne på

Opstandelsesdagen fra ham; hvis nogen beskytter en muslim fra vanære, vil Allah beskytte ham fra vanære på Opstandelsesdagen” (Sahih al-Bukhari og Sahih Muslim, via ’Abdullah bin ’Umar)

At gruppere sig på basis af nationalisme er forbudt i Islam. Det blev berettet af Abu Dawud, at Allahs Sendebud (saw) sagde:

”Den der kalder til ’Asabiyyah (nationalisme eller stammebinding) er ikke én af os, og den der kæmper eller dør for ’Asabiyyah, er heller ikke én af os”

Og da han (saw) blev spurgt, hvad ’Asabiyyah bl.a. er, så svarede han:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

”O I mennesker, frygt jeres Herre, som skabte jer fra en enkel person og derfra skabte hans mage, og udsprede mange mænd og kvinder fra dem; frygt Allah, hvorigennem I kræver jeres rettigheder, og vær venlige overfor de livmodre, som bar jer, fordi Allah holder øje med jer” (OQM. An-Nisa’ 4:1)

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَاللُّوَانِكُمْ ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ

”Og blandt Hans (Allahs) tegn er himlenes og jordens skabelse, og forskellen i jeres sprog og farver” (OQM. Ar-Rum 30:22)

Altså påmindelse ovennævnte Ayaat os om vores ydmyg begyndelse; at vi alle blev skabt af Allah (swt), og er udsprunget fra de samme forældre. Variationerne i vores beliggenheder, farver og sprog, skal ikke forstås som et delingspunkt, men derimod som en påmindelse om de velsignelser, Allah (swt) har skænket os og en påmindelse om vores oprindelse, hvilket forstærker idéen om enhed baseret på dette faktum. Vores grundlag for forening er den Islamiske ’Aqidah, og intet andet.

Der er mange eksempler i Seerah, hvor Allahs Sendebud (saw) har kritiseret dem, som opretholdt enhed på basis af stammebinding. Ved en begivenhed konspirerede en gruppe jøder for at frembringe splittelse i muslimernes rækker, efter at have bevidnet ’Aws og Khazraj indtræde Islam. En ung mand iblandt dem blev sendt for at påminde dem om Bu’ath kampen, hvor ’Aws havde vundet over Khazraj, og denne unge mand citerede poesi for at frembringe splittelse imellem dem. Som resultat blev der kaldt til kamp.

Da nyheden nåede Allahs Sendebud (saw), sagde han:

”Åh forsamling af muslimer! Ihukom Allah, ihukom Allah. Vil I opføre jer som hedninge, mens jeg er iblandt jer, efter at Allah har vejledt jer til Islam, bæret jer dermed, og fjernet jer helt fra hedenskab; og dermed frelste jer fra at være vantro, og gjorde jer til venner”?

Da de hørte dette, græd de og omfavnede hinanden. Denne begivenhed illustrerer tydeligt, hvorledes Allahs Sendebud (saw) kritiserede enhver form for nationalisme. Derefter åbenbarede Allah (swt):

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرُّوا ۚ وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

”O I Troende! Frygt Allah, som Han fortjener at blive frygtet, og dø kun i en tilstand af Islam. Og hold fast i Allahs reb (Qur’anen) alle sammen, og bliv ikke splittet indbyrdes; husk Allahs Nåde over jer da I var fjender hvorefter Allah

forenede jeres hjerter, så I ved Hans Nåde blev brødre; og I var på randen af en Ild, men Han frelste jer derfra. Således gør Allah Sine Tegn tydelige for jer for at I kan blive vejledte” (OQM. Al-i ‘Imran 3:102-103)

Ved en anden begivenhed, berettede Jabir bin Abdullah al-Ansari om, hvad der skete på vandingsstedet ved al-Muraysi hvilket førte til, at Munafiqun vækkede spor af ‘Asabiyyah, og forsøgte at ødelægge muslimernes enhed. Han (Jabir) sagde: ”*Vi var på togt, da en af Muhajirun sparkede til en fra Ansar*”. Manden fra Ansar råbte: ”*Åh Ansar! Hjælp mig*”! og manden fra Muhajirun råbte: ”*Åh Muhajirun! Hjælp mig*”! Allahs Sendebud (saw) hørte dem, og sagde:

”Kalder I til Jahiliyyah, mens Jeg er iblandt jer? Forlad den, for den (‘Asabiyyah og Jahiliyyah) er rådden”

Allahs Sendebud (saw) behandlede ikke kun situationen, ved at snakke til sine mænd, men han gik med dem hele dagen indtil aftenen, hele aftenen indtil morgenen, og hele næste dag indtil solen forstyrrede dem. Så stoppede han dem, og lige så snart de lagde sig på jorden, faldt de i søvn. Han (saw) gjorde dette for at distrahere dem fra hvad der var foregået.

Muslimerne er én Ummah, med én Herre, ét Sendebud og ét budskab. Således skal det være forstået, at muslimer ikke må adskille sig på basis af nationalitet, stammebinding eller endda civilisatorisk.

Definitionen af en ideologi: En ideologi er en rationel verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et livssystem.

En verdensanskuelse er en altomfattende idé om universet, mennesket og livet. Den altomfattende ide besvarer, hvad der er før og efter livet, samt tager udgangspunkt i selve livet.

Systemet, som udspringer fra denne verdensanskuelse, er behandlingerne til menneskets problemer, en opklaring af fremgangsmåden (metoden) for praktisering af disse behandlinger, samt hvorledes verdensanskuelsen skal beskyttes og ideologien skal udbredes.

Ideologiens praktiseringsmetode består af følgende fire punkter:

1 - Mujtahid (den person som er i stand til at hente løsninger og behandlinger fra ideologiens intellektuelle grundlag)

2 - Intellektuel grundlag (dvs. Ideologiens ‘Aqeedah, bl.a. Sunnah og ‘Usul)

3 - Hukm Shar‘i (fem Hukm typer, dvs. Ideologiens løsninger og behandlinger)

4 - Kalif (Ideologiens implementeringsmetode)

A - Ideologi

Her er fem punkter som kendetegner en ideologi:

A.1 – Ideologi har idé og metode

- Enhver ideologi besidder en ide og en metode.

- Idéen er (1) verdensanskuelsen (med tre funktioner), samt (2) løsninger og behandlinger.

- Forskel mellem løsning og behandling: Løsninger er mere grundlæggende end behandling, fx frihederne, ligestilling, synet på mennesket, ejendomsretten, synet på kvinden, målestokke for handlinger m.m., er ideologiers "løsninger", hvorimod "behandlinger" er mere detaljeret opklaringer til løsningen. Løsninger og behandlingerne er ligesom værktøjer for livet, som mennesket har behov for.

- Metoden er implementering, beskyttelse og udbredelse af idéen.

- Det som kendetegner forskellen mellem idé og metode: Idéen opfylder direkte behovene (organisk og instinktiv), metoden opfylder ikke direkte behovene.

A.2 – Ideologi har en 'Aqeedah med tre funktioner

Ideologiens idé består af en 'Aqeedah/verdensanskuelse, samt løsninger og behandlinger. Her er en uddybning af ideologisk 'Aqeedahs tre funktioner/egenskaber (religion har en 'Aqeedah, men har ikke disse tre funktioner).

1. Altomfattende ide – En 'Aqeedah som opklarer, det der er bag og før mennesket, livet og universet, samt relationerne mellem disse. (Religioners Aqeedah, har ikke denne funktion, selv om den delvis besvarer 'Aqeedah spørgsmål).

Denne funktion i 'Aqeedah kaldes altomfattende idé, fordi den besvarer de 6 grundlæggende spørgsmål: (1) mennesket, livet og universet. (2) før livet, (3) efter livet, (4) livets forhold til det der er før, (5) livets forhold til det der er efter. (6) nuværende livs mening.

2. Intellektuelt grundlag – Er et grundlag i Aqeedah, hvor der kan udspringe tanker og love, og der kan bygges tanker på det. Alt i livet er baseret på dette grundlag og intet må modstride det. Denne funktion i 'Aqeedah kaldes intellektuelt grundlag.

3. Intellektuel ledelse/lederskab – En funktion i Aqeedah, som leder mennesket gennem hele livet. Dvs. en funktion i 'Aqeedah som er i stand til at binde et folk/samfund og lede dem mod en bestemt retning i livet. Denne funktion i 'Aqeedah kaldes intellektuelt lederskab.

A.3 – Uddybning af Intellektuel Grundlag (Udspringer fra, bygger på og modstrider)

En ideologis 'Aqeedah har den funktion, at der udspringer løsning, behandlinger, målestokke, tanker og systemer. Denne funktion i 'Aqeedah kaldes "Intellektuelt grundlag". Tanker kan også bygge på dette grundlag, og intet må modstride dette grundlag. Når en tanke enten udspringer fra eller bygger på eller modstrider Aqeedah (intellektuel grundlag), så er det tre forskellige ting (i Islam skal nødvendigvis lovene udspringe fra Aqeedah og tankerne skal nødvendigvis bygge på Aqeedah). (Religioner har en 'Aqeedah, men intet særligt udspringer fra den, og har dermed ikke et intellektuelt grundlag).

Udspringer fra dvs. en tanke eller lov som udspringer fra 'Aqeedah (intellektuel grundlag) vil sige, så er det en tanke af samme art, eller med andre ord, det er Aqeedah der definerer den tanke.

F.eks. Islams systemer og hele dens metode, udspringer fra dens Aqeedah, eller f.eks. kommunismens udbredelses metode, udspringer fra dens Aqeedah(dialektik). Eller f.eks. de fire friheder udspringer fra kapitalismens Aqeedah, to af dem udspringer fra kommunismens (Feudalisme som en samfunds indretning kan også bygge på deres Aqeedah).

Bygger på vil sige, at det er en tanke, som ikke er direkte fra Aqeedah eller med andre ord, det er ikke Aqeedah der definerer den tanke. Det er eksempelvis tanker som harmonerer med ideologiens intellektuelle grundlag.

F.eks. de tre instinkter, bygger på det islamiske intellektuelle grundlag (’Aqeedah). Eller f.eks. monarki (kongehus) i Danmark bygger på kapitalismens intellektuelle grundlag (’Aqeedah).

Modstrider, vil sige, at det er en tanke eller lov der er modstridende med det intellektuelle grundlag (’Aqeedah), derfor vil den tanke eller lov aldrig accepteres af den ideologi.

F.eks. tanken demokrati modstrider Islams intellektuelle grundlag (’Aqeedah) fuldstændigt, fordi Islams ’Aqeedah siger kun Allah alene må lovgive. Eller f.eks. at Gud skal lovgive, modstrider kapitalismens og kommunismens intellektuelle grundlag (’Aqeedah). Eller f.eks. ejendomsfrihed og religions frihed, modstrider kommunismens intellektuelle grundlag (’Aqeedah), grundet tanken om dialektik og at der ingen skaber er.

På denne måde har ideologier en ’Aqeedah, som er et ”intellektuelt grundlag” for livet, hvor love og tanker udspringer fra den eller tanker om tingene bygger på den, og intet må modstride den. Med andre ord, er det et grundlag for hele livet.

A.4 – Uddybning af Intellektuel ledelse

Ideologiers ’Aqeedah er i stand til at lede mennesket gennem hele livet. Denne egenskab/funktion i ’Aqeedah kaldes for ”Intellektuelt lederskab/ledelse”. Eksempelvis det islamiske intellektuelle lederskab fører muslimerne mod en bestemt retning i livet, fx får den muslimen til at tilbede Allah, giver muslimerne bestemte målestokke for handlinger, sikrer muslimerne lykken på en bestemt måde osv. Det samme gør kapitalismen, fx forvandler den mennesket til et dyr, som er slave for sine lyster osv. På denne måde leder ’Aqeedah mennesket i en bestemt retning i livet. Mennesket binder sig når de har fælles tanker og følelser, samt et system som varetager deres affære. Ideologien er i stand til at danne bestemte tanker og følelser om livet, samt et altomfattende livssystem. Med andre ord, er ideologien i stand til at binde folk (danne samfund) og lede dem igennem livet, dvs. har et ”Intellektuel lederskab”.

A.5 – Ideologiers dannelse af personligheder, samfund og stat

En ideologi er i stand til at danne en personlighed, samt danne samfund og stat. Det eneste som kan oprejse et menneske eller samfund, er ideologier. Andre tanker, som ikke er grundlæggende og omfattende, fx nationalisme, patriotisme og åndelighed, er ikke i stand til at oprejse. En ideologi er i stand til at danne en personlighed (mentalitet og psyke), fx Kapitalistisk personlighed, Kommunistisk personlighed og Islamisk personlighed. Ligeledes er ideologier i stand til at danne samfund (tanker, følelser og system), fx Kapitalistisk samfund, Kommunistisk samfund og Islamisk samfund. Ligeledes er ideologier i stand til at danne en stat, fx Kapitalistisk stat, Kommunistisk stat og Islamisk stat.

Fx en Kapitalistisk personlighed er en person som anvender ”gavn og nytte” målestokken i handlingerne, har ”optimal kropslig nydelse” som lykken, og anser ”frihederne” som målet i livet osv.

Fx et Kommunistisk samfund er, hvor fællesskabet handler ifølge ”Materialistisk Dialektik”, hvor der ikke er forskel mellem rig og fattig, hvor religion er forbudt osv.

B – Kapitalismen

Kapitalismen er en ideologi. Fordi den består af en idé og en metode. Denne ideologi kaldes kapitalisme, fordi kapital/penge er det som er mest fremtrædende ved den.

B1 - Kapitalismens Ide

B1.a – 'Aqeedah

Kapitalismens højeste (mest grundlæggende) tanke er Sekularisme. Dvs. Sekularisme er dens Verdensanskuelse hvorfra alle løsninger og behandlinger udspringer, samt metoden udspringer.

Alt omfattende idé: Kapitalismens 'Aqeedah har en alt omfattende idé. Fordi den besvarer de 6 spørgsmål: (1) mennesket, livet og universet. (2) før livet, (3) efter livet, (4) livets forhold til det der er før, (5) livets forhold til det der er efter. (6) nuværende livs mening.

Kapitalismens alt omfattende idé er; (1) delvis anerkendelse af Skaberen, dvs. mennesket livet og universet kan både være skabt eller ikke skabt. (2) Før er det individets holdning, og (3) efter er det individets holdning. (4) Livets forhold til det der er før er at livet ingen forhold (levemåde) har med det der er før, og (5) livets forhold til det der er efter er at livet ingen forhold (levemåde) har med det der er efter. (6) Dermed er livets mening (livsanskuelse), at leve livet gennem frihed fra en evt. Skaber.

Dvs. Skaberen afvises ikke, men overlades til individets religion. Men, Gud må under ingen omstændigheder bestemme i menneskets liv (dvs. det der er før og efter, skal kobles af fra det nuværende liv). Kapitalismens 'Aqeedah er Sekularisme, dvs. at religion/Gud skal adskilles fra staten/politik/livet.

Intellektuelt grundlag: Den mest grundlæggende tanke i Kapitalismen er "Sekularisme", hvilket er en grundlæggende og omfattende tanke. Ud fra denne tanke, udspringer Kapitalismens løsninger og behandlinger, samt metoden. Dvs. "Sekularisme" definerer/danner alt omkring synet på lykken, målestokken for handlingerne, udbredelsesmetoden og alt andet omkring levemåden. Kapitalismens Intellektuelle Grundlag er altså "Sekularisme".

Intellektuel ledelse: Den kapitalistiske 'Aqeedah "Sekularisme", har en egenskab/funktion til at lede mennesket gennem livet. Denne egenskab kaldes "Intellektuel ledelse". Kapitalismens intellektuelle ledelse får mennesket til at tilbede mennesker, og behandler mennesket som helt fri fra Gud, hvor det hele drejer som om at sikre frihederne. På denne måde forvandler Kapitalisme mennesket ligesom et dyr som er slave af sine lyster. Mennesket bliver egoistisk og individualistisk grundet kapitalismens intellektuelle ledelse ('Aqeedah). Dvs. denne funktion (intellektuel ledelse) får mennesket mod en bestemt retning i livet.

B1.b – Løsninger og behandlinger

I kapitalismen er individet i centrum, hvor mennesket bliver betragtet som suveræn (dvs. positiv), staten som den nødvendig onde, og mennesket den eneste der må lovgive, hermed er individets frihed noget helligt for dem. Disse friheder er noget som udspringer fra kapitalismens 'Aqeedah, og helliggøres af menneskerne der har adopteret kapitalismen, da kapitalismen er en reaktion på middelalderen hvor mennesket blev undertrykt og ingen frihed havde. De fire friheder er; personlig, religions, ytrings og ejendoms frihed.

- **Syn på mennesket:** Kapitalismens 'Aqeedah siger, at mennesket er frit fra en Gud. Derfor er Kapitalismens syn på mennesket, at mennesket er sin egen Herre. Derfor er mennesket født godt/positivt ifølge Kapitalismen. Mennesket er stærkt og ikke svag, og derfor kan klare sig selv, og ikke behov for Gud/Sendebud.

- **Behandling af mennesket:** Kapitalismen frigør menneskets behov, hvilket betyder at mennesket må opfylde sine organiske og instinktive behov som det begær. Dette har resulteret i at mennesker i dag, har fået meget perverse tendenser, som fx sex med dyr, pædofili, stofmisbrug, voldtægt osv., desuden har det ført til at mennesket ryger i misbrug fordi instinkternes natur er at de kan opfyldes ubegrænset.

- **Syn på lykken:** Kapitalismen har et svar til hvor lykken skal findes. Kapitalismens 'Aqeedah siger, at Gud ikke skal blande sig (Sekularisme) og mening med livet er at leve ifølge frihederne. Derfor skal lykken findes i selve livet gennem nydelser. Dermed er kapitalismens syn på lykken: at opnå optimal kropslig nydelse.

- **Målestokken for handlinger:** Ligesom alt andet, udspringer målestokken for handlinger fra Kapitalismens intellektuelle grundlag ('Aqeedah). Kapitalismens 'Aqeedah siger, at mennesket er lovgiver, fordi Gud ikke skal blande sig i menneskets liv (sekularisme). Derfor er handlingerne ikke bundet til andet end menneskets lyster og begær. Dermed er Kapitalismens målestokke for handlingerne: Gavn og Nytte.

- **Syn på staten:** Kapitalismen 'Aqeedah siger at mennesker er individer og er helt fri. Derfor må staten ikke begrænse menneskers frihed. Staten er derfor det nødvendige onde, ifølge Kapitalismen. Man skal arbejde for at formindske statens indflydelse så meget som muligt.

- **Syn på samfundet:** Den kapitalistiske ideologi mener, at samfundet består af individer, og at når individets anliggender organiseres, vil samfundets anliggender dermed blive organiseret. Det er derfor nødvendigt alene at have fokus vendt mod individet, idet staten virker for individets skyld. Derfor er denne ideologi individualistisk.

- **Syn på økonomi:** Kapitalismens økonomisystem udspringer fra dets intellektuelle grundlag ('Aqeedah), ligesom alt andet. Ud fra Kapitalismens 'Aqeedah udspringer frihederne. Derfor er enhver person fri til at eje hvad det lyster og er fri til at forøge sin ejendom på alle måder, fx gambling, prostitution, alkohol, pornografi, aktier, renter osv., Staten skal blande sig i økonomien så lidt som overhovedet mulig, da det hele skal bestå af et frimarked og konkurrence.

- **Målestokken for handlinger:** Kapitalismens 'Aqeedah siger at mennesket er suveræn og fri fra en Skaber, derfor skal mennesket selv bestemme godt og ondt. Altså er gavn og nytte, målestokken for handlingerne.

- **Tænkningstype:** Kapitalismens tænkningstype, er den videnskabelige metode. Kapitalismens 'Aqeedah, Sekularisme, adskiller ånd fra materie, hvilket betyder at livet bliver rent materielt. Derfor handler det om at udsætte materie for forsøg (videnskab) for at komme frem til resultater. Når man skal komme frem til erkendelse, eller når man skal udarbejde en lov så anvendes ofte den videnskabelige tænkningstype. **Fx** når en kapitalistisk stat skal ligge strafferammerne for en forbrydelse, så vil staten evt. foretage en videnskabelig undersøgelse, for at se om straffen virker til den pågældende forbrydelse. Eller et andet eksempel, hvis man skal få folk ud af stofmisbrug, så tager man 1000 stofmisbrugere og foretager en videnskabelig undersøgelse. Man får stofmisbrugerne eksempelvis i motion og giver dem

metadon osv., og så viser det sig måske at metadon virker en smule, så adopterer man metadon som en løsning til narkomisbrug, dvs. den videnskabelige undersøgelse sikrer metadon behandling. **Fx** man tager 1000 personer som har begået utroskab til en videnskabelig undersøgelse, og finder ud af de alle har tilfælles at de indretter deres lejlighed på en bestemt måde, dermed opfordrer man folk til at indrette lejligheden for at undgå utroskab, **Fx** man kommer videnskabeligt frem til socialdarwinisme, at dyrene kæmper for overlevelse, derfor er det naturligt og en ret (passer med menneskets natur ifølge dem) at mennesker kæmper mod hinanden på markedet/økonomi, dvs. der skal være frihed og frimarkedet.

B2 - Kapitalismens metode

Kapitalismen har ikke kun en idé, men også en metode. Derfor er Kapitalismen ikke blot en religion, eller noget teoretisk, eller noget filosofisk og utopisk, som ikke kan gøre sig gældende i livet. Tværtimod kan kapitalismen praktisk gøre sig gældende i livet. Fordi Kapitalismen har svar til hvordan idéen skal implementeres, beskyttes og udsprede (dvs. en metode).

B2.a – Implementering

Ifølge Kapitalismens 'Aqeedah, er mennesket suveræn og fri fra en Skaber. Det betyder at mennesket er lovgiver. Derfor er demokratiet (folkestyre) måden hvorpå Kapitalismens idé implementeres.

B2.b - Beskyttelsen

Ytringsfriheden udspringer fra Kapitalismens intellektuelle grundlag ('Aqeedah). Derfor må alle ytre sig. Man må ifølge princippet også ytre sig kritisk imod kapitalisme, dvs. imod demokrati og friheder. Men, kritiske ytringer vil have konsekvenser. For realiteten viser, at kritiske ytringer i kapitalistiske samfund, bekæmpes gennem løgn, forbrejning og manipulation, samt psykiskterror hvilket anvendes som metode for beskyttelsen af den Kapitalistiske idé.

B2.c - Udbredelsen

Kolonisering er kapitalismens udbredelsesmetode. Kapitalismens 'Aqeedah siger at "Gud skal adskilles fra livet, staten og samfundet". Det resulterer i at livet er målet, og lykken findes i "optimal kropslig nydelse". Og "optimal kropslig nydelse" sikres gennem materielle resurser og kapitalismen anskuer at resurserne er knappe (lidt i antal). Og de knappe resurser sikres gennem kolonisering. Dvs. Kapitalismen anvender kolonisering som metoden for udbredelsen.

B3 - Kapitalismens historie (opståen og praktisering)

Kapitalismens 'Aqeedah, Sekularismen, opstod som et resultat af middelalderen. Efter middelalderen da kirken begyndte at miste sin magt, begyndte der at opstå ateistisk filosoffer, der krævede religionen helt afskaffet. De gejstlige ville have at religionen skulle have fuld indflydelse i menneskets liv. På denne måde var der to modpoler. Dermed gik man på kompromis, og dannede en idé der hed; religionens adskillelse fra livet/staten, dvs. Sekularismen.

Her er nogle personligheder, som gennem historien var medvirkende til at danne kapitalismen.

- **Martin Luther** (ca. år 1500 Tyskland) – i år 1517 sekulariserede Luther kristendommen, dvs. kristendommen skulle ikke have med handlinger at gøre, men kun tro. Dvs. lovgivning skulle tilhøre folket og ikke Gud. Kristendommens protestantisme opstod altså med Martin Luther.

- **Niccolo Machiavelli** (ca. år 1500 Italien) – Machiavelli er stor fortæller af Sekularismen, han kom med idéen om målestokke for handlinger er gavn og nytte.

- **Adam Smith** (omk. år 1770 Skotland) – Smith definerede kapitalismens økonomisystem, og talte om frimarked uden statens forhindringer, økonomi bygget op om konkurrenceevne osv.

- **John Locke** (ca. år 1650 England) – Locke kom med følgende idéer: Mennesket er født frit, og må ikke begrænses, dvs. er fri fra fødslen. Han definerede styresystemet (demokrati), også idéen om at statens opgave er at sikre individets frihed.

- **Jean Rousseau** (ca. år 1750 Frankrig) – Rousseau kom bl.a. med idéer om frihederne.

- **Voltaire** (ca. år 1750 Frankrig) – Voltaire udviklede bl.a. ytringsfriheden.

- **Montesquieu** (ca. år 1750 Frankrig) – Montesquieu talte bl.a. om tre deling af magten.

Kapitalismen dominerer hele verden i dag. Også i de muslimske lande. Vesten har sikret, gennem kolonisering (kapitalismens udbredelsesmetode) at sprede den kapitalistiske ideologi til hele kloden. Det skete igennem 1800 og 1900-tallet.

C - Kommunismen

Kommunismen er en ideologi. Derfor består den af en idé og en metode. Kommunisme betyder fællesskab. Denne ideologi kaldes Kommunisme, fordi fællesskabet er noget af det mest fremtrædende ved den.

C1 - Kommunismens Ide

C1.a – 'Aqeedah

Alt omfattende idé: Kommunismens 'Aqeedah har en alt omfattende idé. Den besvarer de 6 grundlæggende spørgsmål: (1) mennesket, livet og universet. (2) før livet, (3) efter livet, (4) livets forhold til det der er før, (5) livets forhold til det der er efter. (6) nuværende livs mening.

Kommunismens alt omfattende idé er; (1) mennesket livet og universet er materie. (2) Før var der materie, og (3) efter vil der være materie. (4) Livets forhold til det der er før er at livet er opstået gennem dialektik (udvikling), og (5) livets forhold til det der er efter er at livet vil udvikle sig gennem dialektik (dvs. gennem modsætninger). (6) Dermed er livets mening (livsanskuelse), at leve livet gennem materialistisk dialektik.

Dvs. der er ingen Skaber og alt er materie, og materie er evig, og alt materie er kun én ting og ikke flere ting. Dvs. materie er afhængig af sig selv (dvs. afhængig af materie), og ikke en yder faktor. Materie udvikler sig gennem modsætninger i materie.

Intellektuelt grundlag: Den mest grundlæggende tanke i Kommunismen er "Materialistisk Dialektik", hvilket er en grundlæggende og omfattende tanke. Ud fra denne tanke, udspringer Kommunismens løsninger og behandlinger, samt metoden. Dvs. "Materialistisk Dialektik" definerer/danner alt fra synet på lykken, målestokken for handlingerne, udbredelsesmetoden og alt andet omkring levemåden. Kommunismens Intellektuelt Grundlag er altså "materialistisk dialektik".

Intellektuel ledelse: Den kommunistiske 'Aqedah' "Materialistisk Dialektik", har en egenskab/funktion til at lede mennesket gennem livet. Denne egenskab kaldes "Intellektuel ledelse". Kommunismens intellektuelle ledelse får mennesket til at tilbede materie, og behandler mennesket som et tandhjul i et fællesskab, hvor det hele drejer som om at sikre ligheden. Kommunismen undertrykker instinkterne, fordi den fx ikke tillader ejendom. Dvs. denne funktion får mennesket mod en bestemt retning i livet.

Materie evig

Kommunismen mener at før og efter mennesket, livet og universet er der intet, og anerkender kun mennesket, livet og universet. Dvs. der findes kun materie som er én ting, og ikke flere ting, og den er evig og ubegrænset. Materien er kilden til alting, dvs. at tingene (f.eks. mennesket, dyr, træer osv.) er et resultat af materien, da tingene opstår via materiens materialistiske dialektik (dvs. materialistisk udvikling). Selv tanken er blot en refleksion af materien til hjernen. Derfor betragter kommunismen religion som opium for folket, noget der forhindrer og bedøver mennesket i at handle.

Kommunismen beviser for at materie er evigt, er således

Tingene er én ting, som fuldkommengør hinanden, hvor de kører i forskellige cyklusser, og dermed er evigt. F.eks. et stykke kød rådner, og dermed kommer der mider og spiser af kødet. Senere kommer der større insekter og spiser miderne, og disse insekter bliver spist af fugle, og fuglene bliver spist af ræve, rævene dør og bliver til et lig (stykke kød), og dette stykke kød begynder at rådne (dvs. starter helt forfra – rævene bliver til det første stykke kød som miderne spiste). Eller f.eks. græs bliver spist af zebraen, løver spiser zebraen, løven dør og enere græsset, som zebraen spiser (dvs. starter forfra – det hele kører i den samme cirkel og dermed er materie evigt og ikke afhængig af andet end materie, ifølge kommunismen).

Materialistisk dialektik

Kommunismen mener at tingene udvikler sig fra materien, via materialistisk dialektik, dvs. gennem evolution. Materialistisk dialektik går ud på at alt i materie har en modsætning, dvs. alt består af en plus og minus. Teorien siger alt består af en tese og antitese, hvis de bliver slået sammen, opstår der noget nyt, dvs. syntese.

Beviser for dialektikken er således: Fx. mand og kvinde er modsætninger, tilsammen giver de noget nyt, dvs. et nyt menneske. Fx. dag og nat er modsætninger, tilsammen giver det en ny dag. Fx. sort og hvid er modsætninger, tilsammen bliver det til grå. Fx. Ild og vand, hvilket er modsætninger, giver damp. Fx. Mennesket udvikler sig (ung til gammel) gennem levende og døende celler (modsatning).

Kommunister sagde at stenalderen havde udviklede sig til et højteknologisk samfund (20. århundrede), via materialistisk dialektik. Eller slavesamfundet havde udviklet sig til kapitalismen, via materialistisk dialektik. Kommunister siger at det er produktionsmidlerne som giver modsætninger blandt folk i samfundet, derfor må produktionsmidlerne ikke privatejes.

C1.b – Løsninger og behandlinger

Kommunismen mener at mennesket er helt alene, da ingen Skaber eksisterer. I modsætning til Kapitalismen tager den ikke udgangspunkt i individets frihed, men mener at mennesket er en del af

materien, og under udvikling gennem modsætninger. I kommunismen er materie én ting og ikke flere ting, derfor er fællesskabet i centrum, da mennesket er en del af en helhed (materie), og er blot ligesom tanden som drejer med hjulet. Kommunismen mener derfor at fællesskabets friheder skal sikres, og det ikke individets frihed som skal sikres (hvilket kapitalisme mener).

Den Kommunistiske Aqeedah tillod ytrings og personlighed frihed, da disse udspringer fra dens intellektuelle grundlag (’Aqeedah), men religions- og ejendoms frihed modstred dens intellektuelle grundlag (’Aqeedah) og derfor blev det aldrig accepteret i Sovjet (1917-1991). Religions frihed er forbudt fordi dens ’Aqeedah siger at der ingen Skaber er (Samt bliver betragtet som opium, Karl Marx sagde; ”religion er opium for folket”) og ejendoms frihed er forbudt, fordi det skaber modsættende klasser og dermed fører til negativ dialektik, hvilket vil sikre sammenstød og kaos, og dermed noget nyt. Ifølge kommunister; er slut punktet, kommunismen, hvor der ingen stat eller lovgivning vil være.

- **Syn på mennesket:** Kommunismens ’Aqeedah siger, at mening med livet er at leve med dialektikken. Derfor er kommunismens syn på mennesket, at mennesket er materie som tvunget følger dialektikken.

- **Behandling af mennesket:** Kommunismen undertrykker direkte menneskets behov, hvilket betyder at mennesket ikke må tilbede (religiøsitet instinkt) og ikke må eje noget privat (overlevelsesinstinkt). På denne måde modstrider kommunismen menneskets natur direkte og er dermed fuldstændig falsk ideologi.

- **Syn på lykken:** Kommunismen har en løsning til lykken. Kommunismens ’Aqeedah mener at der kun findes livet og livet er materielt. Derfor skal lykken findes i livet rent materielt. Ligeledes mener dens ’Aqeedah at materie er én ting, også menneskerne, derfor består menneskerne af et fællesskab (én enhed). Derfor ligger lykken i: fællesskabets optimalt kropslige nydelse.

- **Målestokken for handlinger:** Rette og slette handlinger måles i forhold til dialektikken (’Aqeedah). Dvs. at hvis handlingerne fører/hjælper mod ”næste fase” (fx fra slavesamfund til feudalsamfund), så er det rette handlinger. Men, hvis handlingerne ikke fører mod ”næste fase” (fx fører fra socialisme tilbage til kapitalisme samfund) så er det slette/dårlige handlinger. Altså er dialektikken barometeret/målestokken for handlingerne. Fx handlingen om flere partier afvises, fordi det fører til negativ dialektik. En anden vinkel er at handlingerne udvikler sig gennem produktionsmidlerne. Om man bliver gift, skilt, hvor mange børn man får, eller om man bliver rig eller fattig, afgøres af en væsentlig faktor for dialektikken/udvikling, nemlig produktionsmidlerne. Fordi produktionsmidlerne er bl.a. det som skaber modsætninger, ifølge kommunismen.

- **Syn på staten:** Kommunismens ’Aqeedah siger at mennesker er materie og følger Dialektikken. Derfor er staten noget som eksisterer i midlertidigt. Staten er materie som vil forsvinde med tiden gennem Dialektikken, når tiden kommer til det, mener Kommunismen.

- **Syn på samfundet:** Med hensyn til synet på samfundet, mener den kommunistiske ideologi, at samfundet er en generel samling, heraf jorden, produktionsmidlerne, naturen og mennesket, som alle betragtes som én ting, nemlig materien. Når naturen - og hvad der hører herunder – udvikler sig, vil mennesket hermed også udvikle sig, og derved vil hele samfundet udvikle sig. Derfor er samfundet underlagt den materialistiske udvikling. Mennesket er blot pålagt at frembringe modsætningerne for

således at fremskynde denne udvikling. Og når samfundet udvikler sig, udvikler individet sig hermed og roterer med samfundet, som tanden drejer med i tandhjulet.

- **Syn på økonomi:** Kommunismen har svar til økonomiske forhold, hvilket ligesom alt andet udspringer fra dens intellektuelle grundlag. Kommunismens 'Aqedah siger, at konflikter og krig skyldes modsætninger i samfundet, og derfor er det nødvendigt at iværksætte en økonomi, som ophæver modsætninger, nemlig forskellen på rig og fattig. Materie er én ting og ikke flere ting (selv økonomi er en del af materie) derfor skal der være en enhed i fællesskabets økonomi, dvs. statens opgave er at fordele penge/vare lige.

De væsentligste punkter i Kommunismens økonomi går ud på at ophæve ejendomsretten (ejendomsfriheden) og gøre produktionsmidlerne til statsejendom.

- **Tækningsmetode:** Fordi kommunismen er en ideologi, så har den også et svar til en bestemt tækningsmetode. Kommunismens verdensanskuelse siger, at alt er materie, også menneskets bevidsthed. Derfor er menneskets bevidsthed en spejling/refleksion på materie. Fx bevidstheden om en bil man kan se, betyder blot at bilen reflekterer og bliver til bevidstheden. Hegels (kommunistisk tænkere) dannede sin version af tækningsmetoden, og mente at man kunne komme frem til erkendelse via modsætninger, dvs. tese, antitese (modsatning) og syntese (resultat af to modsætninger). Fx tese: homoseksualitet er unaturlig, antitese: homoseksualitet findes blandt dyr, syntese: homoseksualitet er dermed naturlig.

C2 - Kommunismens metode

Kommunismen består ikke kun af en idé, men også en metode. Derfor er kommunismen ikke blot en religion, eller noget teoretisk, eller noget filosofisk og utopisk, dvs. noget som ikke kan gøre sig gældende i livet. Tværtimod kan kommunisme praktisk gøre sig gældende i livet. Fordi Kommunismen har svar til hvordan idéen skal implementeres, beskyttes og udsprede (dvs. en metode).

C2.a - Implementering

Kommunismens implementerings metode bygger på dens 'Aqedah, som er; "der er ingen Skaber, og materie er evig". Det betyder, når der ingen Skaber er, er der heller ingen lovgivning fra Gud, og dermed er mennesket lovgiver, dvs. demokrati gør sig gældende. Dog ikke hvilket som helst demokrati, men centraldemokrati, fordi kommunismens 'Aqedah siger også at mennesker er en del af en helhed (materie), og derfor skal demokratiet være centralt, hvor der ikke findes flere partier, men kun ét parti.

C2.b - Beskyttelsen

Kommunismens beskyttelses metode udspringer fra dens 'Aqedah. Kommunismen anser mennesker og handlinger (forbrydelser) som noget materielt, derfor skal alle forbrydelser (materie) blokeres/forhindres gennem voldshandlinger.

C2.c - Udbredelsen

Kommunismen har svar til hvordan idéen udbredes. Kommunismens udbredelsesmetode kaldes for Revolution. Kommunismens udbredelses metode udspringer fra dens 'Aqedah (intellektuel grundlag), en tanke som er; materialistisk dialektik. Dens 'Aqedah siger at alt er materie, også et samfund. Så det

handler om at fremme modsætningerne (fx opildne rig og fattig mod hinanden), så der sker udvikling, dvs. udvikling af samfund til et andet samfund sker gennem modsætninger (dialektik) - Selve historien betragtes også som materie. Kommuniste mener at samfundene i historien har udviklet sig således: (1) Ren slave samfund (fx Romerriget) >> (2) Feudal samfund (fx middelalderen) >> (3) kapitalistisk samfund (fx Europa) >> (4) Socialistisk samfund (fx Sovjet) >> (5) Kommunisme (endelige mål, hvor ingen stat og klasser eksisterer).

- Målet med udbredelsen er altså et klasseløst samfund (dvs. kommunisme), hvor modsætningerne er ophævet, og hvor ingen stat eksisterer.

C3 - Kommunismens historie (opståen og praktisering)

- **Kommunismen er en reaktion på to forhold:** (1) middelalderen og (2) kapitalismen.

Udover de elendige forhold i middelalderen, hvor magter i Europa misbrugte religion, så blev nogle Tænkere/filosoffer påvirket af de meget elendige forhold under kapitalismens praktisering i 1700 og 1800-tallet. Under kapitalismens praktisering, blev de rige endnu rigere og fattigere blev endnu fattigere. Og fattige havde ingen rettigheder. Alle var sin "lykkesmed" som Adam Smith engang udtalte. Derfor var der Tænkere som søgte alternativer til Kapitalismen. Resultatet blev Kommunismen.

- Karl Marx er kommunismens hovedgrundlægger. I hans bog "Das Kapital" angriber han kapitalismen.

- **1917 og Lenin:** Kommunismen blev implementeret i 1917 i Rusland. Fordi Lenin sprang "Kapitalisme fasen" over, og implementerede direkte overgang fasen, dvs. socialistisk samfund, blev han kritiseret af mange kommunister. Der var forskellige skoleretninger inden for kommunismen. Nogle erkendte dynamisk dialektik, dvs. man selv skal have indflydelse i dialektikken. Andre erkendte deterministisk dialektik, dvs. at ingen kan have indflydelse, da materies udvikling er tvunget og kører i sin egen naturlige gang. Lenin mente at dialektikken var dynamisk.

- **Kolde krig og kommunismens fald:** Der var voldsom ideologisk kamp mellem Kapitalismen og Kommunismen efter 2. verdenskrig (fra 1940'erne og indtil 1991). Den kaldes "koldkrig" fordi krigen ikke forløb gennem våben, men gennem tanke mod tanke, og propaganda, hvor begge ideologiers tilhængere forsøgte at finde fejl og modsætninger i modpartens ideologi. I 1980'erne havde mange kommunister mistet tillid til kommunismen, og bevidstheden omkring ideologien var faldene. I 1991 gik Sovjet til grunde, og Kommunismen som ideologi blev afskaffet fra livet, staten og samfundet. Dvs. kapitalismen vandt den koldkrig mod kommunismen.

D – Islam

Islam er en ideologi. Fordi den består af en idé og en metode. Navnet Islam kommer fra ordet "Istislaam", som betyder "underkastelse". Navnet er hvad Allah (swt) har valgt for den.

D1 - Islams Idé

D1.a - 'Aqeedah

Alt omfattende idé: Islams 'Aqeedah har en alt omfattende idé. Den besvarer de 6 spørgsmål: (1) mennesket, livet og universet. (2) før livet, (3) efter livet, (4) livets forhold til det der er før, (5) livets forhold til det der er efter. (6) nuværende livs mening.

Islams alt omfattende idé er; (1) mennesket livet og universet er skabt af Allah. (2) Før er der Allah, og (3) efter er der genopstandelse og dommedagen. (4) Livets forhold til det der er før er at til livet er der sendt Sendebud og Åbenbaring, og (5) livets forhold til det der er efter er at livet har betydning i forhold til dommedagen, dvs. stilles til regnskab for handlinger. (6) Dermed er livets mening (livsanskuelse), at leve livet for at opnå Allahs tilfredshed, gennem at følge åbenbaring.

Dvs. Den Islamiske Aqeedah siger, at før mennesket, livet og universet er der én evig Skaber, og efter mennesket, livet og universet er der en genopstandelsesdag hvor mennesker vil blive stillet til regnskab for enhver handling det udførte på Jorden, og dermed enten blive straffet eller belønnet.

Den Islamiske Aqeedah siger, at mening med det nuværende liv er at tilbede Allah (swt).

Intellektuelt grundlag: Den mest grundlæggende tanke i Islam er ”La ilaha il Allah”, hvilket er en grundlæggende og omfattende tanke. Ud fra denne tanke, udspringer Islams løsninger og behandlinger, samt metoden. Dvs. ”La ilaha ilallah” definerer/danner alt fra synet på lykken, målestokken for handlingerne, udbredelsesmetoden og alt andet omkring levemåden. Islams Intellektuelt Grundlag er altså ”La ilaha ilallah”.

Intellektuel ledelse: Den islamiske ’Aqeedah ”La ilaha ilallah”, har en egenskab/funktion til at lede mennesket gennem livet. Denne egenskab kaldes ”Intellektuel ledelse”. Islams intellektuel ledelse får mennesket til at tilbede Allah alene og underkaste Hans love/systemer. Muslimen bliver ikke egoistisk og nytteorienteret ligesom kapitalistisk personligheder. Islam hverken frigør instinkterne ligesom i kapitalismen eller begrænser instinkterne ligesom i kommunismen, men organiserer dem perfekt. Dvs. Islams intellektuel ledelse fører muslimen i en bestemt retning i livet.

D1.b – Løsninger og behandlinger

I Islam er det Skaberens der er i centrum, da mening med livet er at tilbede Allah(swt) via de Islamiske Ahkam. Dermed er den eneste lovgiver Allah(swt). Det nuværende liv er bundet til det der er før mennesket, livet og universet, hvilket er at efterleve Skaberens love (påbud og forbud), samt bundet til det der er efter mennesket, livet og universet, hvilket er regnskabstimen hvor mennesket vil blive stillet til regnskab, for om det har efterlevet Skaberens love (påbud og forbud). Dermed er mening med livet tilbedelse for at få succes i det næste liv.

- **Syn på mennesket:** Islams ’Aqeedah siger, at mening med livet er tilbedelse. Derfor er Islams syn på mennesket, at mennesket er Allahs slave. Ifølge Islam er mennesket hverken født godt eller ondt. Mennesket er født neutralt, og har tilbøjelighed til både det gode og det onde.

- **Behandling af mennesket:** Islam hverken frigør menneskets behov eller undertrykker dem, men opfylder alle behov med perfekt balance. Islam har fx ikke forbudt privat ejendom ligesom kommunisme, men har sagt at kun bestemte ting kan ejes og sælges. Islam har fx ikke frigjort seksuel tilfredsstillelse med alt og alle (eksempelvis homoseksualitet og dyr sex) ligesom kapitalisme, men sagt at seksuel tilfredsstillelse skal ske gennem bestemt vej (ægteskab). På denne måde organiserer islam behovene, og ikke frigør eller undertrykker dem.

- **Syn på lykken:** Islam har et svar til hvor lykken skal findes. Islams ’Aqeedah siger, at mening med livet er tilbedelse og det nuværende liv kun er et middel til næste liv. Derfor er lykken ikke i dette liv, men i, at

handlingerne baseres på tilbedelse, så man opnår succes i næste liv. Dermed er Islams syn på lykken: at opnå Allahs tilfredshed.

- **Målestokken for handlinger:** Ligesom alt andet, udspringer målestokken for handlinger fra Islams intellektuelle grundlag ('Aqeedah). Islams 'Aqeedah siger, at Allah er den eneste lovgiver. Og Sendebud er sendt for at oplyse mennesker om Allahs love (Shari'ah). Derfor er handlingerne bundet til Sharia. Dermed er Islams målestokke for handlingerne: Halal og Haram.

- **Syn på staten:** Ifølge Islam er staten tilstedeværelse en forpligtelse. Dvs. det er ikke det "nødvendige onde" eller noget som midlertidig skal eksistere, men en absolut forpligtelse, som sikrer at Islam gør sig gældende i livet. Ifølge Islam er statens absolut nødvendig og er bl.a. til for at varetage muslimerne.

- **Syn på samfundet:** Islam mener, at fundamentet som samfundet skal etableres på, er aqeedah hvad den indebærer af tanker og følelser, og hvad der herfra udspringer af systemer. Når de islamiske tanker og de islamiske følelser hersker og det islamiske system implementeres over folk, vil det islamiske samfund opstå. Som følge deraf består samfundet af mennesker, tanker, følelser og systemer.

- **Syn på økonomi:** Islam har et meget detaljeret økonomisystem. Islam definerer tilladte måder at forøge ejendom, samt jordtyper, ejendomstyper, statens indtægtskilder, Islams valutatype m.m.

- **Tækningsmetode:** I islamiske tekster anvendes der en bestemt tækningsmetode. I Koranen er der Vers som befaler at mennesker anvender sanserne. Fx er der vers som siger "ser I ikke" og "hører I ikke". Og der er Vers som bruger realiteten som genstand for tænkning. Fx stjernerne, dyr, planter osv. Derfor anvender Islam den rationelle tækningsmetode: sanser, realitet, tidligere oplysninger.

D2 - Islams metode

Islam har ikke kun en idé, men også en metode. Derfor er islam ikke en religion, eller noget teoretisk, eller noget filosofisk og utopisk, dvs. noget som ikke kan gøre sig gældende i livet. Tværtimod kan Islam praktisk gøre sig gældende i livet. Fordi Islam har svar til hvordan idéen skal implementeres, beskyttes og udspredes (dvs. en metode).

D2.a – Implementering

Islam har et svar til hvordan den implementerer sin idé, hvilket sker gennem Khilafah styrerformen. Islam har detaljeret fastlagt hvordan implementeringen sker, fx love om Bay'ah, Khalif, dommere, assistenter, rådet, Wulah og meget andet. På denne måde har islam en metode for implementering af idéen.

D2.b - Beskyttelsen

Islam beskytter bl.a. sin idé ved at bede pågældende frafaldent personer om Tawba i 3 dage. Hvis personen ikke angret og vender tilbage til islam, er der dødsstraf.

D2.c - Udbredelsen

Da Islam er en ideologi, har den også et svar til hvordan udbredelsen af idéen skal ske. Islam har fastlagt at udbredelsen sker gennem Da'wah og Jihad, hvilket forløber sig gennem tre stadier. 1- at man beder om tilladelse til at komme ind i landet/området, for at iværksætte Da'wah til den pågældende befolkning.

2- at man overtager magten i det pågældende område/land. 3- jihad, i form af krig. Det sidste stadie gør sig kun gældende hvis der opstår forhindringer for 1. og 2. stadie.

D3 - Islams historie (opståen og praktisering)

Islam er ikke en reaktion på bestemte forhold i historien, men er Allahs (swt) åbenbaring til Hans sendebud Muhammad(saw).

- **Islams udbredelse i historien:** I den islamiske historie kan man tydeligt se, at Islam blev spredt gennem Da'wah og jihad. Dvs. Islams udbredelses metode blev iværksat.

- **Muslimernes oprejsning:** Islam oprejste muslimerne gennem hele historien. Fordi Islam er en ideologi, så gav den muslimerne løsninger og behandlinger til livet. Fx gav den muslimerne syn på lykken, målestok for handlinger, livssystemer osv., dvs. Islam førte muslimerne mod en bestemt retning i livet og gjorde muslimerne til en stor stærk nation.

- **Islam afskaffes fra livet:** I 1800-tallet havde muslimerne mange problemer. Muslimernes bevidsthed omkring den islamiske ideologi var faldene og tillid til Islam formindskede sig konstant. De vestlige magter arbejdede også for at splitte muslimerne og førte kulturel invasion af de muslimske områder. Resultat blev at Khilafah blev nedlagt i 1924 og Islam blev afskaffes fra livet.

E – Konklusion på ideologier

Man skal lægge mærke til hvordan en ideologi har en funktion i 'Aqeedah (intellektuel grundlag), hvor alt til livet udspringer fra. Dvs. ideologiens 'Aqeedah kommer med løsninger og behandlinger til livet, samt en metode på hvordan idéen skal praktiseres, udbredes og beskyttes. Med andre ord, alt i levemåden kommer fra verdensanskuelsen. Derfor er definition på ideologi: "En rationel verdensanskuelse, hvorfra et livssystem udspringer".

Man skal også lægge mærke til at ideologien løser de store og små knuder i livet (alt omfattende idé). Man skal også lægge mærke til at ideologien giver værktøjer til mennesker, så det bliver ledet gennem livet (intellektuel ledelse). På denne måde er ideologien i stand til at danne bestemte personligheder, samfund og stater. Derfor er ideologier meget anderledes end andre tanker om livet, som fx nationalisme og patriotisme (som ikke selv har en 'Aqeedah og system). Og ideologier er også meget anderledes end religioner, som har 'Aqeedah, men ingen livssystemer.

Muslimerne i dag har ingen ideologisk forståelse af Islam. Mange muslimer kender kun delvis Islams idé, men næsten intet til Islams metode. For at oprejsning hos muslimerne kan ske, kræver det at muslimernes bevidsthed omkring Islams ideologiske forståelse forøges sig, og at muslimerne får tillid til Islam som en ideologi.

Overblik over de tre Ideologier

De tre ideologier har mange forskelle, her er bud på 16 af dem

1. Skaberen

Kapitalismen syn: Delvis anerkender

Kommunismen syn: Benægter

Islam syn: Anerkender

2. Syn på livets forhold med før og efter

Kapitalismens syn: Det nuværende liv, må ikke have nogen forbindelse/forhold med det der er, før og efter livet (dvs. mennesket er helt fri)

Kommunismens syn: Det nuværende liv, er det eneste der findes, dvs. der er intet før og efter livet, andet end materie

Islam syn: Det nuværende liv, er bundet til det der er før (åbenbaring) og efter (dommedagen) livet

3. Centrum i Ideologien

Kapitalismen: Individet

Kommunismen: Fællesskabet

Islam: Skaberen

4. Bygger på (dvs. tager udgangspunkt i)

Kapitalismens: Kompromis

Kommunismens: Materien

Islams: Åbenbaring

5. Intellektuel ledelses resultat

Kapitalismen: Kapitalismens intellektuelle ledelse, får mennesket til at tilbede menneske opfundet lovgivning (modstrider menneskets natur)

Kommunismen: Kommunismen intellektuelle ledelse, får mennesket til at tilbede materie (modstrider menneskets natur)

Islam: Islams intellektuelle ledelse, får mennesket væk fra tilbedelsen af det skabte, til at tilbede Skaberen af mennesket, livet og universet

6. Syn på Mennesket:

Kapitalismen: mennesket er fri

Kommunismen: mennesket er materie

Islam: mennesket er Allahs slave

7. Behandling af behovene:

Kapitalismen: Frigør mennesket organiske og instinktive behov

Kommunismen: Direkte undertrykker mennesket organiske og instinktive behov

Islam: Hverken frigør eller undertrykker, men organiserer mennesket organiske og instinktive behov

8. Syn på Lykke

Kapitalismens syn: Individets optimale kropslige nydelse

Kommunismens syn: Fællesskabets optimale kropslige nydelse

Islam syn: At opnå Allahs(swt) tilfredshed

9. Syn på handlinger (målestokke)

Kapitalismens syn: Handlingerne udvikler sig med gavn og nytte (dvs. hvis befolkningen syntes homoseksualitet er gavnligt eller nyttigt, så er det legalt)

Kommunismens syn: Handlingerne udvikler sig med produktionsmidlerne

Islam syn: Handlingerne skal være fast baseret på Halal og Haram

10. Syn på love

Kapitalismens syn: Ingen faste love

Kommunismens syn: Delvis faste love

Islams syn: Faste love

11. Syn på staten

Kapitalismens syn: Nødvendige onde

Kommunismens syn: I midlertidig

Islams syn: Absolut Nødvendig

12. Syn på samfund

Kapitalismen: Består af individer

Kommunismen: General samling, som består af (1) jorden, (2) produktionsmidlerne, (3) naturen og (4) mennesket

Islam: Vedvarende forhold mellem (1) mennesker som består af, (2) tanker, (3) følelser og (4) systemer

13. Tænkningmetode

Kapitalismens syn: Videnskabelig tænkningmetode

Kommunismens syn: Tingene (materie) reflekterer til hjernen (materie)

Islams syn: Rationel tænkningmetode (realitet, sanser, tidligere oplysninger)

14. Implementering

Kapitalismens syn: Repræsentativ Demokrati

Kommunismens syn: Central Demokrati

Islams syn: Khilafah

15. Beskyttelse

Kapitalismens syn: Løgn, manipulation og fordrejning

Kommunismens syn: Voldshandlinger

Islams syn: Taqwa, Tawba og Straffe

16. Udbredelse

Kapitalismens syn: Kolonisering

Kommunismens syn: Revolution (opildne modsætninger)

Islams syn: Da'wah og Jihad

ISLAM: EN RELIGION ELLER EN IDEOLOGI?

I midten af det sidste århundrede førte Vesten en kulturel og intellektuel invasion i den islamiske verden, som skulle være et alternativ til den flere århundrede gamle militære krig (korstogene), som ikke gav nogen resultater.

Invasionspolitikken gik ud på at skabe tvivl og mistænksomhed til Islams tanker og regler blandt muslimer, for således at de skulle miste tilliden til Islams kunnen til at behandle deres samfundsproblemer i alle livets affærer. Invasionen koncentrerede sig om Islams essentielle og dynamiske tanker og regler, såsom: "Lovgivningen tilhører Allah", "Den politiske 'Aqidah (livsanskuelse)", "Jihad", "Muslimerne er én Ummah", "Islam er Allahs fuldkomne Deen til Dommedagen".

Samtidig indførte Vesten deres lumske tanker til den islamiske stat gennem missionærer og lærde, såsom nationalisme, sekularisme, friheder, patriotisme, demokrati osv. af ikke-islamiske tanker og ideer for at få muslimerne til at adoptere dens livsanskuelse, tankegang, systemer og værdier. For at opnå dette blev hele den islamiske verden, specielt efter Vestens store militære sejr over muslimerne - men ikke over Islam - lagt under direkte militær, kulturel, økonomisk og politisk kolonisering, hvorved man forberedte Ummahs ynkelige fremtid i lammet og uproduktiv bevægelse, vestligt livsmønster, kaotisk tænkning, degraderet og tilbagestående status.

Så begyndte Vesten, som den altid plejer, at give sine idealer, systemer, tanker og værdier et universal-præg, der skulle gælde for alle over hele verden. Vestens erfaringer med den kristne religion, som forårsagede ynkelige levevilkår (præsteskabets indflydelse på samfundet, undertrykkelse af kvinden, tortur, henrettelser af videnskabsmænd, u-ligestilling mellem manden og kvinden og de rige og de fattige osv.), skal åbenbart generaliseres og indføres over hele verden, uanset om andre folk og nationer har oplevet det samme, som europæerne oplevede med kristendommen eller ej. Så, hvis folk i alle dele af verden søger udvikling og fremgang i livet, så skal de derved lade være med at tilbede deres skaber ifølge dennes lovgivning, men derimod skal de adoptere demokratiet og tilbede hinanden.

Hvis folk lider af fattigdom, så skal de efterleve det kapitalistiske system, så de vestlige selskaber suger deres blod (ressourcer og rigdomme) på en moderne måde. Kvinder må helt sikkert have det dårligt, når de ikke nyder 'frihed', dvs. ikke har adgang til prostitution, abort, hor osv. Sådan fortsætter vesten med

sine generaliseringer og betragter sin historie og erfaringer som værende et kort referat af verdenshistorien. Alle nationer og folk skal nødvendigvis derfor tage imod de færdigproducerede løsninger: demokratiet, friheder, ligestillingen, nationalismen, liberaliseringen, privatiseringen osv. Heraf begyndte vesten bevidst at generalisere kristendommen over på Islam og kaldte Islam for en "religion", der aldrig må blandes med politik, samfundet og staten, for ellers vil man få den undertrykkelse, ydmygelse, tilbagegang, underudvikling religionen (kristendommen) har medført i Europa.

Efter en hård og blodig kamp mellem tænkere og gejstlige under kristendommens undertrykkende herredømme opstod der det, man kalder for sekularisme, hvis fundamentale læresætning går ud på at adskille religion fra livet, altså kompromisløsningen. På basis af denne løsning genindførtes ideen om Demos Cratos, dvs. demokrati eller folkestyre, som et politisk system. Denne livsanskuelse, om at Gud ikke skal blande sig i livets affærer, fik europæerne til at generalisere alle systemer, der påstod at det var Guds lov der blev implementeret, og mente at alle systemer der påstår så er religioner, dvs., systemer hvori menneskets problemer i det verdslige liv ikke behandles, med andre ord et forhold udelukkende mellem den skabte og skaberen, et jungle samfund som under Kristendommens styre, i modsætning til Islams styre hvori menneskets problemer i det verdslige liv bliver behandlet.

Oprindelsen af begrebet religion er vestligt, altså er det ophavsmændene af begrebet der har ret til at fortolke religion, og ikke andre, da det ville være en total fejlagtig bedømmelse af begrebets mening. Vesten forstår religion således;

A) Religion er baseret på åndelig tro, overtro og metafysik, og ikke bygger på forstanden, da religionen henvender sig til menneskets følelser og forbyder brugen af forstanden generelt og i troen specielt. Heraf kan religionen ikke bekræftes med intellektuelle sanselige beviser, da den ikke tager udgangspunkt i den sanselige realitet.

B) Religion består af enkelte åndelige ritualer og regler, der angår individets moral, føde og drik; med andre ord et individuelt anliggende udelukkende mellem mennesket og dets skaber. Den indeholder derfor ikke et livssystem, bestående af omfattende systemer, der organiserer menneskets forhold med sig selv, med sin Skaber og folks forhold indbyrdes.

C) Religion må nødvendigvis underkaste sig til et politisk samfundssystem, da den er upraktisk og ikke kan følge med livets udvikling, fordi den har ikke alternative behandlinger til menneskets behov og samfundets problemer, men er begrænset til individets moral og religiøse ritualer. Heraf kan vi se, at religionen er modsigende til realiteten af mennesket, livet og samfundet, da den har følgende natur:

- Religion VS Forstand
- Religion VS Politik
- Religion VS Stat
- Religion VS Samfund
- Religion VS Videnskab
- Religion VS Materiale
- Religion VS Livets Fremgang

- Religion VS Universalitet
- Religion = Overtro
- Religion = Ånden
- Religion = Moral
- Religion = Gejstlighed
- Religion = Individet
- Religion = Racisme

Dette resulterede i særdeleshed til den Katolske kirkes opførelse under den Spanske inkquisition i slutningen af 15 århundrede, som var massedrab af og blodtørstige korstog imod Protestanter og enhver anden form for modstander til dets lære. Det er kun de gejstliges ønsker som skal være brugbare uanset hvad masserne måtte tænke. Systemet tjener ikke folket men udelukkende den elite der er i besiddelse af autoritet. Desuden kan det ikke lade sig gøre at religion bliver en del af samfundet, da det kun har med tro og få moralske aspekter at gøre, det vil ende med at de gejstlige styrer og udnytter folk på det groveste, og derfor skal den adskilles fra livet, staten og politikken: "Giv kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er".

Slår man begrebet op i Nudansk Ordbog står der følgende om religion: "Gudsdyrkelse, guds el, gudet, ærefrygt og klosterliv". Ifølge det Amerikanske encyklopædi Grolier skal begrebet religion forstås således: "Religion er næsten opslugt af moral", med andre ord indeholder det næsten ikke andet. "Regenten var både en politisk og religiøs leder", dette viser en skelnen mellem politik (varetagelse af folks interesser) og religion. "Religioner kan fredfuldt leve i sameksistens inden for en politisk entitet", dvs. gå i syntese og underkaste sig en anden entitet. "Det er en slags illusion som er over menneskets forstand", som betyder at det er tro som ikke kan bevises intellektuelt.

Dette er hvad vesten og dens sprogfolk forstår af ordet religion, og som ingen kan modsige dem i, da det er en kendsgerning, og udelukkende i deres ret til at fortolke det, da begrebet ikke er fra Islam (Shari'ah), på samme måde er det Islams ret til at fortolke de ord og begreber den besidder, uanset andre ikke-islamiske fremmede fortolkninger, såsom vestens fortolkninger. Man kan godt sige ovenstående om blandt andre Kristendommen, Jødedommen, og Buddhismen.

Men om Islam er det en total uforenelig beskrivelse i dets fundament og detaljer, da Islam ikke er overtro, mangelfuld, ude af stand til at behandle menneskets problemer, uden transaktioner, uden et økonomisystem, socialsystem osv. af systemer der behandler menneskets problemer med løsninger vedtaget af den. Sidst men ikke mindst Islam kan og går aldrig i syntese, uanset tilfældet.

Ifølge bogen Politiske Ideologier, begrebsanalyse, af Docent, Dr. Phil H. Ross, siges der følgende; Efter sin sproglige oprindelse betyder ordet "ideologi": læren om ideerne eller begrebslære. Men i almindelig forstand forstår man ved "ideologi" et system af ideer som er karakteristiske for en bestemt samfundsklasse eller en politisk retning.

Mag. Art. Laurits Lauritsen siger: Ideologi adskiller sig fra utopi ved i modellen for samfund at tage hensyn til alle samfundets behov, der netop er betingelserne for, at et samfund kan fungere og bestå.

Ideologi er et system af sammenhængende ideer og begreber om det politiske-sociale liv og om staten. Der siges sågar også: Ideologi skal både sige noget om det nuværende samfund og om det fremtidige. Den mest klare og præcise definition er:

En ideologi er en intellektuel livsanskuelse, hvorfra der udspringer et system. En livsanskuelse er en omfattende tanke angående mennesket, livet og universet, det der var før dette liv og det der følger dette liv, forholdet i dette liv med det der var før dette liv og det der følger dette liv. Hvad angår systemet der udspringer fra denne livsanskuelse, er løsningerne for menneskets problemer, og manifestationer af metoden hvorpå man implementerer disse løsninger, beskytter livsanskuelsen og udbreder ideologien til andre på national og international plan, dvs. at systemet der udspringer fra livsanskuelsen er et omfattende system der behandler menneskets problemer, samt viser hvordan disse behandlinger skal føres ud i livets realitet.

En ideologi skal oprinde i et menneskes intellekt, enten ved at ideologien åbenbares fra Allah (swt) til dette eller ved en persons geniale forestillinger, det at ideologien åbenbares fra Allah giver ideologien et åndeligt aspekt.

Når man slår det Arabiske begreb Deen op i en ordbog der er skrevet i vores tid, er det oversat til religion, til trods for at disse sprogfolk er klar over at dette er en misfortolkning af selve ordet Deen og en vildledelse af Ummah. Den mest anerkendte Arabiske ordbog og sprogkilde Lisan Al-Arab, blev skrevet under den Islamiske stats eksistens af den sproglærde Ibn Manthur som skriver: "Deen er at politisere", politisere er at varetage og behandle menneskets interesser gennem visse regler og love (påbud og forbud). "Deen er at styre og dømme", dvs. lovgive, straffe og organisere ifølge visse systemer; "Deen er tilbedelsen" Kilderne for denne fortolkning er Lisan Al-Arab der fortæller os at begrebet Deen, går helt tilbage til selve Araberne via beretningskæder der tydeliggør hvordan Araberne forstod begrebet Deen, hvilke er de eneste der har den fulde autoritet til at fortolke det. Dette gør bogen Lisan Al-Arab til en af de mest stærke og troværdige Arabiske ordbøger nogensinde.

Grunden til at vi refererer til det arabiske sprog er, at Qur'anen og Sunnah er på arabisk. Da forståelsen af Qur'anen og Sunnah er obligatorisk pga. obligatorisk forholdelse til Islams regler, som er betinget af forståelsen og studeringen af disse, så er det livsnødvendigt at have kendskab til det arabiske sprog, samt at tage det som eneste reference og målestok i forståelsen af Islam. Nu da ideologi og religion er blevet defineret objektivt, spørges der så, er Islam en religion eller ideologi?

Islam er et fuldkomment omfattende system, dvs., det består af økonomiske transaktioner, sociale transaktioner, militære transaktioner osv. af transaktioner der behandler menneskets problemer med løsninger i det verdslige liv, da en retning ikke kan være fuldkomment uden at besidde disse. Der er talrige vers og beretninger og handlinger af Sendebuddet (saw) der bekræfter eksistensen af disse transaktioner i Islam og lige såvel den Islamiske stats historie.

Altså er det fejlagtigt at kalde Islam for en religion, da religion intet har med det verdslige at gøre. Det er også forkert at kalde Islam for en religion der består af økonomiske systemer osv., da religion ikke besidder systemer overhovedet, for det er jo en ændring på selve definitionen og realiteten af begrebet (religion) at påstå så.

Følgelig er Islam en (Deen) ideologi, da beskrivelsen af ideologi stemmer overens med realiteten af Islam. Det er også passende at kalde Islam for en åndelig og politisk ideologi, som skal forstås således at det åndelige i den er varetagelse af menneskets anliggende i det kommende liv, såsom Paradiset, Helvede, Engle, belønning, straf osv., og det politiske som varetagelse af folks interesser ifølge dets systemer, som er det økonomiske system, sociale system, militære system, uddannelsessystem osv.

Sahabah (ra) plejede at bruge ordet Ra'ina, da de skulle kalde efter Profeten (saw). Ordet betyder: Pleje os, varetage os. Medens jøderne brugte ordet Ra'ina mod Profeten (saaws) med en let fordrejning, hvorved de mente noget helt andet, nemlig: tåbe, idiot. Her beordrede Allah (swt) muslimerne til at bruge et andet entydigt begreb, som også giver den samme mening, dvs. pleje os, men ikke kan misforstås; Allah (swt) sagde:

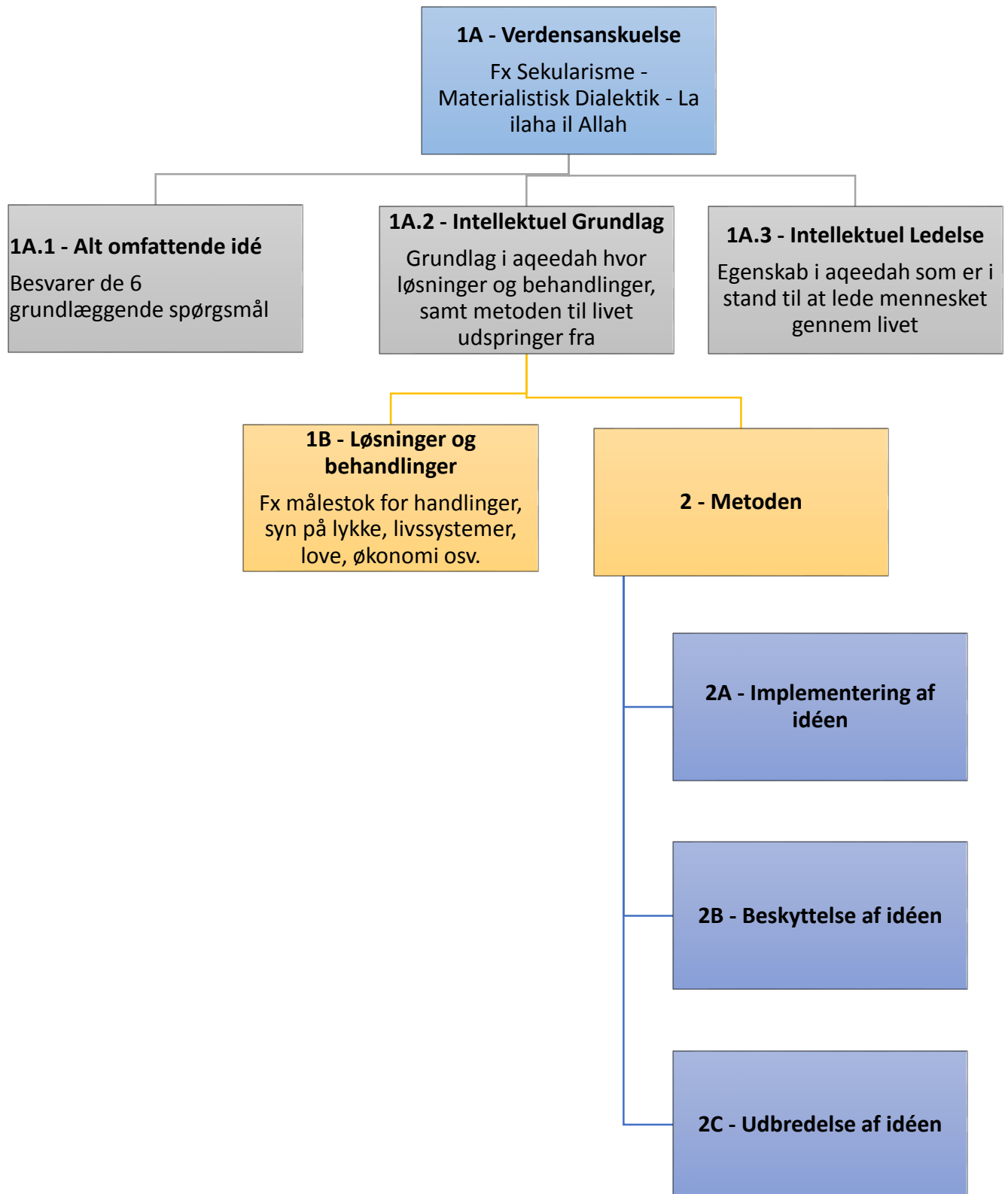
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"O I som har Iman, sig ikke: Ra'ina, men sig Unzurna og lyt efter. Og de vantrø vil få en smertelig straf" (OQM. Al-Baqarah 2:104)

Allah har forbudt de troende at bruge ord i sammenhæng med Islam, som er flertydige eller giver en anden mening, og at efterligne de vantrø ved blandt andet brug af deres flertydige begreber eller begreber som ikke stemmer overens med realiteten af Islam, eksempelvis hellig krig og religion. Den generelle regel inden for Islam er at det er tilladt at bruge fremmede ord om Islam, med den betingelse af at de er entydige og stemmer overens med Islams realitet.

Nu har vi defineret Islams sande identitet, med klare beviser som klargør at Islam er en ideologi (et fuldkomment system) og ikke en religion (et udelukkende åndeligt aspekt). Allah (swt) siger:

"I dag har jeg fuldkommengjort jeres Deen (Islam) for jer og fuldendt Min nåde over jer og valgt Islam til jeres Deen"
(OQM. Al-Ma'idah 5:3)

Måden hvorpå man bærer den Islamiske Da'wah

Dette indeholder oversættelser fra Ibn Nahaas's værk 'Mashari Al-Ashwaq Ila Masari Al-Ushaaq Wa Mutheer Al-Gharaam Ila Daar Assalaam'

Mod er et fundamentalt koncept enhver muslim nødvendigvis må besidde. Mod er et koncept der ikke må adskilles fra handlinger, for hvordan stilles regenter til regnskab i den arabiske verden i dag, hvis ikke man besidder mod? Hvordan kan man forsvare alle de angreb Kuffar dagligt lancerer imod flerkoneri, tørklæde, Niqab, Jihad eller Khilafah hvis man ikke besidder mod nok til at åbne munden af frygt for konsekvenser? Eller hvordan skal man bede på arbejde, uden at man har mod nok til at konfrontere sin chef? Og endnu vigtigere, hvad havde været konsekvensen hvis Sahabah ikke besad mod nok til at sprede det islamiske kald til store dele af verden?

Uden mod lammes vi fra at handle af frygt for konsekvenser, alene dette viser alvoren ved at styrke sit mod og undgå kujoneri.

Abu Hurayrah berettede at Muhammad (saw) sagde, **”Den rettroende er mere elsket hos Allah end den svagtroende”** (Muslim)

Profeten Muhammad (saw) plejede at sige, **”O Allah jeg søger tilflugt hos dig fra bekymring og depression; fra inaktivitet og dovenskab; og fra kujoneri, nærighed og alderdom, og jeg søger tilflugt hos dig fra straffen i graven”** (Bukhari, Muslim)

Bemærk at Allahs sendebud (saw) kombinerede at søge tilflugt hos Allah fra bekymring og sorg. Fordi bekymring er frygten for det der kommer til at ske, mens depression er sorg for det hændte. Derfor bør muslimerne ikke være sørgelig overfor det der er hændt ham, ej heller bør han frygte fremtiden. Og han (saw) kombinerede inaktivitet og dovenskab, fordi inaktivitet er hjertets tilstand, mens dovenskab er kroppens tilstand. Han kombinerede nærighed og kujoneri, fordi nærighed er modvilje overfor at give ud af ens rigdom for Allahs skyld, mens kujoneri er modvilje ved at overgive sin sjæl til Allah.

Hvordan frygt overvindes:

Kujoneri er det modsatte af mod. Mod er hjertets standhaftighed. Hjertet er kilden til enhver god gerning. Hjertet kan ikke være standhaftigt, hvis intellektet ikke er raskt. Hvis hjertet er svagt afføder det kujoneri, og hvis hjertet er for stærkt medfører det dumdristighed.

Kujonen helbreder kujoneri ved at eliminere dets årsag. Hvis det skyldes uvidenhed, kureres uvidenhed ved at lære. Årsagen kan også være frygt for det ukendte og det kureres gennem at erfare flere situationer. Vi kan se når en nybegynder skal til at holde oplæg, så oplever han frygt inden han begynder, men eftersom han får mere erfaring så elimineres denne frygt. Vi kan se at når en person først møder en konge, at han så lammes af frygt og hans tunge bindes og hans kropsholdning ændres. Dette skyldes angsten ved at stå overfor en ny situation. Men hvis denne begivenhed gentages mange gange vil frygten elimineres. Den oprindelige natur kan ændres. Det er et tilstrækkeligt bevis at kigge på Hawa-børn (børn der trænes til at tage sig af slanger) der tager fat om store slanger som snildt kan få en modig mand til at skælve, samtidigt med at den selvsamme dreng kan være bange for en frø, da han aldrig har stødt på frøer før. At tæmme dyr er en proces der fokuserer på at ændre dyrets oprindelige natur og denne proces fuldkommengøres gennem træning. En ulv kan lege med et får, en kat med en mus, og en hund med en

kat hvis de opdrages til det, på trods af det modstrider deres natur. Hvis dyrs egenskaber kan ændres, kan mennesker ikke gøre det samme?

At besidde et stærkt hjerte fører til sejr. Ali (ra) blev spurgt: ”*Hvordan overvinder du dine fjender*”? Han svarede, ”*Når jeg møder min fjende vil jeg med absolut sikkerhed vide at jeg kan overvinde ham, mens han vil tro at jeg vil overvinde ham, så både mig selv og ham selv vil støtte mig imod ham*”.

Ibn Nuhaas fortæller at i sin tid (dvs. 1500-tallet) rådgav nogle følgende, ”*Tro på sejr og du vil være sejrrig*”.

Og Ibn Nuhaas fortæller ligeledes at andre sagde, ”*Hvis du frygter din fjende vil du have åbnet op for at en bær sendes imod dit hjerte*” og han fortsætter med at sige: ”*Vi har fundet ud af at de der er døde grundet deres frygt overgår dem som er døde grundet deres mod*”. Mod og Sabr er af tre typer:

1 - En mand der stiller sig foran Kuffar og spørger efter en udfordrer blandt dem til at komme frem og møde ham og diskutere med ham. 2 - En mand der forbliver rolig og fokuseret samtidig med at synd raser omkring ham. Og når andre giver efter for deres lyster, mister han ikke sin orientering og han er ikke forvirret og hans handlinger beviser at han stadig besidder kontrollen over sig selv. 3 - En mand, når alle andre er lever efter deres lyster og er fjerne fra Islam, står fast og kalder dem, samt opfordrer dem til at vende tilbage til Islam.

De modige i denne Ummah:

Den modigste blandt hele menneskeheden er Allahs Sendebud, Muhammad (saw). Han havde det stærkeste hjerte af alle. Han stod overfor de hårdeste omstændigheder. Helte ville flygte, mens han forblev fast. Allahs Sendebud (saw) flygtede aldrig fra slagmarken.

Anas bin Malik (ra) berettede, ”*Allahs Sendebud var den bedste af folk, han var den mest gavmilde og den modigste*”. (Bukhari, Muslim) Ali (ra) sagde, ”*Når kampens brutalitet (eller vildskab) nåede klimaks og når øjnene skiftede farve til rød; søgte vi tilflugt hos Allahs Sendebud. Han var den af os som var tættest på fjenden*”. (Muslim)

En mand spurgte Baraa (ra), ”*Flygtede du (fra slagmarken), mens Allahs Sendebud var i live*”? Han sagde, ”*Vi gjorde. Men det gjorde han ikke*”. (Bukhari, Muslim)

Under Uhud-slaget kom Ubayy bin Khalaf ridende på sin hest og angreb i retning af Allahs Sendebud. Nogle muslimer ville blokere hans vej for at beskytte Allahs Sendebud, men han (saw) bad dem om at træde til side. Allahs Sendebud samlede et spyd op og kastede det mod Ubayy, som var dækket fra top til tå i jern udrustning. Der var intet man kunne se af ham, undtagen øjnene og en mindre åbning ved halsen. Spyddet ramte ham lige på halsen og han faldt af sin hest. Selvom spyddet kun efterlod et mindre mærke, grundet beskyttelsen fra udrustningen, skyndte Ubayy sig tilbage mens han skreg, ”*Muhammad har dræbt mig*”! Quraish-folket undersøgte ham og sagde at de ikke kunne finde en alvorlig skade. Du har det fint, sagde de. Han sagde, ”*Muhammad påstod at han ville dræbe mig, derfor vil det ske*”! Ubayy døde senere på vej tilbage til Makkah.

Der er for mange modige i denne Ummah til at man kan tælle dem. Øverst på listen er Sahabah som Allah priste i Qur'anen:

”*Muhammad, Allahs Sendebud, og de, som er med ham, er hårde imod de vantro, men barmhjertige indbyrdes*” (OQM.

Al-Fath 48:29)

Blandt de kendte modige mænd i denne Ummah er:

1 - Abu Bakr Hans mod blev bevidnet af denne Ummahs helt; Ali bin Abi Talib. Da Ali var Khalifah spurgte han, *"Hvem er den modigste blandt mænd?"* De svarede, *"Det er du"* Han sagde, *"Jeg har aldrig tabt en duel. Men den modigste mand er Abu Bakr. Under Badr-slaget byggede vi et skur til Allahs sendebud og vi spurgte hvem der ville være Allahs sendebuds livvagt inde i skuret. Abu Bakr kom med sit sværd og beskyttede Allahs sendebud hele dagen. I Makkah angreb de vantro Allahs sendebud: En af dem ville trække ham, den anden ville slå og de plejede at sige: "Har du gjort guderne til én Gud?" Ingen turde at nærme sig Allahs sendebud, undtagen Abu Bakr. Han gik derover og begyndte at bekæmpe dem mens hans sagde, "Dræber I en mand der siger: Min Herre er Allah" Derefter spurgte Ali, "Hvem er bedre, Abu Bakr eller den troende i Faraos familie? (hans historie er nævnt og prist i Qur'an)" Folk forblev tavse. Han svarede: *"Hvorfor svarer I ikke? I Allahs Navn, et øjeblik i Abu Bakrs liv er bedre end hele jorden fuld af typer såsom den troende fra Faraos familie! Den troende fra Faraos familie var en mand som skjulte sin overbevisning, mens Abu var en mand der forkyndte sin overbevisning"*.*

2 - Khawlah bint al-Azwar I Abu Bakrs tid som Khalifah for den islamiske stat havde han sendt Khalid bin al-Walid (ra) ud for at erobre Syrien. Khalid (ra) havde belejret Damaskus som er Syriens hovedstad. Og han var beskæftiget med at indtage området, samtidigt fik romerne forstærkninger i Damaskus og Khalid (ra) sendte Dirar bin al-Azwar (ra) afsted sammen med en flok på få hundrede Sahabah til at sætte en stopper for disse romerske forstærkninger (ra). Det viste sig at de romerske forstærkninger talte mere end 12.000 romerske soldater, og muslimerne, frygtløse og standhaftige som altid, afviste aldrig en invitation til martyrium - og denne dag var ingen undtagelse. Kampen der foregik mellem de få hundrede Sahabah mod de romerske forstærkninger er en historie for sig selv og er ikke min historie at fortælle i dag. Dirar bin al-Azwar forsvandt blandt romernes rækker, og Khalid (ra) som var hærføreren vidste ikke om Dirar var taget til fange eller han var dræbt. Khalid bin al-Walid, rådførte sig hos Abu Ubaydah (ra), som var den samme Sahabi der mistede sine fortænder i forsøget på at rive jernringe ud fra selveste Profeten Muhammad (saw) kinder ved Uhud-slaget. De blev enige om at Khalid (ra) skulle lede et angreb på de romerske forstærkninger inden de nåede Damaskus. Khalid (ra) samlede hæren og forberedte dem på kamp. For at opildne de troende til kamp, begyndte Khalid at recitere et digt han selv havde skrevet. Mens han var i gang med at opildne muslimerne til kamp, så han pludselig en høj hest med kort nakke tordne af sted mod fjenden, rytteren bar på et skinnende spyd. Rytterens opførsel og udseende udstrålede visdom og mod. Rytteren holdte tøjlen løst men sad standhaftigt på hesten, personens rustning var dækket af et sort klæde. Denne mystiske rytter stormede af sted mod fjenden i høj fart og overhalede Khalid bin Walid og hans hær.

Khalid (ra) sagde, *"Gad vide hvem denne rytter er. Wallabi! Han fremstår modig og vovet"*.

Rafi (ra), som var kendt for sit mod og sine evner i kamp sagde, "Sikke en fantastisk mand, se hvordan han trænger igennem de romerske rækker og dræber fra højre, venstre og midt-fløjen."

Khalid (ra) sagde, *"O Muslimer, rejs jer i Islams forsvar og angrib samlet!"* Khalid bin al-Walids hær var endnu ikke i kontakt med fjendens hær, før de i horisonten kunne se den mystiske kriger i direkte kontakt, alene, med den romerske hær. Rytteren skar alt i sin vej ned og af denne årsag, var vedkommende indsmurt i blod som bevis på at spyddet aktivt har bidraget til at sende sjæle mod Jahannams afgrund. Rytteren kæmpede nu mod flere romere samtidigt, i dette øjeblik blev rytteren assisteret af Khalid bin al-Walids

voldsomme og umenneskelige angreb mod Kuffar. Han blev kaldt Saif ul-Islam af en årsag, og denne årsag strålede på denne dag.

Rytteren endte tilbage i muslimernes rækker og Mujahideen beundrede rytteren, vedkommendes øverste del af ansigtet var blottet og samtidigt indsmurt i blod. Khalid (ra) sagde, *"Du har ofret dit liv for Allahs tjeneste og ventileret din vrede mod fjenden - må Allah belønne dig rigeligt. Fjern dit ansigtsdække så vi kan se hvem du er"*.

Den mystiske kriger ignorerede ham og gik ind blandt mængden af Mujahideen. Folkemængden greb fat i rytteren og sagde, *"O Allahs slave, hærføreren af de islamiske hære taler til dig og du vover at ignorere ham. Fortæl ham dit navn og dit slægtskab så han kan forfremme dig"*!

De modtog heller ikke et svar, Khalid (ra) gik personligt over til rytteren og sagde, *"Hvor sørgeligt at jeg og muslimerne ønsker at vide hvem du er, men at du er ligeglad. Hvem er du?"*

Den fremmede rytter svarede, *"Jeg er den tilfangetagnes søster, Dirar's søster, Khawlah bint al-Azwar. Jeg sad blandt kvinderne fra Mathbij-stammen da jeg hørte om min brors tilfangetagelse. Jeg satte mig omgående på min best og nu er jeg her. Resten kender du allerede til"*.

Da Khalid bin al-Walid (ra) hørte dette, blev hans hjerte ramt og han udbrød i gråd. Khalid (ra) sagde, *"Vi angriber sammen. Jeg er overbevist om at Allah vil lade os nå din bror og befri ham"*. Khawlah (ra) svarede, *"Jeg vil være i fronten, In sha Allah"*.

Amir bin at-Tufayl (ra) beretter: *"Jeg var ved Khalid bin al-Walids (ra) højre side og Khawlah kæmpede foran ham. Alle muslimerne fulgte efter og angreb. Khawlah udsatte dem for så stor en hårdhed, at romerne internt begyndte at råbe, 'Hvis alle arabere er lige så modige som denne (dvs. Khawlah), så vil vi aldrig overvinde dem'"*!

Khawlas historie er berettet i Imam al-Waqidi's Futuh ash-Sham (Erobringen af Levanten)

3 - Sheikh Ali al-Qattan, manden der blev fængslet i 15 år pga. ordene "frygt Allah" Sheikh Ali al-Qattan var i gang med at udføre sin Salah i Profetens moske i Medinah, da han til sin store overraskelse ser Hosni Mubarak træde ind. Han fortæller, *"Efter vi færdiggjorde vores Salah vendte jeg mig om og så præsidenten: det var underligt, de havde tømt en stor del af Salah-området bare så han kan komme ind. Han var omringet af livvagter som var stærkt bevæbnede; det hele så ret fjendtligt ud og gjorde stemningen i Masjid ubehagelig"*. Dernæst rejste Sheikh Qattan sig op og gik i retningen af den tidligere egyptiske præsident og sagde til ham, "Ittaqillah" i vrede over den måde Mubarak styrede landet. Straks efter at Sheikh Qattan havde ytret disse ord forklarede Sheikh Mubarak "straks fik det ubehageligt tilpas". *"Han kiggede sig til venstre og så til højre for at kalde på sine livvagter. Hans livvagter pågreb mig voldsomt og omringede Mubarak, de skubbede ham ud af Salah-området... Livvagterne holdte mig for munden for at forhindre mig i at sige mere... Efter de kropsvisiterede mig for bomber og våben sagde den ene af officerne til mig: 'Du har ydmyget os. Du burde have sagt dette i Egypten'"*. Til dette svarede den noble Sheikh Qattan, *"Vi befinder os i en masjid; den tilhører hele Ummah og det kun korrekt at komme med sådan en islamisk kommentar i en moske"*. Den Islamiske historie er fuld af modige personligheder.

4 - Said bin al-Musayyab, tabi'i Hajjaj bin Yusuf var guvernøren i Irak fra år 694-714 f.Kr. Han er velkendt for sin hårdhed og han var en frygtet guvernør som var hård imod Ummah, ligesom Sheikh Qattan der blev fængslet 15 år for at sige ittaqillah, så var der også en Sheikh i Hajjaj bin Yusufs tid som ikke var bange for at stille Hajjaj til regnskab for hans fejl.

Abu Abdullah bin Kathir berettede at Hajjaj bin Yusuf udførte sin Salah ved siden af Said bin al-Musayyab (som er en velkendt lærer i Tabi'eens tid) og Hajjaj overhalede Imamen i Salah ved at løfte sit hoved før Imamen og gå ned i Sujud og Ruku' før Imamen. Da Imamen havde færdiggjort sin Salah holdte Said fast i Hajjajs klæder mens Said stadig var i gang med at lave Dhikr som han plejede efter Salah. Hajjaj anstrengte sig fra at komme fri for at kunne komme videre. Said blev ved med at trække ham ned for at Hajjaj skulle sætte sig indtil han blev færdig med sin Dhikr. Da Said endelig blev færdig, tog han fat i sin sko og løftede dem som var han ved at slå ham med dem og sagde, ”*Tyv! Forræder! Er det sådan du udfører din Salah? Jeg var ved at slå dig i ansigtet med disse sko!*” Hajjaj tog derefter af sted. Han var på Hajj og tog tilbage til Syrien. Senere hen, blev han udsendt til Madinah som guvernør. Da han ankom til Madinah besøgte han moskeen og gik i retning af Said bin al-Musayyab. Folk sagde, ”*Han besøgte kun Said for at få sin hævn!*”. Hajjaj kom og satte sig foran Said og sagde, ”*Er du ham der ytrede de-og-de ord?*” Said slog sig selv sikkert på brystet og sagde, ”*Ja, det er mig!*” Hajjaj sagde, ”*Må Allah belønne dig med den bedste belønning en lærer og en underviser kan få tildelt! Lige siden jeg forlod dig har jeg ikke udført Salah, foruden at jeg har husket dine ord!*”. Derefter rejste han sig og gik. (Citater er fra Said bin al-Musayyabs biografi skrevet af Salahuddeen Abdul-Mawjood)

Den Islamiske kultur (Hadharah)

Definitionen af kultur: En samling af opfattelser om livet

Islams syn: Halal og Haram

Vestens syn: Gavn og nytte

Kultur: Specifikke materielle produkter – Haram

Civilisation: U-specifikke materielle produkter – Halal

”Kultur er samlingen af opfattelser om livet, hvor civilisation er de materielle sanselige former, der anvendes i livets anliggender. Kultur er specifik ifølge livsperspektivet. Følgelig er den islamiske kultur forskellig fra den vestlige og ligeledes fra den kommunistiske kultur, fordi de hver har deres egne anskuelser, der er anderledes fra de andre kulturer.

Derfor er det ikke tilladt for muslimerne at godtage noget som helst fra den vestlige eller den kommunistiske kultur, idet de begge modstrider Islam. Hvad angår civilisation, så er det således, at ifald den har kilde i kulturen, som malerier og statuer af noget som har sjæl (dvs. levende væsner), betragtes den som specifik, og må dermed ikke godtages. Dette skyldes at Islams kultur forbyder fremstilling af statuer og erhvervelsen heraf. Ligeledes forbyder den at tegne alt, hvad der har sjæl, hvorimod både den vestlige og den kommunistiske kultur legaliserer det ovennævnte, og ikke forbyder det. Ifald civilisation er et produkt af videnskab og dens fremgang eller industrien og dens avancerede udvikling, som transportmidler, såsom fly, skibe og biler, og som industri- og landbrugsproduktionsmidler og de avancerede krigsværktøjer, og ligeledes alt, hvad menneskenes forstand fremstiller af opfindelser og opdagelser, som resultat af videnskabens fremgang og industriens avancerede udvikling, fx computere og lignende, er alle universelle former, der er til hele verden og ikke specifik for en given kultur, nation eller religion. Disse former er for hele menneskeheden, idet de ingen relation har til kulturen eller livsperspektivet. Derfor er disse tilladte at godtage, fordi de ikke står i modstrid med Islams love,

tværtimod er godtagelsen af disse *Fard Kifayah* (en kollektiv pligt)”. (9.6. *Hadbarah* (Kultur) & *Madaniyyah* (Civilisation) - Hizb ut-Tahrir)

Eksempel på fremmed kultur:

At fejre ikke-muslimers helligdage er ikke tilladt i Islam

Mange ikke-muslimer fejrer i denne periode, hvad de tror, er Isas (as) fødselsdag søn af Mariam (as), og nytår efter kristen tidsregning. Jul og nytår efter kristen tidsregning hos vesterlændinge i almindelighed og kristne i særdeleshed er en fejring, der udspringer af deres vildledte og fordrejede tro om Isa søn af Mariam, fred være med dem, iblandet gamle hedenske romerske traditioner. En muslim betvivler ikke, at dette er vildledning, og at dens trostilhængere er Kuffar. Allah siger:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

”Sandelig de er Kuffar, dem som siger: ’Sandelig, Allah er Messias, søn af Maryam’” (OQM. Al-Ma’idah 5:72)

I denne højtid pynter kristne hjemmene, butikkerne, skolerne og gaderne, og de afholder offentlige og private fester i kirker og andetsteds, udveksler gaver og synger religiøse sange som en markering af denne anledning.

Shari’ah har entydigt forbudt muslimerne at efterligne Kuffar – kristne, jøder og andre – i deres religiøse anliggender og ritualer. Bukhari berettede fra Abu Said Al-Khudri, at Profeten (saw) sagde: **”I vil komme til at følge jeres forgængeres vej, til punkt og prikke, og selv hvis de måtte gå ind i en tornhaleagames (øgle) hul, så vil I også gå derind” Vi spurgte: ”O Allahs Sendebud, er det jøder og kristne”? Han (saw) sagde: ”Hvem ellers”? Så Profeten (saw) forbyder at følge jøder og kristne og kritiserer den, der følger dem, går i deres fodspor i livet og efterligner dem i deres sædvaner, traditioner og ritualer, og dette er et tydeligt bevis på forbuddet mod at efterligne dem fra muslimernes side. Shari’ah har understreget dette forbud til en sådan grad, at den betegner den, som efterligner Kuffar, som værende en af dem, da Profeten (saw) sagde **”Den, der efterligner et folk, er en af dem”**. Berettet af Ahmad og Abu Dawud. Det er således ikke tilladt for muslimerne at fejre kuffars helligdage som jul og det kristne nytår eller at deltage sammen med dem under nogen form for fejring, offentlig såvel som privat, og uanset om det foregår i kirken, på skolen eller et hvilket som helst andet sted. Dette forbud omfatter enhver udtryksform eller ritual, der har relation til disse anledninger, hvor muslimerne udtrykker sin fejring eksempelvis ved gaveudveksling, lykønskning eller dekoration af huse og butikker.**

I ikke-muslimernes fejring af jul og nytår legemliggøres den rådne vestlige kulturs værdier, da det er højsæson for utroskab, indtagelse af alkoholiske drikke og skamløse fester. Ved disse anledninger rejses polyteismens kors, og folk konkurrerer om at begå amoralske handlinger. Kyskhed og dyd bliver trådt under fode, den seksuelle galskab slippes løs, slægtskaber blandes sammen, og de fine åndelige og moralske værdier forsvinder hos folk.

Så hvad tilskynder mennesket, et hvilket som helst menneske, til at efterligne, afkopiere og billige alt dette eller blot noget af det? Hvordan mon det så forholder sig, når imitatoren er en person, der har Iman på Allah alene som Herre, Koranen som åbenbaret bog og Islam som system og budskab til hele menneskeheden!

Det gør derfor en muslims hjerte trist at se muslimers børn deltage sammen med kristne i deres højtideligheder som en efterligning af dem og som en billigelse af deres traditioner, uvidende om disse helligdages og traditioners forbindelse til de kristnes vildledte og forvanskede tro.

Den væsentligste årsag bag nogle muslimers efterligning af vesterlændinge skyldes et mindreværdskompleks hos imitatorerne over for de imiterede. Dette mindreværdskompleks er et resultat af et intellektuelt og psykisk nederlag, der er opstået som følge af den manglende bevidsthed om mægtigheden af Islams livsanskuelse, tanker og love, og at disse alene sikrer retfærdighed, lykke og velvære for menneskeheden. Mindreværdskomplekset er ligeledes en følge af den manglende forståelse af fordærvet af den vestlige kultur, dens værdier og skikke samt dens livsanskuelse.

Shari'ah har fastlagt særlige helligdage for muslimerne, som er Fitr-dagen og Adha-dagen. Nisai berettede fra Anas, at han sagde: "Profeten (saw) ankom til Medina, hvor de havde to dage, i hvilke de legede (underholdning). Profeten sagde: Allah (swt) har erstattet dem for jer med to bedre dage: Dagen for Fitr og Adha." Dette er en tekst fra Allahs Sendebud om, at muslimerne kun har to helligdage, som er Fitr-dagen og Adha-dagen, og med disse to dage blev de præislamiske helligdage ugyldiggjort. Allahs Sendebuds (saw) Sahabah har ligeledes gjort Profetens Hijrah (emigration) til Medina, hvor den første stat i Islam blev oprettet, til årets begyndelse, og ikke den kristne tidsregning, som pave Gregor den trettende indførte for at skabe konsistens med de kristne højtideligheder.

O muslimer, i jeres helligdage manifesterer de høje værdier sig. På Fitr-helligdagen fejrer I afslutningen af den hellige Ramadan-måned, som er måned for lydighed og tilbedelse af Allah alene, og måned for almisser, samhørighed og tætte bånd mellem muslimerne. På jeres helligdage træder barmhjertighedens og medfølelsens værdier frem over for de nødlidende og fattige, tilskyndet af Islam.

Den velsignede Adha-helligdag er tilknyttet Hajj-ritualerne, hvor muslimerne valfarter til Allahs hellige hus som en højagtelse af Allah I, for en renselse af synder og som en fornægtelse af afgudsdyrkelse. På denne helligdag kommer de højeste betydninger af lydighed og ofring på Allahs vej til udtryk, og på denne dag følger muslimerne deres forfar Ibrahims (as) eksempel.

O muslimer! O I som er blevet pålagt at bære Islams budskab til menneskeheden: Allah har velsignet jer med Islam for at I må praktisere den i alle jeres livsanliggender, og Han har pålagt jer at viderebringe Islams budskab for at redde menneskene fra den vestlige kulturs elendighed, og dermed vil I sejre i denne verden og i den næste. Så vær ikke blandt dem, der lider af mindreværdskomplekser, og som stræber efter at gøre mennesker tilfredse i spørgsmål, der vækker Allahs vrede.

Allahs Sendebud (saw) siger: **"Den, som behager menneskene til Allahs forargelse, vil Allah overlade til menneskene, og den, som forarger menneskene til Allahs tilfredshed, vil Allah beskytte mod menneskene"** Berettet af Tirmidhi. Så vær ikke en prøvelse for Kuffar ved at følge deres levevis, adoptere deres værdier og efterligne og billige deres skikke og ritualer, men vær Islams ambassadører med al styrke og stolthed.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

"Således har vi gjort jer til en retfærdig nation, for at I må vidne over for menneskebeden, og for at Sendebuddet kan være vidne over for jer" (OQM. Al-Baqarah 2:143)

27. Safar 1436 e.H. 19. december 2014 e.Kr.

Hizb ut-Tahrir Skandinavien

Værdierne:

1. Moralsk værdi
2. Menneskelig værdi
3. Åndelig værdi
4. Materiel værdi

Shari'ah balancerer mellem de fire værdier → Medfører vedvarende lykke og trykthed

Islams system

Ånd (Ruh) → Opfatte forholdet til Allah via Ahkam

Åndelighed (Ruhaniyyah) → Følelse fra religiøsitetens instinkt

Åndelig aspekt (Nahiyah Ruhiiyyah) → Tingene er skabt af Allah

Oprindelsen til brugen af ordet "Ånd" findes i diskussioner, der fandt sted mellem folk, som troede på Guds eksistens og ofte brugte ord som "Ånd" og "Åndelighed" til at udtrykke effekten af en Skaber.

Et af de mest misforståede områder i Islam blandt Ummah, er dette emne om åndelighed, hvor den muslimske Ummah i dag har mange forskellige holdninger til hvad åndelighed er, og hvordan den skal fortolkes.

Man skal stille spørgsmålet om end dette spørgsmål om åndelighed i Islam er noget, som altid har eksisteret. Er diskussionen om åndelighed en del af Islam eller et adskilt universelt emne?

Åndelighed: Før og Nu

Første gang åndelighed blev diskuteret blandt muslimer, var da de mødte den hinduistiske filosofi. Den hinduistiske filosofi taler for askese og forsagelse af verden. Der blev lavet sammenligninger med Zuhd (gudfrygtig strengthed overfor en selv), en velkendt status, som er blevet beskrevet i adskillige Ahadith. Det er ud fra denne sammenligning, at 'Sufisterne' opstod.

I middelalderen blev åndeligheden defineret på grund af kristendommens historie i Europa. Den kristne Kirke havde en holdning om, at mennesket både rummer en åndelig opstige og en fysisk længsel, og at livet indeholder både de materialistiske og de åndelige aspekter. De talte for, at den håndgribelige realitet modsiger det usete, og at åndelig opstige ikke kan eksistere sammen med fysisk længsel, og at materien er adskilt fra ånden. De hævdede, at disse to sider er adskilt fra hinanden på grund af deres fundamentale modsigelse i natur.

Denne forståelse førte til en historisk konflikt i Europa, som i sidste ende resulterede i fjernelsen af kirken som autoritet og indførelsen af menneskeskabte systemer og love. Dette førte til gengæld til den industrielle revolution hvor store skridt blev taget i teknologi, hvilket muliggjorde masseforbrug på en skala, som ikke var set før. Det er derfor ikke nogen overraskelse, at dette har skabt en verden hvor den materielle tilfredsstillelse anses for at være det ultimative ideal. Samfundets materialisme har ført mange

til at akkumulere kæmpe mængder af rigdom mens de stadig er ude af stand til at opfylde deres åndelige tomrum; berømte eksempler herpå er Madonna, som vendte sig mod jødisk askese og mystik, og Tom Cruise, som vendte sig mod Scientology. Begge disse personligheder anses for at have opnået denne ultimative grad af kropslig nydelse.

Islam og Åndelighed

Retslærde i den islamiske historie skrev ikke meget om åndelighed, fordi det aldrig var en diskussion. Nogle diskussioner fandt sted, da Islam kom i kontakt med den hinduistiske filosofi på grund af visse elementer i den nye tænkning, dvs. den hinduistiske askese, som der blev talt for af nogle personer.

Spørgsmålet om åndelighed kan kun referere til to sager, enten realiteten af det skabte, dvs. hvem skabte hele skabelsen og forholdet mellem skaberen og det skabte, eller det kan være Ruh, som ofte oversættes som "sjæl".

Ruh eksisterer absolut og bevises i de absolutte tekster i Qur'anen og derfor er muslimer forpligtet til at have Iman på det. Ordet ånd eller "Ruh" er en almindelig term, ligesom ordet "Ayn" på arabisk, et ord der har rigtig mange betydninger, såsom "vandkilde", "øje", "spion", "guld", "sølv" osv. Ordet Ruh kom i Qur'anen med adskillige betydninger, såsom livets hemmelighed:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ ۗ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

"Og de spørger dig om Ruh. Sig at Ruh (skyldes) min Herres befaling, og I har kun fået lidt viden (derom)" (OQM. Al-Isra' 17:85)

I Islam defineres åndelighed som handlingernes forbindelse til livets formål. Så for eksempel muslimens formål i livet er at tilbede Allah (swt), altså er åndelighed i denne forstand at forbinde individets handlinger til formålet med deres liv. Handlinger i sig selv, uden disse rammer, er ikke andet end handlinger. De er ikke andet end materielle konstruktioner af tid, sted og objekter.

Så en person kan udføre sin Salah uden at tænke over ordene han reciterer, uden at disse ord har nogen påvirkning på ham. Denne Salah kan således ikke beskrives som åndelig, fordi den er blevet robotagtig. Dette er det samme som at spise et bestemt måltid eller at køre med et tog, fordi der ikke er nogen forbindelse til livets formål. En muslim er den, der udfører alle sine handlinger for at søge Allahs (swt) velbehag og nærme sig Ham. Ud fra denne definition er alle handlinger, som blev udført for Allahs (swt) velbehag, åndelige, fordi de forbinder den materielle handling til livets formål.

Det er derfor, at seksuelt samvær inden for ægteskab - den mest materielle af alle handlinger, bliver en åndelig handling når den forbindes til Allahs påbud. Åndelighed er ofte blevet set som en u håndgribelig følelse baseret på den kristne forskrift om, at Helligånden inspirerer moralskhed og dermed, handlinger. Denne forståelse er fuldstændig uoverensstemmende og en total kontrast til den måde, hvorpå Islam betragter åndelighed, fordi denne holdning er subjektiv, hvorimod den islamiske holdning er objektiv, fordi den er fra Allah (swt).

Der er to ekstremer i praktiseringen af åndelighed. For det første er der dem, som er meget påvirkede af og tilbøjelige til en emotionel åndelighed, og til at ignorere de aspekter af livet, som anses for at være 'materialistiske', hvor de foretrækker den åndelige værdi frem for den materialistiske. Følgelig vender de sig mod bøn (individuel 'Ibadah) og forsager den materielle verden og dens aspekter; de forsømmer livet

fordi det er materielt og med sådan en almen definition og forståelse, bliver det indlysende at religion er en personlig sag i ordets fulde forstand. Når dette bliver almindeligt i folks tænkning, vil levestandarden i det samfund de lever i forfalde, fordi de kun søger at fuldende deres egen karakter og moral. På den anden side er der dem, som er meget påvirkede af den materielle verden, og overvindes af deres lyster og forsømmer den åndelige værdi, hvor de foretrækker den materialistiske værdi og gør det til deres livs formål at opnå den.

Når Islam taler om Zuhd (at leve et strengt liv) i denne verden, så betyder det, at man ikke skal have verden som ens mål i livet, hvor man for eksempel sætter tilegnelsen af rigdom som det højeste mål. Det betyder dog ikke, at muslimer ikke skal nyde livets gode og Halal aspekter. Dette modsiger askese og forsagelse af verden; begge to kræver at man forlader livets nydelser og glæder, skønt man har evnen til at opnå dem. Dette modsiger Islam.

Det er også forkert for muslimerne at evaluere handlinger ud fra et Deen og Dunya perspektiv (Ånd og Materie). I stedet skal disse evalueres af deres Skaber, som er Allah (swt). Allahs Shari'ah eller love har vist løsningerne til livets problemer gennem lydighed til Allahs påbud og forbud. Allah (swt) har også vist dem den handling, som opnår den åndelige værdi, som er tilbedelseshandlinger, der er Fard (obligatoriske) og Mandub (opfordrede).

Det bedste eksempel vi har på det, er Profetens (saw) Sahabah (ra) eller ledsagere. De deltog i krige, regerede muslimernes lande, engagerede sig i forretning og handel og alle disse handlinger hører ind under denne åndeligheds banner. Hvis vi begynder at dele tingene op, såsom "Det her er sager til Deen, og det her er sager til Dunya", så løber vi risikoen at inddele Islam i adskillige rum, og som det mindste at gå glip af belønning for handlinger vi udfører hver eneste dag. I værste fald vil den mentalitet føre til sekularisme hvor vi helt adskiller vores handlinger fra vores formål i livet, hvilket fører til kompromittering af vores Deen.

Altså skal vi indse vores forhold til Allah, når vi udfører enhver handling, om end den er åndelig eller materiel, for at sikre, at vores handlinger er i overensstemmelse med Allahs påbud og forbud og i sidste ende opnår Hans (saw) velbehag.

Fundamentet for Islams system:

1. Vejen til Iman
2. Al-Qada' wal-Qadar
3. Det intellektuelle lederskab
4. Måden hvorpå man bærer den Islamiske Da'wah
5. Den Islamiske kultur

Uddybelse af Islams system

6. Islams system
7. Hukm Shar'i
8. Typer af Hukm Shar'i
9. Sunnah
10. Al-Ta'assi (efterligning) af Sendebuddets handlinger
11. Vedtagelse af de Islamiske love

12. Konstitution og Kanon (Lov)
13. Udkast til forfatningen
14. Moral i Islam

Typer af Hukm Shar'i

Definitionen af Hukm: Islamisk lov.

Definitionen af Ahkam: Hukm i fl. tal.

Definitionen af en regel: Det som mennesket skal rette sig til eller afholde sig fra.

Definitionen af en lov: En samling af regler, som staten forpligter folk til, at rette sig efter i deres relationer.

Definitionen af Shari'ah:

Sproglig betydning: En utømmelig brønd mennesket drikker vand fra.

Terminologisk betydning: Lovgiverens tale relateret til tjenerens handlinger.

Lovgivningskilderne

1. Koranen
2. Sunnah
3. Ijma' as-Sahabah
4. Qiyas

To grundlæggende typer af Hukm Shar'i:

Hukm Taklif'i (Påskønnet tale)

1. Fard/Obligatorisk
2. Mandub/Opfordret
3. Mubah/Frit valg
4. Makruh/Frarådet
5. Haram/Forbudt

Anmodning

A) Udfører noget

A1) Absolut (Fard)

A2) Ikke absolut (Mandub)

B) Afholde sig fra noget

B1) Absolut (Haram)

B2) Ikke absolut (Makruh)

Frit valg (Mubah)

Hukm Wadh'i (Tilstandstale)

1. Sabab/Årsag
2. Shart/Betingelse
3. Manah/Forhindring
4. Saha, Butlan, Fasad/Gyldig, Ugyldig, Defekt
5. 'Azima, Rukhsa/Udgangspunkt, undtagelse

Dette er reglerne regler.

Udkast til Forfatningen

Socialsystemet:

Eksempel til socialsystemet - Sammenblanding (Ikhtilaat) i Islam:

Spørgsmål

Hvad er det Islamiske syn på sammenblanding mellem kønnene?

Svar

Sammenblanding (Ikhtilaat) er sammenkomsten (Ijtima') mellem mænd og kvinder i en tilstand af blanding mellem kønnene (Khulta). Så to ting skal være til stede: Det første er sammenkomsten, mens det andet er blandingen mellem kønnene. Altså er sammenkomsten alene ikke sammenblanding. Derfor er det ikke sammenblanding, når kvinden sidder i et offentligt transportmiddel ved siden af manden. Blanding mellem kønnene (Khulta) alene er heller ikke nødvendigvis sammenblanding, som når kvinden taler i telefon med manden. Følgelig skal der være sammenkomst (Ijtima'), og hvor der under denne sammenkomst er blanding mellem kønnene, før det er sammenblanding (Ikhtilaat).

Dette er realiteten af sammenblanding. Shari'ah-loven relateret til sammenblanding skal derfor nedfældes over denne realitet. Så hvis realiteten (sammenblanding) er til stede, så er Hukm til stede, og hvis realiteten (sammenblanding) ikke er til stede, så er sammenblanding ikke til stede.

Hvad angår sammenkomsten (Ijtima') mellem mænd og kvinder, altså blot sammenkomsten mellem manden og kvinden, så indikerer de Shariah-mæssige beviser udledt fra Shari'ah-lovene - relateret til kvindens forhold til manden - via Dalalatul-iltizam (den nødvendige mening), et generelt forbud. Shari'ah har via et absolut forbud, forbudt manden at se den fremmede kvindes 'Awhrah, selv håret. Uagtet om manden så på kvinden med eller uden begær (Shahwa). Shari'ah har også udstedt et generelt forbud til kvinden om at blotte sin 'Awhrah overfor den fremmede mand, selv hvis det kun er hendes hals, som hun blotter. Uagtet om manden kiggede på hende eller ej. Og både manden og kvinden er forpligtede til at sænke blikket (Ghad al-basar). Shari'ah forbød ligeledes kvinden at rejse alene uden Mahram, selv hvis det skyldes en pligt som Hajj. Kvindernes rækker under Salah i den offentlige moské er ligeledes adskilt

fra mændenes rækker. Shari'ah har heller ikke tilladt kvindens vidneudsagn i Jinayat (straffelovene for forbrydelser mod liv og legeme). Ydermere sagde kvinderne til profeten (saw):

غلبنا عليك الرجال فاجعل لنا يوماً من نفسك فوعدهن يوماً لقيهن فيه فوعظهن وأمرهن

”Mændene har taget for meget (af din opmærksomhed). Så giv en dag til os’. Så lovede han (saw) dem en dag, hvor han mødtes med dem og rettede dem og befalede dem” Bukhari via Abu Said al-Khudari. Beviserne for alle disse Shari'ah-love indikerer ud fra Dalalatul-iltizam (den nødvendige mening) adskillelse mellem kvinder og mænd, samt at mænd ikke må mødes med kvinder. Derudover var adskillelse mellem mænd og kvinder realiteten af muslimernes liv under profetens (saw) tid. Altså adskillelse af kvinden fra manden. Denne adskillelse er ensbetydende med et forbud mod sammenkomst (Ijtima') mellem mænd og kvinder, altså forbud mod mødet mellem manden og kvinden. Følgelig indikerer de generelle beviser udledt fra Shari'ah-lovene - relateret til kvindens forhold til manden – at kvinder absolut skal adskilles fra mænd. Fordi beviserne er absolutte i deres bekræftelse (Qati' ut-Thubut) og entydige i betydning (Qati' ud-Dalalah) fra Koraniske vers og Mutawatir Ahadith. Til den grad, at adskillelsen mellem mænd og kvinder hos muslimerne i dag, er kendt af alle (Ma'lum mina ad-Deen bil-Darurah), grundet styrken i dets bekræftelse og naturlighed. Det private liv Imidlertid har Shari'ah fastbestemt et privat og et offentligt liv for muslimerne, samt afgrænsede det private liv og gjorde alt udover det til et offentligt liv. Hvad angår det private liv, så er der kommet beviser herpå, og beviser på Ahkam relateret til det. Mht. beviserne, så er husene (hjemmene) blevet gjort til privat liv, hvor det at søge tilladelse (om at komme ind) er bevis for, at der er tale om privat liv. Derfor er beviserne, som nævner husene, beviser på det private liv. Fordi betydningen af husene er dens beboere og tilstande, og ikke selve bygningen. Ligesom når Allah (swt) siger:

فَيَرْقُ الِ لِأَسَنِ و

”Og spørg byen” (OQM. Yusuf 12:87)

Her menes ikke selve bygningerne i byen, men byens beboere. Så ordet ”husene” (al-Buyuut), betyder i beviserne, beboerne og livsstilen i dem, altså det private liv. Ordet ”huse” (Buyuut) blev nævnt i flere Ayaat: *”... tråd ikke ind i andre huse end jeres egne huse”* (OQM. An-Nur 24:27) *”... så skal I lukke dem ind i husene...”* (OQM. An-Nisa' 4:15) *”... fra jeres huse eller jeres fædre huse...”* (OQM. An-Nur 24:61) Ordet ”huse” (Buyuut) i disse og andre Ayaat indikerer det private liv. Altså har muslimerne deres private liv, som teksterne har vist os fra Bogen og Sunnah i mange Ahadith. Dette private liv har først og fremmest et tegn, der indikerer det og adskiller det, og så har det også Ahkam, der drejer sig specifik om det. Hvad angår signalementet, så er det søgen om tilladelse i at indtræde det hos den, som har beføjelsen til at give tilladelse. Allah (swt) siger:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۚ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ ۚ وَإِن قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا ۚ هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَّكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ

”O I som har Iman. Tråd ikke ind i andre huse end jeres egne huse, førend I har bedt om tilladelse og bils dets beboere. Dette er bedre for jer, således at I ibukommer. Men hvis I ikke finder nogen i det, så tråd ikke ind i det, førend der gives jer tilladelse. Og hvis der bliver sagt til jer: ’Gå tilbage’, så gå tilbage. Det er renere for jer. Og Allah er vidende om, hvad

I foretager jer. Der er ingen synd over jer, hvis I går ind (uden tilladelse) i ubeboede huse, i hvilke der er gavn for jer. Og Allah ved, hvad I åbenbarer, og hvad I skjuler” (OQM. An-Nur 24:27-29)

Så det er ikke tilladt at indtræde de beboede huse førend man har søgt tilladelse, uagtet om man er fremmed eller Mahram. Der undtages kun to kategorier: Den første er slaver, mænd og kvinder, og den anden er børn i den præpubertale alder, da Shari’ah har givet en bevæggrund (’Illah) for disse, da de er blandt dem, som vandrer frem og tilbage (Tawafeen) hos familien. Dette er tegnet på det private liv: indtrædelse kræver tilladelse. Derfor hører private biler, skoler og universiteter, private klubber o. lign. til det private liv, da de kræver tilladelse. Selvom Qur’an og Hadith nævner ”huse” som det private liv, så har en mekanisme gjort søgen om tilladelse til tegnet på det, hvorved alt, som kræver tilladelse hører under det private liv. Hvad angår de Ahkam, der er relateret til det private liv, så er det forbuddet mod at træde ind, samt alt, som bygger på denne indtrædelse, da Allah (swt) siger: **مُكُونِي بَرِّي اَغ وَثِي وَا** **بُ نُنْدَلَات** ”... *træd ikke ind i andre huse end jeres egne huse*” (OQM. An-Nur 24:27) Dette betyder et forbud mod at træde ind, og et generelt forbud mod alt, hvad der bygger på indtrædelse. Dette er ud fra Dalalatul-iltizam (den nødvendige mening), da forbuddet mod indtrædelse nødvendiggør et forbud mod alt, hvad der bygger på denne indtrædelse. Blandt det, som bygger på indtrædelse er at spise, drikke vand, drikke kaffe, samtale, give en lektion mm. Så eftersom Shari’ah har forbudt indtrædelse, så er alt, hvad der bygger på denne indtrædelse ligeledes forbudt. Fordi forbuddet mod en ting nødvendiggør et forbud mod, hvad der bygger på denne ting. Så Hans (swt) tale: ”... *træd ikke ind i andre huse*”, betyder: indtræd dem ikke, og spis ikke derfra, og tal ikke til dens beboere, og drik ikke og gør ikke noget som helst andet, som bygger på indtrædelsen, da forbuddet mod indtrædelse, er et forbud mod, hvad der bygger på denne indtrædelse.

Så førend indtrædelse kan blive tilladt, og hvad der bygger på denne indtrædelse kan være tilladt, så kræver det en tekst fra Lovgiveren, der tillader indtrædelse, og det som bygger på indtrædelsen. Fordi beviset mod indtrædelse er generelt. Og det generelle vedbliver med at være generelt med mindre, der er et bevis, der specificerer det. Derfor skal der være en tekst fra Lovgiveren, der tillader dette (at træde ind) førend, der kan være tale om forekomsten af en undtagelse, der adskiller det fra det generelle. Så længe der ikke er en specifik tekst, så er det ikke muligt at lave en undtagelse fra forbuddet (mod at træde ind).

Lovgiveren har nedsendt tekster relateret til indtrædelse, og at bestemte personer må spise der, og familiemedlemmer må komme på besøg der, og at dem, der er Mahram må se deres (kvindernes) ’Aurah (hår, mm.) og samtale med dem, samt andre forhold, som teksterne relateret til det private liv er kommet med. Så disse forhold, hvorom Lovgiveren har nedsendt tekster, tillader visse ting i det private liv, som er undtaget fra det generelle forbud. Der er altså tale om tekster, og såfremt der ikke er tekster, så er der ingen undtagelse fra det generelle forbud. Så opnåelsen af tilladelse til at indtræde huset gør det Halal at indtræde huset. Ikke grundet selve tilladelsen (fra husets beboere), men fordi Lovgiveren har nedsendt tekster, der har gjort det Halal. Denne tilladelse til at træde ind omfatter ikke en tilladelse til, hvad der bygger på indtrædelsen (mad, drikke, mm.), fordi Lovgiveren tillod udelukkende det at træde ind efter opnåelse af tilladelse fra husets beboere, og Han (swt) tillod ikke andet end det. Så der er tale om selve indtrædelsen helt specifikt, fordi forbuddet mod indtrædelse nødvendigvis må være generelt. Så blot fordi man har fået lov til at træde ind i huset, så betyder det ikke automatisk, at man har tilladelse til f.eks. at spise dér. Derfor er beviset på forbuddet generelt. Hvad angår beviset på tilladelsen til at træde ind, så er det specifikt relateret til indtrædelse, da der findes tekster relateret til det. Og disse tekster nødvendiggør ikke andet, da Dalalatul-iltizam (den nødvendige mening) ikke kan nedfældes over det.

Ligeledes har Lovgiveren kommet med tekster, der tillader bestemte personer at spise. Allah siger:

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ أَيْمَانَهُمْ أَوْ صَدِيقِكُمْ ۗ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَاسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً ۗ كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

”Eller for jer selv (er der ingen synd), at I spiser i jeres egne huse eller jeres fædres huse eller jeres modres huse eller jeres brødres huse eller jeres søstres huse eller jeres farbrødres huse eller fastres huse eller jeres morbrødres huse eller mostres huse eller (i et hus), som I har nøgler til, eller (i) en af jeres venners (hus). Der er ingen synd over jer (i disse tilfælde) om I (mænd og kvinder) spiser sammen eller adskilt” (OQM. An-Nur 24:61)

Denne tekst tillader for disse (bestemte personer) at spise efter de har fået tilladelse til at træde ind. Så teksten har undtaget disse personer at indtræde. Og tilladelsen til, at disse personer gerne må spise, tillader samtidigt sammenkomsten (Ijtima’) med kvinder, hvad angår det at spise. Så det er specifikt relateret til det at spise og specifikt relateret til disse personer. Og omfatter ikke andre end dem på nogen som helst måde.

Ligeledes har Lovgiveren befalet Silat al-rahm (et godt og permanent forhold med sine slægtninge). Denne befaling indikerer tilladelsen til sammenkomst (Ijtima’) med kvinder, som er deres slægtninge, hvis formålet er Silat al-rahm, selv hvis det er onkler, fætre og kusiner, så længe de er omfattet af befalingen om Silat al-rahm. Ligeledes har Lovgiveren tilladt Mahram at se sin egen (kvindelig) Mahrams ’Awhrah (hår, mm.). Og tillod (den kvindelige) Mahram at blotte sin ’Awhrah for deres (mandlige) Mahram. Dette betyder tilladelsen til sammenkomst (Ijtima’) i det private liv. Så efter de har fået tilladelse til at indtræde huset, så må de gerne være sammen med kvinderne. Dette gælder for de bestemte personer, som teksterne har tilladt at gå længere end blot at indtræde huset. Det er tilladt for disse (personer) inden for tekstens grænser, da de er undtaget fra teksten. Og såfremt der ikke er nogen tekst, så er det ikke tilladt.

Sammenkomst (Ijtima’) mellem mænd og fremmede kvinder i det private liv er Haram på alle måder, fordi teksterne omfatter et forbud mod dette, og der findes ingen tekst, der giver en undtagelse. Derfor er det Haram. Følgelig er sammenblanding (Ikhtilat) i det private liv Haram på alle måder. Og det er kun tilladt for dem, som Shari’ah har undtaget i de situationer, som er gjort til undtagelse. Så sammenkomsten mellem manden og kvinden i det private liv er Haram med et specifikt bevis, udover det generelle bevis, som forpligter mænd og kvinder at adskilles.

Det offentlige liv Hvad angår det offentlige liv, så tillader det generelle bevis ikke sammenkomst mellem manden og kvinden, derimod skal de adskilles. Imidlertid har Lovgiveren kommet med Ahkam udelukkende relateret til kvinden, og Ahkam udelukkende relateret til manden, samt Ahkam relateret til dem begge på én gang. Altså har Lovgiveren tilladt transaktioner og relationer for både manden og kvinden uden at diskriminere mellem disse. Det er gjort tilladt for dem begge at sælge, købe, leje, udstede fuldmagter, give gaver, købe partnerskabsandele (Shuf’ah), donationer (Waqf), partnerskaber, testamenter (Wasiyah), erstatte en anden kreditor (Hiwalah), eje hvad de vil, forøge deres ejendom, lære videnskab og produktion og lære fra sig til andre. Jihad, forsørgelse og fredagsbøn er gjort til en pligt for manden og tilladt for kvinden. Salah i fællesskab er gjort til opfordret for manden og tilladt for kvinden. Hajj er gjort til pligt for manden, men for kvindens vedkommende blev det betinget af om en Mahram eller gruppe kvinder kan tage med hende. Shari’ah forbød kvinden at være regent, men tillod det for manden. Og

befalede hende at tage Jilbaab på, men befalede ikke manden det, og hendes 'Awrah blev gjort anderledes end mandens 'Awrah. Og Shari'ah tillod ikke kvindens vidneudsagn i Jinayat (straffelovene for forbrydelser mod liv og legeme), men tillod det i [offentligt relaterede] rettigheder (Huquq), hvor to kvinders vidneudsagn svarer til en enkelt mands vidneudsagn. Og tillod kvinden og manden at gå, kigge, snakke, hilse, lege, løbe og alt hvad der hører under de generelle forhold, der både omfatter både kvinden og manden. Disse Ahkams realitet findes i det offentlige liv, så hvis det nødvendiggør sammenkomst med manden som i salg, køb og øvrige transaktioner, så er sammenkomsten med manden tilladt. Fordi tilladelsen af disse transaktioner nødvendiggør tilladelsen af sammenkomst (Ijtima'), da beviset på, at det er tilladt omfatter sammenkomst, fordi tilladelsen er omfattende. Og dette er ikke sammenblanding (Ikhtilat). Eller også er det en type sammenblanding, som Shari'ah har tilladt. Følgelig er sammenkomst mellem manden og kvinden i det private liv Haram, uagtet om det er sammenblanding eller ej, undtagen i de tilfælde som Shar'iah har gjort Halal ved at tillade, forpligte eller opfordre det som er nødvendigt, såsom Silat al-rahm og samværet mellem Mahram indbyrdes.

Hvad angår det offentlige liv, så er sammenkomst mellem mænd og kvinder tilladt i de anliggender, som Shari'ah har tilladt, såsom salg, produktion, landbrug o. lign. Disse er tilladt, også hvis der måtte være sammenblanding, altså selv hvis der er sammenkomst i en tilstand af blanding mellem kønnene (Khulta). Fordi tilladelsen af disse anliggender nødvendiggør tilladelse til sammenkomst med kvinder, og det er ikke muligt at realisere disse anliggender (transaktioner) undtagen gennem sammenkomst med manden. Derfor er beviset på, at disse anliggender er tilladt, et bevis på at sammenkomst er tilladt.

Hvis selve handlingen er Haram, såsom gambling, eller hvis handlingen ikke nødvendiggør sammenkomst med manden, såsom gåture og leg, så er sammenkomsten i disse to forhold Haram, uagtet om der er sammenblanding eller ej. Selve sammenkomsten er Haram, fordi beviserne på adskillelse mellem kønnene er generelle, hvilket forpligter til adskillelse og forhindrer sammenkomst. Så forekomsten af sammenkomst er Haram, hvis der ikke er et bevis, som undtager det, såsom i tilfældet med salg og køb.

Så udgangspunktet er, at sammenkomsten mellem mænd og kvinder er Haram, uagtet om der er tale om sammenblanding eller ej. Og vi undtager fra det generelle bevis relateret til det offentlige liv, hvad der er kommet af Shari'ah-love, som nødvendiggør sammenkomst. Altså er sammenkomst nødvendigt for at udføre den handling, som Shari'ah har tilladt, hvorved sammenkomst er tilladt, også selv hvis der er tale om sammenblanding.

Derfor handler spørgsmålet ikke om sammenblanding (Ikhtilat), men snarere om sammenkomsten (Ijtima') mellem mænd og kvinder, uagtet om der er sammenblanding eller ej. Så hvis teksten tillader sammenkomst, såsom sammenkomsten mellem en mand og en kvinde, som han vil fri til. Eller sammenkomsten mellem sygeplejersken og lægen i klinikken eller på hospitalet. Eller sammenkomsten mellem kvinden og manden i et offentligt foredrag. Eller sammenkomsten mellem manden og kvinden i handel. Så er disse ting tilladte i det offentlige liv, men ikke i det private liv.

Såfremt Shari'ah ikke tillader sammenkomsten, såsom hvis sammenkomsten drejede sig om noget Haram som gambling. Eller hvis handlingen er tilladt, men nødvendiggør ikke sammenkomst, såsom at sidde i en café for at drikke kaffe eller i restauranten for at spise mad, o. lign. Så udgangspunktet er forpligtelsen i at adskille mellem mænd og kvinder, både i det private og offentlige liv. Enhver sammenkomst mellem dem er Haram uden tvivl, med mindre der er bevis på sammenkomsten. Så det er tilladt i det offentlige

liv, men overhovedet ikke i det private liv, undtagen i de tilfælde som de Shari'ahmæssige tekster har omtalt.

11. Rajab 1393

9. August 1973

Eksempel til socialsystemet - Den muslimske kvindes påklædning:

Indledning Den muslimske kvindes påklædning hersker der stadig stor forvrængning og uvidenhed omkring. Orientalister og andre islamfjendske mennesker påstår på en forvrængende måde, at Hijjab ikke står nævnt i Qur'anen, og at det ikke er en forpligtelse. Allah (swt) siger i meningsoversættelsen af et Qur'an-vers som fuldstændigt knuser denne påstand: *"Og når I beder dem (profetens hustruer) om nogen forsyning, så spørg dem, når de er bag en Hijjab"* (OQM. Al-Ahzab 33:53)

Så Hijjab står altså utvetydigt nævnt i Qur'anen, og det er en forpligtende ordre fra Allah til profetens hustruer om at tilsløre og dække sig fuldstændigt fra top til tå, når de er foran fremmede mænd, fordi Hijjab betyder noget, som fuldstændigt adskiller og skjuler, så hele kroppen dækkes, inklusive ansigtet og hænderne. At Hijjab kun er en forpligtelse for profetens hustruer, betyder ikke, at der dermed ikke findes en ordre fra Allah til de muslimske kvinder om at beklæde sig med en bestemt islamisk påklædning. Allah (swt) har påbudt og forpligtet de muslimske kvinder med en anden påklædning, som består af to beklædningsgenstande, nemlig Khimar (hoveddækket) og Jilbab (den omsluttende og lange overfrakke eller kappe, der går helt ned til fødderne), som bliver nærmere opklaret og bragt beviser for i det følgende.

At en islamisk lov, Hukm Shar'i, ikke har kilde i Qur'anen betyder ikke, at loven dermed ikke er islamisk. Dette skyldes, at der findes andre lovgivningskilder i Islam ud over Qur'anen, såsom Sunnah (profetens handlinger, udtalelser og anerkendelser - dvs. samlingen af alle Ahadith). Kravene for at en lovgivningskilde kan være en islamisk lovgivningskilde er, at den skal være absolut bekræftet af Allah. En islamisk lov er så en lov, som har sin kilde i og udspringer fra en absolut bekræftet lovgivningskilde. Sunnah er sådan en absolut bekræftet lovgivningskilde, og den, der benægter den som en absolut lovgivningskilde fra Allah, bliver Kafir (vantrø). Blandt de absolutte beviser i Qur'anen på, at Sunnah er en absolut islamisk lovgivningskilde, som man skal tro på og forholde sig til, er meningsoversættelsen af Allahs ord i de følgende Qur'an-vers:

"Og han (profeten Muhammad) taler ikke af eget begær. Dette er kun åbenbaring, der er åbenbaret (af Allah)" (OQM. An-Najm 53:4-5)

"Alt hvad Sendebuddet har bragt jeg, skal I tage imod, og alt hvad han har forbudt jer, skal I afholde jer fra, og frygt Allah, thi Allahs straf er meget hård" (OQM. Al-Hashr 59:7)

Det er velkendt, at profeten både er kommet med Qur'anen og Sunnah, og da Allah i Qur'anen entydigt og absolut siger, at hvad end der kommer fra sendebuddet er åbenbaring, da bliver Sunnah absolut bekræftet som en åbenbaring fra Allah. Disse to lovgivningskilder, Qur'anen og Sunnah, og de principper og love, som udspringer herfra, skal vi forholde os til og overholde, da Allah (swt) truer os med en hård straf, hvis vi ikke gør dette

Derfor når man bringer beviser på en islamisk sag, så skal man referere til både Qur'anen og Sunnah. Selve Sunnah er den praktiske og levende efterlevelse af Islam, og her finder vi stort set alle lovene i

Islam, hvormed man tydeligt får illustreret og bekræftet Islam som et universelt og altomfattende livssystem. Tilsidesætter og ophæver man Sunnah, vil Islam dermed begrænses til en åndelig og teoretisk religion, hvor dens tilhængere må snylte sig op af et fremmed livssystem, såsom kapitalismen, og dermed indgå i sekulariseringen af livet. Derfor er det ikke ubetydeligt, når der påstås, at Sunnah ikke er en lovgivningskilde, men det er selve dødsstødet til Islam. Virkeligheden og naturen af Islam er, at den er en fuldkommen, altomfattende og universel ideologi til hele menneskeheden, samt at den bygger på intellektet og stemmer overens med menneskets natur, hvilket Islams tekster, historien og Islams realitet entydigt og tydeligt er et bevis på.

Denne artikel handler udelukkende om et af aspekterne af socialsystemet i Islam og fremlægger kun lovene omkring den muslimske kvindes påklædning i det offentlige liv, med kilde i Qur'anen og Sunnah.

Kvindens 'Aurah Kvindens 'Aurah (den del af kroppen, som man ikke må vise) omfatter hele hendes krop, foruden hendes ansigt og hænder. Så kvindens hals, hår, ja selv et enkelt hår, og en hvilken som helst side af hovedet er en del af hendes 'Aurah. Så alt foruden ansigtet og hænderne hører under 'Aurah, som er en pligt for kvinden at dække. Beviset for dette er meningsoversættelsen af Allahs ord: "*Og de (muslimske kvinder) skal ikke vise deres (naturlige og kunstige) skønhed, med undtagelse af hvad der er åbenbart af denne*" (OQM. An-Nur 24:33) - Hvad der er åbenbart af denne skønhed er ansigtet og hænderne, fordi disse legemsdele var dem, der var åbenbare af de muslimske kvinder foran profeten, hvilket han anerkendte, og fordi disse to legemsdele er hvad, som åbenbart i 'Ibadat, nemlig under Hajj og Salah, og fordi disse legemsdele var dem, som blev vist i sendebuddets tid, dvs. i perioden, hvor verset åbenbares. Et andet bevis på, at kvindens 'Aurah er hele hendes krop foruden hendes ansigt og hænder, er profetens udtalelse: "**Kvinden er en 'Aurah**" og profetens udtalelse: "**Når kvinden når menstruationsalderen, så er det kun tilladt for hende at vise ansigtet, og hvad der er under dette og tog med sin (ene) hånd fat om sin (anden) arm. Og mellem der hvor han tog fat (med den ene hånd) og hånden (på den anden arm), var endnu en plads til, at man næsten kunne tage fat med sin hånd**". Og profeten (saw) sagde til Asma, Abu Bakrs datter: "**O Asma, når kvinden når menstruationsalderen, så er det ikke tilladt, at man ser andet end dette og dette af hende; og pegede på sit ansigt og sine hænder**".

Dette er tydelige beviser på, at hele kvindens krop, foruden hendes ansigt og hænder, er en 'Aw'rah, og at kvinden er forpligtet til at dække sin 'Aurah, dvs. dække hele sin krop foruden ansigtet og hænderne.

Hvad angår, hvad kvinden skal dække sin 'Aurah med, så har Shari'ah (den islamiske lovgivning) ikke fastsat nogen bestemt beklædning, hvormed 'Aurah skal dækkes, men Shari'ah har gjort det åbent uden nogen fastlæggelse og begrænset sig til ordene: "*det er ikke tilladt for hende at vise*" Og "*det er ikke tilladt, at man ser af hende*". Så en hvilken som helst beklædning, der dækker hele hendes krop foruden hendes ansigt og hænder betragtes for at være dækkende, uanset hvordan den ser ud. Så den lange beklædning er dækkende og bukser er dækkende og nederdelen er dækkende og strømper er dækkende. Så beklædningens udseende og art har lovgiveren Allah ikke fastlagt. Så enhver beklædning, som dækker 'Aurah, dvs. som ikke fremviser 'Aurah, betragtes for at være dækkende for 'Aurah ifølge Shari'ah, uanset hvordan beklædningen ser ud eller beklædningens art eller antal stykker.

Lovgiveren Allah har dog betinget, at beklædningen ikke må fremvise huden og har forpligtet et dække, der ikke fremviser hudfarven, dvs. som dækker huden, så man ikke kan skelne om huden er hvid, rød,

brun eller sort eller andet. Det vil sige, at dækket eller beklædningen skal dække huden og hudfarven, således at man ikke kan vide, om huden er hvid, rød eller brun mv. og hvis dækket ikke opfylder dette, så betragtes dækket (eller beklædningen) ikke som værende dækkende for 'Awrah. Er tøjet tyndt og gennemsigtigt og dermed fremviser hudfarven, så man kan skelne den fra andre hudfarver, så er tøjet ikke egnet som et dække for 'Awrah, som betragtes som værende åbenbar og udækket. Dette skyldes, at dækningen ifølge Shari'ah ikke opnås, medmindre huden dækkes ved at hudfarven skjules. Beviset på, at lovgiveren Allah har forpligtet, at huden skal dækkes, således at man ikke kan se hudfarven, er Aishas beretning. Aisha berettede, at Asma, Abu Bakrs datter, var gået ind til Allahs sendebude i noget gennemsigtigt tøj, hvorpå profeten vendte sig væk fra hende og sagde: "O Asma, når kvinden når menstruationsalderen, så er det ikke tilladt, at man ser andet end dette og dette af hende". Så Sendebuddet (saw) betragtede ikke det gennemsigtige tøj som værende dækkende for 'Awrah, og han (saw) betragtede det, som at hun viste sin 'Awrah, hvorved han så vendte sig væk fra hende og beordrede hende til at dække sig, dvs. med en beklædning, som dækker 'Awrah. Beviset herpå er også, hvad der blev nævnt i Usamas beretning. Da Usama blev spurgt om kopter-tøjet, svarede han, at han har givet det til sin kone, hvorpå Sendebuddet sagde til ham: "Befal hende til at tage en kjole på under den, fordi jeg frygter, at den (dvs. kopter-tøjet) vil åbenbare størrelsen på hendes knogler". Kopter-tøjet er noget gennemsigtigt tøj, og da Sendebuddet fik at vide, at Usama havde givet det til sin kone, beordrede profeten ham til at sige til hende, at hun skulle tage et andet klæde på under kopter-tøjet, så man ikke kunne se hendes hud gennem kopter-tøjet, fordi profeten sagde: "Befal hende til at tage en kjole på under den", og begrundede det med "fordi jeg frygter, at den (dvs. kopter-tøjet) vil åbenbare størrelsen på hendes knogler" - dvs. ligesom glasset afslører, hvad der ligger bag det. Så profeten frygtede, at man ville kunne se hendes hudfarve, dvs. at hendes hud ville være åbenbar, fordi ordet "Tasif" i beretningen betyder at afsløre og åbenbare det, som ligger under eller bag, ligesom det, der er bag eller under glasset, vil åbenbares og vises gennem glasset. Ordet "Tasif" kan på arabisk kun betyde, at hvad det ligger under eller bag åbenbares og afsløres, og ordet kan ikke betyde en beskrivelse af formen, der ligger under eller bag. Derfor er meningen med metaforet "størrelsen på knoglerne" i denne sammenhæng en betegnelse for hudfarven. Disse to Ahadith er tydelige beviser på, at lovgiveren har betinget, at den beklædning, hvormed man dækker 'Awrah, skal dække og skjule hudfarven. Derfor skal kvinden dække sin 'Awrah med en ugenomsigtig beklædning, som ikke afslører og åbenbarer, hvad der ligger under eller bag.

Dette var mht. beklædningen af 'Awrah, og dette emne må hverken blandes sammen med kvindens påklædning i det offentlige liv eller med fremvisningen af kvindens naturlige og kunstige skønhed med nogle former for beklædningsgenstande.

At der findes en beklædning, der dækker 'Awrah, betyder ikke, at det er tilladt for kvinden at tage det på i det offentlige liv, fordi Shari'ah har fastlagt en bestemt påklædning for kvinden i det offentlige liv, hvor det ikke er tilstrækkeligt med at 'Awrah dækkes. Så selvom bukser dækker 'Awrah, så er det ikke tilladt for kvinden at have bukser på i det offentlige liv, dvs. udendørs, fordi Shari'ah har til det offentlige liv fastlagt en bestemt påklædning, som Shari'ah har forpligtet. Derfor er kvinden syndig, hvis hun bryder eller overtræder Shari'ahs påbud, ved at påklæde sig med en anden påklædning, end den Shari'ah har fastsat, fordi hun dermed har forladt en pligt. Derfor må man ikke blande dækningen af 'Awrah med kvindens påklædning i det offentlige liv.

Ligeledes må man heller ikke blande dækningen af 'Awrah med kvindens fremvisning af sin naturlige og kunstige skønhed (Tabarruj). At bukserne dækker 'Aw'rah, hvis de er ugenomsigtige, betyder ikke, at kvinden kan tage bukser på foran fremmede mænd, fordi hun hermed fremviser sine kropstræk og sin skønhed. I dette tilfælde vil kvinden være i en tilstand, hvor hun fremviser sin kunstige eller naturlige skønhed, selvom hun har dækket sin 'Awrah, og denne tilstand (Tabarruj) har Shari'ah forbudt, på trods af at kvinden har dækket sin 'Awrah. Så at kvinden har dækket sin 'Awrah betyder ikke, at hun ikke kan fremvise sin skønhed. Og derfor må man ikke blande dækningen af 'Awrah med fremvisningen af skønheden (Tabarruj), da det er to forskellige emner.

Kvindens påklædning i det offentlige liv Hvad angår kvindens påklædning i det offentlige liv, dvs. udendørs, så har Allah forpligtet kvinden, at hun beklæder sig med en beklædning, som hun kan tage over sig oven på sit tøj, når hun bevæger sig udendørs. Allah har forpligtet kvinden, at hun skal have en Jilbab - dvs. en omsluttende overfrakke (Mila'a) eller noget tildækkende overtøj som en kappe (Milhafah), som hun skal tage på over sit tøj, og som hun sænker ned over sig til den dækker fødderne. Hvis kvinden ikke har sådan en påklædning, så skal hun låne en af sin veninde, bekendte eller nabo mv. eller købe en. Hvis hun ikke får fat på en sådan påklædning, så må hun ikke bevæge sig udendørs. Og hvis kvinden alligevel bevæger sig udendørs uden dette overtøj, så vil hun være syndig, fordi da vil hun have forladt et af Allahs påbud.

Dette er mht. kvindens nedre beklædning. Hvad kvindens øvre beklædning angår, så skal hun have en Khimar (islamisk hoveddække/tørklæde) eller noget lignende, der dækker hovedet, halsen og tøjåbningen fortil på brystet, og skal være beregnet til at kunne bevæge sig med udendørs, dvs. den øvre påklædning til det offentlige liv.

Så har kvinden disse to beklædningsgenstande, Jilbab og Khimar, så kan hun bevæge sig udendørs, og hvis hun ikke har disse to beklædningsgenstande, så er det overhovedet ikke tilladt for hende at gå uden for sit hus. Dette skyldes, at påbuddet om Jilbab og Khimar, er nævnt i generelle udtryk, og er derfor et generelt påbud i alle tilfælde, fordi der ikke er nævnt nogen specifikation.

Beviset for påbuddet om at, kvinden skal beklæde sig med disse to beklædningsgenstande i det offentlige liv er, at Allah (swt) siger mht. den øvre beklædning i meningsoversættelsen af et Qur'an vers:

"Og de skal ikke åbenbare deres (naturlige og kunstige) skønhed, undtagen hvad der er åbenbar af den, og de skal slå deres Khimar (hoveddække) ned over deres bryster" (OQM. An-Nur 24:31)

Og beviset for den nedre beklædning er meningsoversættelsen af følgende vers:

"O profet! Sig til dine hustruer og dine døtre og de troendes kvinder, at de skal sænke deres Jilbab ned over sig" (OQM. Al-Ahzab 33:59)

Et andet bevis er også Ummu 'Atiyyahs beretning: **"Allahs sendebud beordrede os til at tage de ældre, de menstruerende og de u-kønsmodne piger ud til (Salah) Al-fitr og Al-Adha (Salah). Hvad de menstruerende angår, så skulle de afholde sig fra Salah og overvære det gode og muslimernes bøn. Så spurgte jeg: O Allahs sendebud: Hvad nu hvis en af os ikke har en Jilbab? Han (saaws) sagde: Så skal hendes søster beklæde hende med en af sine egne Jilbab"**.

Disse beviser er tydelige i deres indhold omkring kvindens påklædning i det offentlige liv. Allah (swt) har i disse to vers på en præcis og omfattende måde beskrevet den påklædning, som det er en pligt for kvinden at beklæde sig med i offentligheden. Så mht. kvindens øvre påklædning i det offentlige liv, sagde Allah i versets meningsoversættelse: "*Og de skal slå deres Khimar ned over deres bryster*". - dvs. de skal vikle deres hoveddække om deres hals og bryst, hvormed disse dækkes.

Og hvad den nedre påklædning angår, så har Allah i meningsoversættelsen af verset sagt: "*De skal sænke deres Jilbab ned over sig*". - dvs. sænke deres overtøj ned over sig såsom en altomsluttende kappe eller overdækkede frakke, som de tager på udendørs.

Og Allah (swt) sagde i versets meningsoversættelse i forbindelse med det generelle udtryk, hvorpå påklædningen skal være: "*Og de skal ikke åbenbare deres (naturlige og kunstige) skønhed, undtagen hvad der er åbenbar af den*". - dvs. de ikke skal åbenbare og fremvise deres skønhed såsom ørerne, armene, benene osv., foruden det, som blev fremvist og var åbenbar af kroppen i det offentlige liv, da dette vers blev åbenbart, dvs. i profetens tid, hvilket var ansigtet og hænderne. Med denne præcise beskrivelse, viser det sig tydeligt, hvad kvindens påklædning i det offentlige liv indebærer, og hvordan den skal være. Og Ummu 'Atiyyahs beretning opklarede tydeligt, at det var en pligt for kvinden at tage en Jilbab som overtøj på, når kvinden ønskede at bevæge sig uden for huset, fordi da hun spurgte sendebuddet (saw): "**Hvad nu hvis en af os ikke har en Jilbab? Så svarede profeten: Så skal hendes søster beklæde hende med en af sine egne Jilbab**". - dvs. hvis kvinden ikke har en Jilbab, dvs. en beklædning, som hun kan tage på over sit tøj og gå ud med, så har sendebuddet beordret, at en muslimsk søster skulle låne hende en beklædning, der tages på over alt det andet tøj, man har på. Meningen af beretningen er, at hvis hun ikke får lånt en Jilbab, så er det ikke tilladt for hende at gå udendørs. Og dette er bevis på, at ordren i denne Hadith er en forpligtelse, dvs. at det er en pligt for kvinden at tage Jilbab på over sit tøj, hvis hun ønsker at gå ud, og hvis hun ikke tager det på, må hun ikke gå ud.

Kravet for Jilbab er, at det skal sænkes helt ned, så det dækker fødderne, fordi Allah (swt) siger i meningsoversættelsen af verset: "*De skal sænke deres Jilbab ned over sig*". Og Ibn Umar har berettet, at Allahs sendebud sagde: "**Allah vil på dommedag ikke se på den, som i arrogance trækker sit tøj efter sig**". Derpå sagde Ummu Salamah: Hvad skal kvinderne så gøre med deres tøjslæb. Han (saw) sagde: "**De skal (kun) sænke det en håndsbredde ned**". Hun sagde: "**Så vil deres (kvindernes) fødder blive blottet**". Han (saw) sagde: "**Så skal de slå det en armlængde ned, og ikke længere**".

Dette er en tydeligt bevis på, at Jilbab, som tages på som overtøj over resten af tøjet, skal sænkes helt ned, så det dækker fødderne. Så hvis fødderne er dækkede af strømper eller sko, så skal Jilbab alligevel sænkes ned, så man kan se, at der er tale om nedsænkning, og derfor er det ikke nødvendigt at dække fødderne med Jilbab, hvis de er dækkede af strømper eller sko. Det vigtigste, at Jilbab på en tydelig måde er nedsænket, således at man kan se, at det er påklædningen til det offentlige liv, og som kvinden er forpligtet til at tage på, og at man tydeligt kan se, at den er nedsænket, dvs. opfylder Allahs ord: "nedsænke"

Heraf er det tydeligt, at det er en forpligtelse for kvinden at have en bred påklædning, som hun tager over alt det andet tøj, for at hun kan gå udendørs. Så hvis hun ikke har en Jilbab og ønsker at gå ud, så skal en muslimsk søster låne hende en Jilbab som et stykke omsluttende overtøj, der kan sænkes helt ned. Hvis kvinden alligevel går ud uden Jilbab vil hun være syndig, selv hvis hun dækker hele sin 'Awrah, fordi den

brede beklædning, som er sænket helt ned til fødderne, er en forpligtelse, og derved vil kvinden have overtrådt en pligt, og vil være syndig hos Allah og vil straffes af den islamiske stat.

Økonomisystemet:

”9.8. **Love vedrørende det økonomiske system i Islam:** Partiet har tilrettelagt en lang introduktion i sin bog ’Det Økonomiske System i Islam’, specielt beregnet til modbevisning af de økonomiske idéer i det kapitalistiske økonomiske system, og i de to socialistiske og kommunistiske økonomisystemer. Deri har partiet klargjort falskheden af samtlige de økonomiske idéer. Partiet har ligeledes klargjort at disse står i modstrid med idéerne og lovene i det økonomiske system i Islam. Følgende er nogle idéer og love i det økonomiske system i Islam:

9.8.1. Økonomipolitikken i Islam er at garantere realiseringen af den komplette opfyldelse af ethvert individs basale behov, samt at muliggøre dets opfyldelse af sine sekundære behov i så høj en grad som det evner, ud fra den betragtning at det lever i et specifikt islamisk samfund, der har sit specifikke livsmønster. Netop derfor har Shari’ah-lovene garanteret den totale opfyldelse af de basale behov af føde, husly og klæder for ethvert individ, ved at gøre arbejde til en Fard over den arbejdsdygtige, for således at han sikrer de basale behov for sig selv, og for dem det er ham Wajib (forpligtende) at forsørge. Ligeledes gjorde Shari’ah-lovene forsørgelsen til en Fard over ens fader samt over arvtageren, ifald det pågældende individ ikke er arbejdsdygtig, eller over Bait al-Mal (statskassen), i tilfælde af at manden, som forsørgelsen skulle pålægges, ikke findes. Derved garanterede Islam for hvert enkelt individ opfyldelsen af de behov, som ethvert menneske nødvendigvis skal have opfyldt.

9.8.2. Det økonomiske problem i Islams syn Det økonomiske problem består, ifølge Islam, i fordelingen af midler og goder over alle befolkningens individer. Udtrykt på en anden måde, så er det økonomiske problem fordelingen af rigdommen, og ikke produktionen af rigdomme.

Det oprindelige ejerskab af midlerne Principielt tilhører midlerne alene Allah (swt). Han (swt) har udvalgt menneskene som stedfortrædere heri. Med denne udvælgelse som stedfortrædere har de fået ejendomsretten til disse. Ydermere er det Allah (swt), som gav individet tilladelse til at besidde disse, og med denne specielle tilladelse har individet fået lov til at have det reelle ejerskab heraf. Allah (swt) sagde:

وَأْتُوهُمْ مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ

“Og giv dem af Allahs rigdom, som Han har givet jer” (OQM. An-Nur 24:33)

Her knyttede Allah (swt) rigdommen til Sig selv. Allah (swt) siger også:

آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْفِينَ فِيهِ

“Og giv ud af det, Han har gjort jer til arvinger af. Så vil de af jer, som tror og giver ud, få en stor belønning” (OQM. Al-Hadid 57:7)

Og i ovenstående Ayah gjorde Allah (swt) folk til stedfortrædere i rigdommen på Hans vegne, og klargjorde at det er Ham (swt), der gjorde dem til stedfortrædere heri.

9.8.3. Ejerskabets Typer: Ejerskabet består af tre typer: Privat ejendom, offentlig ejendom og statsejendom.

Først - Privat ejendom: Privat ejendom defineres som Lovgiverens (Allahs) tilladelse til mennesket for at det kan få gavn af ejendommen gennem forbrug, at drage nytte heraf samt at få i bytte herfor. Islam har gjort ejendomsbesiddelsen til en Shari'ahmæssig ret for individet. Som følge heraf har individet ret til at eje både flytbare ejendomme, såsom dyr, penge, biler og klæder; og u-flytbare ejendomme, såsom jord, hus og fabrik. Shari'ah har ydermere givet individet myndighed til at råde over det individet ejer. Imidlertid har Lovgiveren (swt) fastsat måderne, hvorigennem det er tilladt for mennesket at eje midlerne samt at forøge disse. Lige såvel har Lovgiveren (swt) fastsat måden, hvorpå man disponerer over disse midler.

Måderne, hvorpå man erhverver sig ejerskabet Lovgiveren (swt) har fastsat måderne, hvorved det for mennesket er tilladt at eje, samt de måder mennesket må forøge sine midler igennem.

Lovgiveren (swt) har fastsat følgende måder for erhvervelsen af ejendom:

1. Arbejde: a. Selvstændig forretning, b. Ansættelse, c. Genoplivning (dvs. dyrkning) af Mawat, u-dyrket og øde jord, d. Jagt, e. Udgravning af (metaller og begravede skatte) fra jorden, f. Samsarah (kommissionsforretning) og Dalalah (salgsmæglerforretning), g. Mudharabah (et partnerskab bestående af kapital og arbejdskraft), h. Musaqah (forpagtning af jord plantet med træer).

2. Arv

3. Behov for midler til overlevelse

4. Statens tildeling af sine midler til borgerne

5. De midler, som individerne modtager uden at gøre gengæld i form af indsats eller penge: a. Foræring (Hibah), gaver og testamenterede donationer, b. Bidrag, c. Diyyah (Shari'ah-fastsat blodpenge), d. Mahr (medgift), e. Luqatah (fundne sager).

Ydermere har Lovgiveren (swt) gjort agerbrug, handel og industri blandt måderne for indtjeningen og forøgelsen af midlerne, samt fastsat hvorledes man forøger midlerne igennem disse måder. Ligeledes har Lovgiveren (swt) fastsat de måder muslimen forbydes i at forøge sine midler på eller tage i anvendelse som redskab for indtjeningen. Lovgiveren (swt) forbød indtjeningen af midlerne samt forøgelsen heraf gennem følgende måder:

De kapitalistiske Aktieselskaber Islam forbyder og tillader altså ikke aktieselskaber, fordi de ikke opfylder samtlige kontraherings- og gyldighedskrav, der er påkrævet af Shari'ah teksterne. Dette skyldes, at kontraktens grundpiller, hvilket er forespørgsel og accept, ikke bliver opfyldt, for de indgås af en part, som er aktionæren. Sådan at hvis blot personen skriver under på selskabets betingelser, bliver vedkommende en partner. Ligeledes bliver personen en partner blot ved at denne køber en aktie i selskabet. Aktieselskabet er hos kapitalisterne en form for ensidig vilje. Som følge deraf er der i aktieselskabet ikke to kontrahenter, men kun én, der disponerer. Der er heller ikke forespørgsel og accept, men kun accept. Desuden er der ej heller kapital og arbejdskraft (Badan), men udelukkende kapital. Ifølge Shari'ah skal selskabet nødvendigvis stiftes ved forespørgsel og accept af to kontrahenter i stil med salg, ansættelse og lignende kontrakter. Derudover skal selskabet nødvendigvis indgås imellem to arbejdskraft, eller imellem en kapital og en arbejdskraft, og er ikke tilladt at blive indgået imellem to kapitaler uden nogen arbejdskraft. Det kapitalistiske aktieselskab anses derfor ikke for at være

kontraheret, fordi den mangler én af kontraktens grundpiller. Dermed er det ugyldigt og Haram. Aktieselskabet betragtes for at høre under det, som Allah (swt) har forbudt fordi det mostriider Shari'ah, idet det indebærer tilsidesættelsen af selskabets kontraheringskrav, som Allah (swt) har befalet. Desuden indbefatter aktieselskabet dét at begå, hvad Han (swt) har forbudt, nemlig overtrædelse af Hans befaling. Allah (swt) sagde:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Lad da dem, der går imod hans (Profetens) befaling, tage sig i agt, for at der ikke skal ramme dem en prøvelse, eller der skal ramme dem en smertelig straf” (OQM. An-Nur 24:63)

På samme måde har Lovgiveren (swt) forbudt erhvervelse og forøgelse af midlerne gennem Riba, monopol, gambling, snyd, svindel eller grov prisbedrag; eller gennem salg af Khamr, svin, Maitah, kors eller juletræ; eller gennem røveri, lommetyveri, bedrageri, bestikkelse eller på anden illegal måde.

Anden - Offentlig ejendom: Den anden type af ejerskab er den offentlige ejendom. Offentlig ejendom er de objekter, hvis ejerskab af Lovgiveren (swt) er bestemt til at tilhøre muslimerne fællesskab, og som Han (swt) gjorde fælles imellem dem, samt tillod for individerne at drage nytte af og forbød at eje. Disse objekter består af tre grundlæggende kategorier: 1. Fællesskabets anlæg, som fællesskabet i dets dagligdagsliv ikke kan undvære, og hvis mangel medfører at fællesskabet skilles ad, såsom vand. Allahs Sendebud (saw) sagde:

”Folk er fælles om tre: Vand, græs og ild”

Sagen er dog ikke begrænset til disse tre, men omfatter alt hvad fællesskabet har behov for. Til denne kategori hører enhver maskine, der anvendes heri, da disse får den samme Hukm (lov), som gælder for denne kategori, og bliver dermed en offentlig ejendom. Eksempler på dette er pumpe- og rørledninger af offentlig vand og rørledninger til transport af vand, samt elværks-maskiner, herunder vandanlæg, elmast og kabler.

2. De objekter, hvis naturlige form forhindrer individernes private besiddelse af, såsom hav, åer, offentlige pladser, moskéer og offentlige veje. Allahs Sendebud (saw) sagde:

“Mina tilhører den, som kommer der først”

Til denne kategori af offentlige ejendomme hører toge, elmast, vandrør og kloakrør, som går igennem de offentlige veje, idet de er offentlig ejendom som følge af at vejen er offentlig ejendom. Følgelig er det ikke tilladt for noget individ at have særlig ret til disse, ej heller må nogen tage, hvad der tilhører det almene folk, under eget domæne. Allahs Sendebud (saw) sagde:

”Der er ingen Hima (dvs. domæner), undtagen for Allah og Hans Sendebud”

Dermed er Hima ikke tilladt for andre end staten.

3. De ubegrænsede mineraler, som ikke ophører. Disse er de ubegrænsede mineraler, som findes i rigelige mængder. De er alle muslimers ejendom, og må hverken ejes af individer eller selskaber. Fortrinsret for udgravning, produktion og monopol på distribution heraf, må heller ikke gives til individer eller selskaber. Disse skal derimod forblive offentlig ejendom tilhørende alle muslimer og fælles imellem dem. Staten skal dermed på egen hånd, eller gennem hyret arbejdskraft, udgrave disse mineraler, sælge dem på

muslimernes vegne, og lægge disses indtægter i Bait al-Mal. I forbindelse med disse mineraler, spiller det ingen rolle om disse ligger i jordens overflade, såsom salt og antimon sulfid, eller ligger dybt i underjorden, og kan kun udgraves med besvær og enorme udstyr, såsom guld, sølv, jern, kobber, bly, uranium og olie m.m. Beviset herfor er beretningen om Abyadh bin Hammal al-Mazini, hvori han fortalte, **”At han bad Allahs Sendebud (saw) om at tildele ham (jord fyldt med) salt i Ma’rib, og det gjorde han (saw). Da manden skulle af sted, blev der sagt til Profeten: O Allahs Sendebud, ved du hvad du har tildelt ham? Du tildelte ham ubegrænset vand. Han (Abyadh) sagde: Så tog han (saaws) den tilbage fra ham”**

Med hensyn til de få mineraler, der er begrænset i mængde, såsom ornamenterne af guld og sølv, så hører de under privat ejendom, og er tilladt for individerne at eje, idet Allahs Sendebud (saw) lod Bilal bin al-Harith al-Muzani eje mineralerne i al-Qabaliyah-området i Hijaz (den arabiske Halvø), efter at Bilal bad Allahs Sendebud (saw) om at tildele ham det, hvilket han gjorde, og dermed gav ham ejerskabet heraf.

Måden for benyttelsen af den offentlige ejendom: Siden den offentlige ejendom er alle muslimers eje, og er fælles imellem dem, så har ethvert individ lov til at drage nytte af denne. Hvis denne ejendoms objekter er af den art, som for mennesket er let at direkte drage nytte af på egen hånd, såsom vand, græs, ild, de offentlige veje, åer og hav, så har den pågældende person ret til selv at drage nytte af disse. Ifald objekterne af den offentlige ejendom er af den art, som det ikke er let for individet selv at drage nytte af, såsom olie og mineraler, så må staten udgrave disse og lægge indtægterne herfra i Bait al-Mal, således at Khalifah’en spenderer herfra på en måde, der realiserer muslimernes interesser. Han kan vælge at fordele den offentlige ejendoms produkter og indtægter på følgende vis:

1. Han spenderer på alt, hvad der vedrører administrering og udgravning af den offentlige ejendoms objekter i form af bygninger, personale, rådgivere, eksperter, maskiner og fabrikker.
2. Han giver ud af disse til muslimerne, som er de virkelige ejere af disse offentlige ejendomme, sådan at han enten fordeler objekterne af denne ejendom mellem dem uden betaling, såsom vand, gas, olie og elektricitet, eller fordeler penge fra disses indtægter mellem dem - alt efter hvad han mener tjener muslimernes interesser og er til deres bedste.
3. Han erklærer nogle af disse som Hima til at spendere på jihad og hvad jihad kræver af våbenfabrikker og opbygning af hæren, samt til de udgifter af Bait al-Mal, som er pålagt denne at spendere på, både ifald der er eller ikke er midler til rådighed, og som er Wajib for muslimerne at give penge ud til i tilfælde af at der ikke findes midler i Bait al-Mal.

Tredje - Statsejendom: Statsejendom er den tredje blandt ejendommens typer. Denne er statens ejendom, og består af ethvert objekt, bl.a. jord eller bygning, til hvilke den muslimske offentligheds ret har relation, og som ikke hører ind under den offentlige ejendom. Følgelig er statens ejendom de objekter, der godt kan være et individuelt eje, såsom jord, bygninger og flytbare objekter. Men da den muslimske offentligheds ret har relation til disse, blev dispositionen over og forvaltningen samt varetagelsen af disses anliggender bemyndiget til Khalifah’en, dvs. staten. Dette er fordi han er indehaveren af myndigheden i at disponere over alt, hvad den muslimske offentligheds ret har relation til, såsom ørkener, bjerge, åbredder og Mawat-jord, der ikke er ejet af individer, samt de bygninger og ejendomme som staten køber, urbaniserer eller indtager fra fjenderne under krigen, f.eks. bygninger af statens institutioner, skoler, hospitaler og lignende. Staten har lov til at tildele individer ejerskabet af sine ejendomme, der godt kan

ejes individuelt, såsom jord og bygninger. Som følge heraf kan Khalifah'en godt tildele individerne ejerskabet af selveste grunden (Raqabah) og nytten (Manfa'a) heraf, eller lade dem eje Manfa'a uden at de ejer selveste grunden, eller give dem lov til at genoplive (dvs. dyrke) mawatjord og eje denne. I forbindelse med alt dette handler Khalifah'en ud fra, hvad der tjener muslimernes interesser.

9.8.4. Jord: Jord har både Raqabah og Manfa'a. Jordens Raqabah er selveste grunden, hvor dens Manfa'a er benyttelsen heraf til agerbrug m.m. Islam har både tilladt ejerskabet af jordens Raqabah og dens Manfa'a, samt fastlagde specifikke love for hver af disse.

Jordtyper: Jord er to typer: Ushri-jord og Kharraj-jord.

Først: Ushri-jord (tiendepligtig jord) Ushri-jord består af den jord, hvis indbyggere har bekendt sig til Islam, mens de var i besiddelse heraf, såsom Indonesien, og jorden af den arabiske Halvø, samt Mawat-jord, der genoplives af mennesket.

Ushri-jordens Raqabah såvel Manfa'a kan ejes. Den pålægges en Zakah (skat), som udgør en tiendedel (Ushr), over jordens produktion, ifald den bliver vandet af regn, og pålægges en tyvendedel, hvis den bliver vandet med maskiner.

Anden: Kharraj-jord: Kharraj-jord (skattepligtig jord) er den jord, som er blevet erobret gennem krig eller fredsftale undtagen den arabiske Halvø, såsom Irak, Shamlandene (Levanten), Egypten og andre af de lande, der blev erobret med magt. Raqabah af Kharraj-jorden ejes af muslimerne, hvor staten træder som repræsentant på deres vegne i ejerskabet heraf, og det er tilladt for individer at eje nytten af Kharraj-jorden. Den pålægges en Kharraj (skat), som er en vis sum pålagt af staten over jorden. Ligeledes pålægges der en Zakah over dens produktion, efter at have trukket Kharraj herfra, hvis produktionen opfylder Nisab (Shari'ah fastsat sum). Ethvert individ har retten til at drage nytte af Ushri-jorden gennem salg, arv og foræring, og har ligeledes retten til at drage nytte af Kharraj-jordens nytte gennem salg, køb og arv som ethvert af de øvrige midler.

9.8.5. Fabrikker: At fabrikker bliver ejet som privat ejendom er tilladt, såsom bil- og møbelfabrikker, eller synings- og levedsmiddels-fabrikker og andre, som ejes individuelt. Det er også tilladt at fabrikker bliver ejet af staten, således at staten ejer våbenfabrikker, fabrikker for udgravning af olie eller mineraler og andre fabrikker. Fabrikker bliver til offentlig ejendom, når disse producerer offentlig ejendoms materialer, såsom fabrikkerne for jern, kobber, guld og sølv samt fabrikkerne for udgravning af olie og andet af offentlig ejendoms objekter. Ejerskabet af disse fabrikker hører under ejerskabet af det materiale, som disse producerer, ifølge princippet: "*Fabrikken får den samme lov (Hukm), som gælder for dens produkt*".

9.8.6. Bait al-Mal (Statskassen): Bait al-Mal har følgende indtægtskilder: 1. Ghanimah (krigsbytte), Anfal (krigsbytte, som foræres af staten) Fai' (bytte vundet uden kamp) og femtedelen (bytte tilbageholdt af staten) 2. Kharraj 3. Jizyah (skat pålagt mandlige ikke-muslimske statsborgere) 4. Indtægterne af samtlige typer af offentlig ejendomme; de indsættes i en særskilt sektion 5. Indtægterne af statens ejendomme i form af jord og bygninger osv. 6. Ushr (tiendedel told), der påkræves ved landenes grænser 7. En femtedel af Rikaz (begravede skatter) og metaller 8. Skatte 9. Zakah-pengene, som indsættes i en særskilt sektion.

9.8.7. Forpligtelsen om at mønten skal baseres på guld og sølv: Muslimerne har adopteret guld- og sølv-enheden som fundament for deres mønt siden Allahs Sendebuds (saw) tid, hvor de brugte dem

begge sideløbende. Imidlertid benyttede de sig af de byzantinske (romerske) dinarer og kejseres (persiske) dirham som mønt. De har helt fra Sendebuddets (saw) tid aldrig slået egen mønt indtil (kaliffen) Abdel Malek bin Marwanss tid. Under sidstnævntes æra fremstillede han en speciel islamisk mønt, som han gav en bestemt form og et specielt mønster, og indhuggede specielle islamiske former på. Ydermere baserede han mønten på guldenheden og sølvenheden ifølge vægten af de Shari'ah fastsatte dinar og dirham. Islam har forbundet Shari'ah-love til guld og sølv, ud fra deres betragtning som guld og sølv og mønt og valuta, samt som priser på varer og løn for arbejdsindsatsen. Følgelig forbød Islam ophobning (Kanz) af guld og sølv, og forbandt bestemte og uforanderlige Shari'ah-love til disse, således at Islam fastlagde Zakah som Fard igennem guld og sølv som værende mønter og priser på salgsvare. Ligeledes har Islam fastsat en bestemt Nisab, hvorigennem mønter og salgsvare evalueres (mht. Zakah) ud fra guld-dinar og sølv-dirham. Ydermere, da Islam pålagde Diyyah som Fard, fastsatte den guld og sølv som betalingsmidler herfor; Islam fastsatte for Diyyah en bestemt sum af guld, som er et tusind dinar, og en bestemt sum af sølv, som er tolv tusinde af dirham. På samme måde, da Islam pålagde afhugning af hånden som Wajib ved tyveri, fastsatte den summen, som tyvens hånd afhugges for, til en kvart guld-dinar og tre sølv-dirham. Ligeledes bestemte Islam lovene for valutavekslingen i de finansielle transaktioner gennem guld og sølv. Altså er Islams sammenkædning af disse Shari'ah-love med guld og sølv i deres egenskab af mønter, anvendte valuta og priser for salgsvare, en anerkendelse af Allahs Sendebud (saw), der indebærer at guld og sølv gøres til den eneste monetære måleenhed, hvorigennem varepriserne og løn for arbejdsindsatsen vurderes. Alt dette påviser den betragtning, at møntfoden i Islam er guld og sølv, idet alle de Shari'ah-love, som er relateret til mønter, blev forbundet til guld og sølv. Følgelig er muslimerne pålagt at gøre guld og sølv til deres møntfod. Ligeledes har Khilafah-staten til pligt at gøre guld og sølv til sin møntfod, og at handle efter guld- og sølvgrundlaget, som det var tilfældet i Sendebuddets (saw) tid og kalifferne efter ham. Desuden er Khilafah-staten pålagt at fremstille dinaer og dirham i en bestemt form og med et specielt mønster for Khilafah-staten. Ydermere skal staten fastsætte vægten af dinar efter den Shari'ah-fastsatte vægt for dinar, som er 4,25 gram pr. dinar, hvilket er vægten af loddet. Ligeledes skal Khilafah-staten fastsætte vægten af sølv-dirham efter den Shari'ah-fastsatte vægt for dirham, som kaldes syv-vægten, hvilket vil sige, at hver ti sølv-dirham vejer syv lodder; altså staten fremstiller dirham med 2,975 gram i vægt for den ene dirham. Guld- og sølvgrundlaget er det eneste, der er i stand til at udrydde alle de monetære problemer og det hårde inflationsfænomen, som hersker over verden, og at skabe en monetær stabilitet og en fast tilstand for valutavekslingspriserne, og at skabe fremgang i den internationale handel. Alene med guld- og sølvgrundlaget er det muligt at destruere USA's og den amerikanske dollars dominans over den internationale mønt, den internationale handel og den internationale økonomi. Dette er fordi at ved tilbagevendelsen til dette guldgrundlag vil dollaren miste enhver effektiv værdi, den har i verden". (9.8, 9.8.1, 9.8.2, 9.8.3, 9.8.4, 9.8.5, 9.8.6, 9.8.7 - Hizb ut-Tahrir)

Uddannelsespolitikken:

"9.9. Grundlaget, som uddannelsesplanen baseres på, skal være den Islamiske 'Aqidah, således at alle studiefag og undervisningsmetoder fastlægges på en sådan måde, at det ikke i undervisningen fører til nogen afvigelse fra dette grundlag. Uddannelsespolitikken består i dannelsen af den Islamiske mentalitet og den Islamiske psyke. Alle de studiefag, som ønskes undervist, fastlægges på grundlag af denne politik. Målet med uddannelse er at skabe den Islamiske personlighed, og at forsyne folk med de videnskaber og

kundskaber, der er relateret til livets anliggender. Som følge heraf skal der undervises i den Islamiske Thaqafah på alle uddannelsesniveauer”. (9.9. Uddannelsespolitikken - Hizb ut-Tahrir)

Udenrigspolitikken:

”9.10.1. Tanker og love vedrørende almene forhold og udenrigspolitikken Politik er varetagelsen af Ummahs og statens anliggender, indenrigs og udenrigs. Politik eksekveres af staten indenrigs ved implementeringen af systemet over folk, varetagelsen af deres anliggender og realisering af deres interesser, og udenrigs ved at have kendskab til det internationale standpunkt og stormagternes politik og de stater som har indflydelse herpå, og ved etablering af udenrigsrelationer med andre lande i overensstemmelse med det, som leveringen af (Islams) kald til verden gennem Da’wah og jihad, påkræver. Politik eksekveres ligeledes af Ummah og de heri eksisterende partier ved at stille regenten til regnskab for hans varetagelse af Ummahs anliggender og for det, han foretager af handlinger og foretagender og ved at fremsætte råd til ham, samt ved at have interesse for muslimernes anliggender og forhold.

9.10.1. Dar al-Islam og Dar al-Kufr Dar al-Islam er det land (Dar), hvori Islams love bliver implementeret i alle livets anliggender og i styret, og hvori sikkerheden tilhører Islam, selv hvis størstedelen af dets befolkning er ikke-muslimer. Dar al-Kufr er det Dar, hvori Kufrs love bliver implementeret i alle livets anliggender, og hvori sikkerheden tilhører Kufr, selv hvis alle dets indbyggere er muslimer. Følgelig er det afgørende for, om Dar er Dar al-Islam eller Dar al-Kufr, de love som implementeres heri og den sikkerhed, landet er underlagt; det afgørende er dermed ikke den Deen, som landets befolkning bekender sig til. I dag eksisterer der i muslimernes lande ikke noget land eller nogen stat, som implementerer Islams love i styret og i livets anliggender. Derfor betragtes de alle som Dar al-Kufr, selv om disses befolkning er muslimer. Af denne grund gør Islam det til en Wajib (forpligtelse) over samtlige muslimer at arbejde for omdannelsen af deres lande (forskellige Dar), fra at være Dar al-Kufr til Dar al-Islam, gennem etableringen af en islamisk stat, som er Khilafah-staten, samt udpegelsen af én Khalifah, til hvem de giver Bai’ah mod at han styrer iblandt dem med det, som Allah (swt) har åbenbaret, dvs. implementerer Islams love over dem i det land, hvori Khilafah-staten bliver oprettet. Derefter skal muslimerne arbejde sammen med Khilafah-staten for indlemmelsen af resten af de islamiske lande under Khilafah-staten, hvorved disse lande bliver omdannet til Dar al-Islam. Herefter bærer de alle Islam som et budskab til verden gennem Da’wah og jihad.

9.10.2. Jihad er at yde den optimale indsats i kampen for Allahs sag (fi-sabili-llah), for at Allahs ord bliver suverænt og for udbredelsen af Islams Da’wah, direkte eller gennem bistand med midler, synspunkt eller opbakning m.m. Så kampen for at Allahs ord bliver suverænt og for udbredelsen af Islam er jihad. Endvidere er jihad en Fard, hvis forpligtelse er blevet bekræftet i Qur’anen og Sunnah, hvori tier af Qur’an-vers og Ahadith indikerer forpligtelsen heraf. Principielt er jihad en Fard Kifayah (dvs. kollektiv pligt), og er en Fard ’Ayn (enhvers pligt) i tilfælde af fjendens angreb. Meningen med at jihad principielt er en Fard Kifayah er, at vi begynder at bekæmpe fjenden, selv hvis fjenden ikke påbegynder kampen mod os. Hvis det forekommer at ingen iblandt muslimerne påbegynder kamp i nogen tid, bliver alle muslimerne syndige for undladelsen heraf. Derfor er jihad ikke en Forsvarskrig, men derimod en krig for at Allahs ord bliver suverænt, og er en Wajib at indlede for at udbrede Islam og for leveringen af dens Da’wah, og dette selv hvis Kuffar ikke angriber os.

9.10.3. De internationale forhold Den islamiske stats forhold til alle de andre etablerede stater i verden skal (som Wajib) være ifølge Islams love. Forholdet skal formes på følgende vis:

1. De nuværende etablerede stater i den islamiske verden betragtes alle som etablerede i ét land, eftersom muslimerne konstituerer én Ummah foruden menneskeheden, og skal danne en forenet enhed i én stat og én entitet. Forholdet til disse stater anses derfor ikke som en del af statens udenrigsforhold, ej heller en del af udenrigspolitikken. Forholdet med disse stater skal derimod betragtes som en del af indenrigspolitikken. Den islamiske stat etablerer følgelig ikke diplomatiske forhold med disse stater og indgår heller ingen traktater med dem. Det er derimod Wajib at arbejde for foreningen af samtlige disse lande under Khilafah-staten. Statsborgerne af disse stater anses ikke for udlændinge, hvis deres Dar var Dar al-Islam, og behandles i stil med behandlingen af Khilafah-statens statsborgere. Ifald deres Dar er Dar al-Kufr, bliver de behandlet med den samme behandling, der gælder for Dar al-Kufrs statsborgere.

2. De øvrige etablerede stater verden over betragtes alle som Dar al-Kufr og Dar al-Harb (krigsførende lande) i status. Forholdet med disse lande anses som hørende under udenrigspolitikken. Forholdet med disse bliver fastlagt i overensstemmelse med det, som Jihads, muslimernes interesse og Khilafah-statens interesse påkræver ifølge Shari'ah-loven.

3. Det er tilladt at indgå aftaler med disse stater, såsom aftaler om godt naboskab, og handelsmæssige, økonomiske, videnskabelige, landbrugsmæssige og lignende traktater, som Islam tillader. Forudsætningen herfor er at disse aftaler er tidsbegrænsede, og at disse bliver indgået i overensstemmelse med det, som Jihads, muslimernes og Khilafah-statens interesse påkræver. Man skal forholde sig over for disse stater ifølge traktaternes tekster. Handelsmæssige og økonomiske aftaler med disse stater skal være præciserede med bestemte punkter, bestemte perioder og specifikke karakterer, der er nødvendige for muslimerne, og under forudsætning af at det ikke fører til at styrke disse stater. Hvis traktaten anfører det, kan statsborgerne fra det pågældende land godt rejse ind i Khilafah-staten med identitetskort uden behov for pas, forudsat at vores statsborgere får en tilsvarende behandling

4. De stater med hvem vi ikke har nogen aftaler eller traktater, og kolonistaterne, såsom USA, England og Frankrig, samt de stater som har grådige planer mod muslimernes lande, såsom Rusland, anses for at være krigsførende stater i status. Der skal derfor tages alle forholdsregler i forhold til disse stater, og ingen diplomatiske relationer må etableres med disse, og ej heller må der åbnes ambassader for disse i Khilafah-staten. Statsborgere af ovennævnte stater må kun komme ind til Khilafah-staten med tilladelse herfra, et pas og en tilladelse for enhver rejse.

5. Overfor de stater, der reelt er krigsførende, som eksempelvis "Israel", skal man tage krigstilstanden som grundlag for samtlige forhold. En sådan stat skal behandles som om vi er i reel krig med denne, hvad enten der er en våbenhvile mellem os og den pågældende stat eller ej. Adgang til vores territorier forbydes for alle statsborgere af en sådan stat. Blod og ejendom af ikke-muslimerne iblandt disse er ikke ukrænkelige. Det er tilladt at indgå våbenhvile-aftaler med de reelle krigsførende stater under forudsætning af, at sådanne aftaler er midlertidige og begrænsede til en bestemt periode. Det er ikke tilladt at disse aftaler er permanente, da den permanente våbenhvile ophæver jihad. I tilfælde af, at én af de reelle krigsførende lande besætter et islamisk land, som det er tilfældet med 'Israel' pga. dens besættelse af Palæstina, er det Shari'ahmæssigt forbudt at indgå en fredsaftale med denne, selv i forbindelse med det mindste stykke jord, da en sådan stat har indtaget jorden med vold og er aggressor. Endvidere anses

fredsslutning med denne type stat som en opgivelse af en islamisk jord til denne, og det indebærer at give denne mulighed for at besidde jorden og at få herredømme over muslimerne heri, hvilket ikke er tilladt Shari'ahmæssigt. Islam pålægger afgjort alle muslimerne at bekriige og destruere denne type stat, samt at frelse muslimernes lande fra denne. Allah (swt) siger:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

“Allah vil aldrig tillade, at Kuffar får autoritet over Mu'mineen” (OQM. An-Nisa' 4:141)

فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ

“Den, der da begår overgreb mod jer, ham skal I gengælde hans overgreb i samme grad, som han begik overgreb mod jer”
(OQM. Al-Baqarah 2:194)

6. Det er ikke tilladt for Khilafah-staten at indgå militærtraktater med andre stater, såsom fællesforsvarstraktater og gensidige sikkerhedstraktater og hvad der hører under disse af militære lempelige vilkår, eller udlejning af baser, lufthavne og havne, da disse aftaler er forbudt af Islam. Islam forbyder muslimerne at indgå sådanne traktater med Kufr-staterne, fordi Islam forbyder muslimen at kæmpe under et Kufr-flag, for en Kufr-sag, på vegne af en Kufr-stat eller at lade en Kafir få autoritet over muslimerne eller Islams jord.

7. Det er ikke tilladt at søge hjælp hos Kufr-stater eller deres hære, fordi Allahs Sendebud (saw) har forbudt muslimerne at gøre dette, da han forbød brugen af Mushrikeens (afgudsdyrkerne) ild som belysning, idet han (saw) sagde:

”I må ikke bruge Mushrikeens ild som belysning”

Ilden er et metafor for krig. Han (saw) sagde også:

”Vi tager ikke mod hjælp fra en Mushrik (polyteist)”

Det er ligeledes ikke tilladt at tage lån eller bistand fra disse stater, fordi de giver lån med renter, hvilket er Haram, da det er Riba. Derudover udgør disse lån og bistand et middel, hvorigennem disse Kufr-stater får hegemoni over muslimerne og deres lande, hvilket er Haram Shari'ahmæssigt ifølge princippet: “Midlet til Haram (det illegale) er Haram (illegalt)”. Ligeledes er det ikke tilladt for muslimerne at lægge deres sager i Kufr-staternes hænder, for at de løser disse for dem, som fx at lægge deres sager i USA's, Ruslands, Storbritanniens eller Frankrigs hænder for at disse skal løse deres sager for dem. Dette er fordi at søge hjælp hos Kufr-staterne og deres soldater, eller at lægge vores sager i deres hænder, giver disse stater - som følge deraf - indflydelse, herredømme og autoritet over muslimerne. Allah (swt) har forbudt muslimerne at lade Kuffar få autoritet over sig. På samme måde er det ikke tilladt for muslimerne at slutte sig til de globale og internationale organisationer, såsom FN, Verdensbanken eller den Internationale Udviklingsfond, da disse organisationer bygger på et fundament, der modsiger Islams love, samt fordi disse konstituerer et redskab i stormagternes hænder, især for USA's vedkommende, da de sætter disse organisationer i tjeneste for realiseringen af egne interesser. Derudover udgør disse organisationer midler, der giver Kuffar indflydelse over muslimer og deres lande, hvilket ikke er tilladt Shari'ahmæssigt, da midlet til Haram er Haram. På samme måde er det ikke tilladt for muslimerne at tilslutte sig de regionale organisationer og alliancer, såsom den Arabiske Liga, Organisationen af den Islamiske Konference (OIC) og fællesforsvarsalliancer, fordi de alle bygger på et fundament, der står i modstrid med Islam, og fordi

disse indebærer grundfæstningen af delingen af muslimernes lande, og forhindrer foreningen af disse under én stat". (9.10, 9.10.1, 9.10.2, 9.10.3 - Hizb ut-Tahrir)